

ქეთევან ხაჩიანი

ერთი დღის თქმუბი

2022 წელი

ქმთევან ხარბიანი
ერთი დედის ფიქრები

ლექსები

წიგნი გამოსაცემად მოამზადა საბერძნეთის ქართული
დიასპორის გაზეთ „ელადას“ რედაქციამ (დამფუძნებელი
და მთავარი რედაქტორი ანა ყურშავიშვილი)

ჩემს ვულში სამი იმხელა მზე ანათებს. —
ვერსდროს ვერაფერი ჩააქრობს!

ქეთევან ხარდიანი

რედაქტორისგან

ქეთევან ხარძიანის „ქვესკნელის წიალიდან ამოხეთქილი ანკარა წყაროსავით“ ლექსები, – ნიჭიერი ავტორის უღრანი ფიქრია ადამიანის დანიშნულებასა და მოვალეობაზე. ეს ფიქრი, როგორც „თქარათქური გაზაფხულებზე შეშლილი წვიმის“ „თავგამეტებულ დინებებად“ იჭრება მკითხველის

გონებაში და გაიყოლებს „თვალხილული სამყაროს“ მიღმა, რათა ერთად დაამარცხონ „სიკეთესთან ბოროტის ჯიბრი“ და არა მხოლოდ...

კამათში იბადება ჭეშმარიტება, ქეთევანი კი „საკუთარ თავთან პაექრობაში“ ცდილობს ადამიანის არსებობის, რაობის, დანიშნულების ამოხსნას იმ რწმენით, რომ ჩვენი „სულის სიღრმეში მადლის ბადახშები“ იმალება... ამ ძიებაში ხან შემართულია და ლოცულობს: „მოგვეცი ძალა, რომ მივუტევოთ გულმცირეობას და ყველა მჩაგვრელს“, ხან სწყინს და ანაღვლიანებს, „როცა გულღია შეხმიანებას ფარისეველთა გულით წონიან“ მავანნი...

მრავალნახნაგოვანია სვანეთის ლალი, მარად თოვლიან-ყინულიანი მთების ღირსეული შვილის ფიქრი: „ნეტა, რამდენი გენია მოკლა ამპარტავნების

ბოროტმა როკვამ... პატივმოყვარე ქათქათა შოლტ-მა“... „ნეტა, საიდან იბადება ამდენი ფერი?“ „ნეტა, სად იღებს სათავეს წყარო, რომლითაც სული მოკვ-დავის ხარობს?..“

ეს ლამაზი პოეზიის კრებული ერთი ძლიერი, მტ-კიცე ხასიათის, ნიჭიერი ახალგაზრდა ქალისა და დე-დის ფიქრია. მეუღლეც ღირსეული ჰყავს ქეთევანს – ვაჟა-ფშაველას თარგზე მოჭრილი „კაი ყმა“. სამი შვილი ჰყავთ, სამი მზის სხივი: ანა, ნიკოლოზი, მარი-ამი. მათზე ლოცვას და სავედრებელს ცას ატანს ნის-ლად, შვილებს თავისებურ სიბრძნეს ასწავლის: „შენ უნდა იყო ისტორიის ფერადი გვერდი...“ „როცა არ-სებობ ქვეყანაზე, შენ, ღვთის განგებით, ამოუძირკვე მოყვასს გზაზე ეკალ-ბარდები“... „ლხინი აჩუქე, ჭირი არის მაინც თანმდევი“, „ისე აენტე, ისე დაინვი, რო-გორც სანთელი...“

და თავადაც იწვის სანთელივით, როცა პოეზი-ის შუქი ადგას შარავანდედად, იწვის თავისი ოჯა-ხისთვის, თავისი მხარისთვის, ქვეყნისთვის, რადგან სჯერა: „როცა გახვალ ამ სოფლიდან უფლის ნებით, ტკივილს კი არა, სითბოს ბადებდეს შენი სახელი“.

ავტორი ლექსის წერის დროს მხოლოდ მუზის დედოფალი კი არა, ქართული ენის შესანიშნავი მცოდნეა, აქვს თავისი სტილი, წერის მაღალი კულ-ტურა, პასუხისმგებლობა მკითხველისადმი...

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსი-ტეტი დაამთავრა, სვანეთში ცხოვრობს, მესტიის მუ-ნიციპალიტეტის მერიის ადმინისტრაციული სამსა-ხურის უფროსია... მთის ლალი შვილი – გულმზიანი,

გულმცინარე, საქმიანი, მესტიის ასზე მეტ სოფელს ემსახურება, ყველაფერს ასწრებს, ყოველთვის მზად არის მოყვასის დასახმარებლად.

თბილისში გვეწვია თავისი ლექსებით. საქართველოს ქალთა საბჭოს პრეზიდენტმა ქალბატონმა ქეთევან გაბრუაშვილმა საბჭოს წევრებთან ერთად შეხვედრა მოუწყო მესტიის ორგანიზაციის ლაზათიან, ნიჭიერ ხელმძღვანელს. იქ გავიცანი ერთი შეხედვით სუსტი, გამხდარი, ზღვისფერთვალეა ქალბატონი...

მის საქმიანობაზე ისაუბრა ქეთევან გაბრუაშვილმა... საზოგადოებას წარუდგინა თავის სოფელ-ქვეყანაზე უზომოდ შეყვარებული, ინტელექტუალური ახალგაზრდა ქალი, საუკეთესო ორგანიზატორი, ქალთა უფლებებისა და ტოლერანტობის ქომაგი რეგიონში, სვანეთისათვის საჭირო და მნიშვნელოვანი ბევრი პროექტის მონაწილე, საქმის ერთგული...

სადაც არ უნდა ვიყო, ცხოვრების წესად მექცა კითხვა-პასუხის რეჟიმში ყოფნა...

– **გალაკტიონი თუ ვაჟა?..**

– გალაკტიონი...

– **ლექსი თუ ნოველა?..**

– „რაცა ღმერთსა არა სწადის, არა საქმე არ იქნების“...

– **საყვარელი ლიტერატურული გმირი...**

– უტა...

– **ქალი?**

– ოთარაანთ ქვრივი.

– **რჩევა, რომელიც დღემდე გახსოვს...**

– „შენზე ერთი დღით უფროსი, ჯოხიცი რომ იყოს, მის რჩევას მოუსმინე და დაფიქრდი“...

– **ოჯახის სრული ბედნიერებისათვის რა არის საჭირო?**

– სიყვარული, შინაგანი რწმენა, ურთიერთპატივისცემა...

– **რა გიყვარს?..**

– თავისუფლება...

– **რა არ მოგწონს?..**

– ლალატი.

– **რაზე დარდობ?..**

– მშობლები ბერდებიან...

– **რას ნატრობ?..**

– მშვიდობას.

– **სიკეთე გინანია?**

– არასოდეს. გული კი მტკენია...

– **რას ასწავლი შვილებს?..**

– რომ სვანეთი არის ყველაფერი, ფესვებიდან ნაყოფებამდე...

...სახლისკენ წამოსული სულ ვფიქრობდი: ასეთი ქალების მხრებზე დგას ქვეყანა...

ანა შურშაპიშვილი

მწერალი. ჟურნალისტი. საქართველოს მწერალთა კავშირის წევრი. საბერძნეთის ქართული დიასპორის გაზეთ „ელადას“ დამფუძნებელი და მთავარი რედაქტორი

ADAMANO!

იმედი ს ჳრთქბი

(ერთი დედის ფიქრები)

შენ უნდა იყო ისტორიის ლამაზი გვერდი,
შთაგონებით რომ რუხ ამინდებს

მზიანით შეცვლის,

რომ ნაგიკითხონ, დადე, თუნდაც, აგური ერთი,
სინარულის და სიყვარულისთვის იყავი გეზი!

ნუ გაგაბრუებს ახალგაზრდობის ლამაზი წლების
მკვეთრი სურნელი ისე ძლიერად, –

დაკარგო დღენი,

უმისამართოდ, უგანგებოდ განაგო გზები
და არ ახარო შენში ნაღდი, ძლიერი ფესვი!

შენ უნდა იყო უტყუარი კომპასი გემის,

შუაგულ ზღვაში გზააბნეულის,

დამფრთხალის დელით,

მაშველი რგოლი მოყვასის თუ უგნური მტერის,
რადგან შენ გქვია

თვით ქრისტეს რწმენის შთამომავალი –

სათნობა და გულმონყალება ასე რომ შევენის!

შენ უნდა იყო ისტორიის ფერადი გვერდი,

რომ დაგენაფოს,

როგორც სიბრძნეს, შთამომავალი,

ნაგიკითხონ და მზე შეიგრძნონ ამომავალი,

კი არ განუდგე, გზა იყავი გზად მომავალის!

შენ უნდა იყო შინაარსი ამბების ძველის,
სხვათა სიცოცხლის შთაგონება –
კარგისკენ შეცვლის,
დიდ წინაპართა მონაპოვარის და განძთა მცველი,
გულის სიღრმეში მოღიმარი იმედის ფრთები!

03.03.2021 წელი

ადამიანი თვითკმარია

ადამიანი არის თვითკმარი,
რადგან მასშია სიცოცხლის არსი,
ადამიანი თვითმყოფადია,
თუკი შეიცნო თავისი თავი.
ადამიანი შემოქმედია,
თუკი შეიგრძნო ურღვევი ძაფი
მარადისობის ჰარმონიაში,
ღროის და სივრცის თანმდევის ფასი!

01.07.2021 წელი

ადამიანო!

თავი ასწიე, ისე იარე, ადამიანო!
ეს სულ ერთია – რას აკეთებ, რას საქმიანობ,
თუკი ფიქრები შენი გულში ადამიანობს
და ნაბიჯები შენი ქვეყნად ადამიანობს!
თავი ასწიე და ღმერთს შეხედე, ადამიანო,
როცა უმწეო შემოგხვდება, არ აგვიანო
შემოგებება თანაგრძნობის, არ აზიანო
გასხივოსნება სიკეთის და არ დაიზარო,
რომ ღმერთი ჰპოვო ერთ პატარა და საზიარო
თანადგომაში, მოკვდავობის თანაზიარო!
როცა უღმერთო შემოგხვდება, არ დაიზარო
ერთი ღიმილი თანაგრძნობის, რომ აზიარო
სიკეთის პეშვს და გაახსენო, ადამიანო:
ძე ხორციელი უფლისგან რომ ადამიანობს!
თავი ასწიე, ცას შეხედე, ადამიანო,
წინ იარე და ძალისხმევა არ დაინანო,
რომ ნაბიჯების ნაკვალევით არ დაიზაფროს
გარე სამყარო, მოკვდავობის თანაზიარო!
მერე გასწიო, უსასრულოდ თუნდაც იარო,
ღამეც რომ იყოს ქვეყანაზე, მთვარეც მზიანობს,
თუკი ფიქრები თანადგომას თანაზიარობს,
თავი ასწიე და გაიმართე, ადამიანო,
სანამ ქვეყნად ხარ – მოკვდავობის თანაზიარო!

24.08.2020 წელი

ადამიანო, ნუ ბეჭდინია!

ადამიანო, თვით სიკვდილისაც ნუ გეშინია,
რადგანაც ვიცი, იქ რომ მივალთ, იქაც ღმერთია!

ოღონდ, გახსოვდეს, არჩევანი მხოლოდ შენშია,
სული აღზარდე, ნაბიჯები ვის არ შეშლია?!
ნუ მოუჩრდილებ მზეს, ქვეყანას სხივი ჰფენია,
და... როგორც მდელოს,

ზაფხულის დილას შემოსევია

ფერთა და ფორმის ხელთუქმნელი უხმო გენია,
ისე აყვავებს სიყვარულიც მას, რაც შენშია,
სულის სიღრმეში თუკი მადლის ბადახშებია!

ადამიანო, თვით სიკვდილისაც ნუ გეშინია
რადგანაც ვიცი, იქ რომ მივალთ, იქაც ღმერთია!

11.05.2021 წელი

ადამიანთა მრწამსი

მე მიმომფანტავს ქარში,
როგორც ნაკვალევს, ნამშლის
ცხოვრების დიდი მარშის ეს უსასრულო ფარსი!
ფიქრებს არა აქვთ ფასი,
ალარც გრძნობებს აქვთ ფასი,
მხოლოდ ცხოველის ყოფის
უმარტივესი მრწამსით
გაჯერებულა სივრცე,
დრო რომ უკვალოდ ნაშლის!

გადაიბმება წლები, ვით უმტკიცესი ჯაჭვი,
ვერანაირი სიბრძნე და ხერხი მას ვერ ჩაშლის,
დავიფანტები, როგორც უდაბნოს სილა ქარში,
გამომეცალა თუკი ადამიანთა მრწამსი!

ვიცი, ბუნების ღვანლით,
სიცოცხლეს ხელთ რომ გვანვდის,
უსასრულოა ჯაჭვი – თავს დავაღწევ ან არც კი...
მომეახლება წამი – აისბერგებად დამშლის,
ხახას გააღებს, შთამნთქავს ოკეანეთის წყალი!

მანც არ მტოვებს აზრი – ადამიანთა მრწამსის...
აღბათ – ფიქრთაც აქვთ აზრი,
რალაც ჯიუტად გზავნის
გრძნობათა განცდას, აწვდილს
უკიდევანო ცამდის და ველარ მახნევს ქარი,

ვერც აისბერგად დამშლის დაუნდობელი ცეცხლი,
როცა სიკეთის საზღვრებს უგუნურება ნაშლის,
რადგან დამიცავს ფარი, ნაწყალობევი ძალის!
ვერას დამაკლებს შფოთვა,
ეს უსასრულო მარშიც,
სანამ განგებას ნებავს –
თვით ამ ცხოვრების ფარსიც!..

07.08.2020 წელი

ადამიანი – ღვთის ხატად

ადამიანის სხეულში თუ ისადგურებს ბოროტი,
თავს აკარგვინებს ღვთის სახედ
მოვლენილსა და გაჩენილს
და ცდილობს, უფალს წაართვას
ადამიანი – გამჩენის
სიცოცხლის ძალა უშრეტი,
ქვეყნიერების თანმდევი...
სამყაროს სწეულ უჯრედად
მას გარდასახავს მაცდური,
გვამს, გადაქცეულს უსულოდ,
გათელილს სოფლის საცდურით,
ფრთები ეწვება ანგელოზს,
ერჩის ქვესკნელის აღმური,
როს ცდილობს, მალლა ასტყორცნოს
სული მშფოთვარე, ტანჯული.

როგორც „სერუმი“ შეიცავს
და დაატარებს ძარღვებში
ხან სასარგებლოს, ხანაც – შხამს
ადამიანის სხეულში,
ისე გვამძლავრებს, ან გვწამლავს
გარე სამყაროს სიჭრელე,
თუმცა, რაღაცა უხილავ ძარღვებს
კვლავ მოაქვთ სიკეთე
და ასე იბრძვის სიცოცხლის ნათელი მხარე,
ვიდრემდე,
დააძლევინებს შემქმნელი ადამიანებს სიძნელეს...
ღმერთო ძლიერო, ინებე
სიკეთის რწმენის ქარები
და გაუხსენი ჩვენს სულებს
ჭეშმარიტების კარები!

05.06.2020 წელი

თუ ვერ გიხარია

თუ არ გიხარია დილა,
მხოლოდ თვალებით თუ გღვიძავს,
ლოცვით მიაშურე ცისკარს,
რაც შენ უხილავად გიცავს!
შენი გაზაფხულის როცა,
დღეებს თოვლის თეთრი ჰმოსავს,
ზაფხულს არ ეღირსა მოსვლა,
შემოდგომა გექცა შტორმად,
ლოცვით მიაშურე იმას,
ვინც შენ უხილავად გამოძღვრავს
და გაზაფხულების კვირტებს
ფარად შეაჭურვე ლოცვა!
თუ ვერ გიხარია, გცივა
და სულს იმედები შია,
ნუ გადაიქცევი ჩრდილად,
შენ ადამიანი გქვია!

06.02.2021 წელი

მარტოსულობა

ო, რა საოცრად მარტოსულია ადამიანი,
მოვლენილ იქნას თუნდაც ბრძენი, სამართლიანი
და გაელვება სამყაროში დიდზე დიადი,
მანათობელი კელაპტარი რუხი წყვილიადის!
მანც, საშინლად მარტოსულია ადამიანი
უკუნისიდან დაბადებით, უკუნისამდე,
მხოლოდ საათი ქვიშის, ურჩად, მუდამ თან დასდევს,
თუნდაც ერთვოდეს სამკაულად სხვათა სიცოცხლეს!
თუნდაც, ერჩოდეს გული მხოლოდ,
მხოლოდ სიკარგეს,
არ იკარებდეს სიახლოვეს არა სიავეს
და ამშვენებდეს დედამინას მისი სილალე,
სული ავსებდეს ვარსკვლავეთის, ლამის, სიმალლე!
ჭეშმარიტია, თვალსაჩინო ერთი სიცხადე –
მოვლინებიდან სიცოცხლეში ბოლო სიტყვამდე,
დაიარება ქვეყანაზე თუკი სილალე,
გამოაშუქებს ქვეყანაზე თუკი სინათლე,
მარტოსულობის შეხიდებაა ცოდვის ჯინაზე,
რწმენის პეშვია, გამოწვდილი საგზლად იქამდე,
სანამ მივალწვეთ საუკუნო, მუდმივ ძილამდე,
ან, იქნებ, არც კი და ეს არის გზა ღვიძილამდე,
მარტოსულობის გამართლების დიდი სიცხადე!

19.08.2020 წელი

ცრუ შეღავათი

ადამიანი, საკუთარ ფიქრში, ურჩად უწესებს
თავისვე ეგოს გამოგონილ, ცრუ შეღავათებს,
როცა სიმართლე, ჭეშმარიტება ცას შეჰლაღადებს,
მარადისობის უსასრულობის ფენომენს არღვევს,
როგორც ქვესკნელის წიაღიდან ამოხეთქილი
ანკარა წყარო, უდაბნოში სიცოცხლეს ჰბადებს!
მაგრამ ჩვენ ძნელად,

ო, როგორ ძნელად, ან სულ ვერ ვამჩნევთ
ხრიოკი სულის ნარსა და ეკალს, გულს ისე ვაჩვევთ
და ითვლის ვილაც, გულის ყველა იმ მტკივან ნაჭდევს,
რომელთაც სულის სიტლანქე ჩვენი

ვერაფრით ამჩნევს.

და მე გთხოვ, ღმერთო, მოგვეცი ძალა –

დიდება გამჩენს,

რომ მივუტევოთ გულმცირეობას

და ყველა მჩაგვრელს,

თუმცა კი, რამდენს, ღმერთო ჩემო?..

თუმცა კი რამდენს

ეგო უღობავს ნათელი გზისკენ მიმავალ აზრებს
და კვლავ ვუწესებთ შეღავათებს საკუთარ თავებს
და ვემსგავსებით იმ უგულო, ქორვაჭარ ჩარჩებს,
სხვისი სამყარო და მიზნები ურცხვად რომ ძარცვეს!

25.04.2021 წელი

ჩვენი ყველა ნაბიჯი და ნაფიქრალი
გულის ერთი მძლავრი ამოძახილია,
ჩვენი ყველა ამაგი თუ მოქმედება
სამყაროში ჩვენი ყოფნის სამხილია.
მერე რა, თუ ხან გამოდის, ხანაც ვერა
ამინდები, აქ ხომ ნაირ-ნაირია.
არც იფიქრო, რომ ცხოვრება ოინს გვინცობს,
ყველაფერი, თითქოს, სულში აირია...
გადის დრო და შენ ხვდები, რომ ეს სიცოცხლე,
მთას ნამღერი, სულის მოთქმით – შაირია,
მიეფიცხე კარგად, როცა მზე გაცხუნებს,
ამინდები აქ ხომ ნაირ-ნაირია.
მოუსმინე, როცა წვიმს და როცა გათოვს,
იქნებ, გულის სუსტი ამოძახილია,
დააკვირდი, შენ, ცასა და მიწას შორის,
განა დიდი, უსასრულო მანძილია?!
დრო მიდის და შენ ხვდები, რომ სააქაო,
ბარს ნამღერი, ერთი მოკლე შაირია,
მიეჩრდილე, როცა წვიმს და როცა გათოვს,
სიკეთის ხეს, განა ყველგან დაილია?!
დაუკვირდი, აბა, ცას და მიწას შორის,
განა სადმე თუნდაც მცირე მანძილია?
ჩვენი ყველა ნაბიჯი თუ ნაფიქრალი
სამყაროსთვის ავ-კარგობის სამხილია!

09.02.2021 წელი

ბრიყვის სიბეცე

არ შეიმჩნია, ვერ დაუშვა სხვათა სიკეთე...
თავი ემცირა: „რა შემკადრეს, რა გამიბედეს?!
განა, ჩემ გარდა, არის სადმე „დიდი სიკეთე?“
რას ჩამაცვიდით, რა მოიგონეთ, რა გამიბედეთ?
რატომ არსებობთ, რა ღირსი ხართ,
რომ ჰზლოთ სიკეთე,
ეპიცენტრი ვარ სამყაროში, „დიდი სიკეთე“ –
ასე ფიქრობდა და მოთქვამდა ბრიყვის სიბეცე
და არ იმჩნევდა, ვერ ბედავდა, ულევ სიკეთეს,
რომლის სივრცელეს ვერ ითვლიდა
აზრის სიმრთელეც...
და კვლავ გოდებდა, გაჰკიოდა ბრიყვის სიბეცე!

12.05.2020 წელი

მელანქოლია

ფიქრებს ეწვია მელანქოლია,
ო, რა ძლიერი სევდა სცოდნია,
როცა გულღია შეხმიანებას
ფარისველთა გულით წონიან!

ტვირთებს რქმევიათ მელანქოლია,
ო, რა ძლიერი სევდა სცოდნია,
როცა გულმართალ შეხმიანებას,
საკუთარივე თავით წონიან!

04.09.2020 წელი

ვუსმინოთ ერთმანეთს

„გთხოვთ, მოვუსმინოთ ერთმანეთს!“
მრავალს უთქვია ბრძენთა ბრძენს,
მაგრამ გონების ბურანი
მიუტრიალებს ყელს საბელს!
იქნებ, მოვუსმინოთ ერთმანეთს
და მივაკვლიოთ გზებს, საშველს,
რომ აზრთა ოკეანეთში
ხელი აღარ ვკრათ ერთმანეთს!
„ეჰ, ყური ვუგდოთ ერთმანეთს!“
ბევრს უნატრია ბრძენთა ბრძენს,
რომ არ დავეყრუვდეთ გონებით,
სხვისიც გავიგოთ, მეტადრე,
რადგან ცოდვაა ყოველი,
თუნდაც ეჯიბროს ბრძენთა ბრძენს,
მარტო თელავდეს ბილიკებს,
რომელთაც მუდამდღე ათოვთ
ფიქრთა ბელტები – შვებაზე,
რომელსაც ეძებს გონება
და სული გასაგისიდან
ადამიანთა მოვლენის,
დღევანდელ, ბოლო ფიქრამდე.
მოდი, ვუსმინოთ ერთმანეთს! –
მხოლოდ არ უსმენს ეშმა ღმერთს,
რომ გადაბუროს ის გზები,
რაც დაგვანახებს ერთმანეთს
ისეთად, როგორაც შეგვქმნა
ჩვენ ამ სამყარომ, ზენარემ

და მერე, იქნებ „ის“ შვება
აზრმაც შეიცნოს მღელვარემ,
რასაც დაეძებს გონება
და ცნობიერის სიცხადე,
ადამიანად მოვლენის
განწესებიდან – ტვირთამდე!

29.01.2022

ტევერი

ჩაჩეხილი ვარ ფიქრთა ნაპრაღის
უტყვობის ფსკერში,
გავიხიზნები მელოდიათა
სიმების ტევერში,
იქ ბეთჰოვენის სიჩუმეც კი
ოცნებად მესმის,
მოცარტის სონეტს
ფრთებით მიჰყავს სიცოცხლის ეშხი
უცხო მხარეში,
რომელიც არის აქ,
თავად ჩემში!

10.07.2021 წელი

რასიზმი

გონებას ფანტავს, გონებას წამლავს
ადამიანთა დაყოფა რასად!
შენ ვინ მოგანდო იმისი განსჯა,
ვინ სად იცხოვრებს, რა ფერად ხატავს
ღმერთი თვის სახეს, მოვლენილს კაცად?!
პატივმოყვარე, ქათქათა შოლტმა,
ნეტა, რამდენი გენია მოკლა?!
ნეტა, რამდენი წარმოშვა დამლა,
გზა გაუმრუდა ადამის მოდგმას?!
მანდელა ისმენს ჰიტლერის ბოდვას
და დედამინა სირცხვილით ბორგავს!
ნეტა, რამდენი გენია მოკლა
ამპარტავნების ბოროტმა როკვამ?!
განდი ბორკილებს ქათქათას ჰმუსრავს,
ნათელი გონით უძღვება მოყვასთ,
ფერადი ფრთებით და აღმაფრენით,
თვით ინდოეთის ჯუნგლებიც როკავს,
მადლს უგზავნიან საკუთარ მოძღვარს,
ისე, იმგვარად, მათ სჯულს რომ მოსდგამს!
დალაი ლამას კოსმოსი მოძღვრავს
და ეწაფება სამყაროს ცოდნას,
თავს გადააქცევს მოარულ გონად,
ისე, იმგვარად, მათ სჯულს რომ მოსდგამს!
კაცობრიობა მოისმენს მოცარტს
და მეც მივწვდები ჩემ ფიქრთა ლოცვანს,
კვლავ ვეკითხები მოძღვართა მოძღვარს,
ისე, იმგვარად, ჩემ რჯულს რომ მოსდგამს:

– მე ვინ მომანდო, განვსაჯო ყოფა –
ვინ სად ილოცებს? რა ფერად ჰმოსავს
ღმერთი თვის სახედ გაჩენილ მოდგმას?!
გონებას ამღვრევს, გონებას ჩაგრაავს,
ადამიანთა დაყოფა რასად!

14.11.2020 წელი

რეკენ ზარები

რეკენ ზარები – სულის ქნარები,
რომ გაამთელონ გულის ბზარები,
ადამის მოდგმის ყოფიერების
ოაზისების თითქოს წამები...
როცა თვალთაგან იწვიმებენ ლოცვის ცვარები
და კაცთა მოდგმის უძლურება შემაზარები
თავს შეგახსენებს, კვლავ შეგახსენებს
და შენც ნებდები
დროთა მანქანებს, უკითხავად რომ მიგაქანებს...
კვლავაც ზარები რეკენ, როგორც სულის ქნარები
შენ კიდევ ერთხელ გიმთელდება ნაიარევი.
ქვეყნიერებას როს მოგიქარგავს მთვარის ლანდები,
ღმერთს ხელს ჩასჭიდებ –
არ გაგიშვებს, ნუ გაქვს დარდები,
ადამის მოდგმის მარადისობის ოაზისებში
და სამუდამოდ გაგიმთელდება გულის ბზარებიც!

04.04.2020 წელი

ნუთუ კასუხია?..

აიმღვრა თვალი? გონებაც მიჰყვა
და აგიტანა შენ ძრწოლამ, შიშმა?!
– იმ უმეცრების, იმ უგნურების,
იმ უღმერთობის უსასო შიშმა,
რომ დათარეშობს ამ სამყაროში,
თესავს სიმცირეს, ამაოებას
თვალისმომჭრელი სიზმრების გვარად,
უსამართლობის ზეიმის დარად!

23.03.2020 წელი

როცა ქვეყნად ხარ!

როცა მოდიხარ ქვეყანაზე შენ, ღვთის განგებით,
უნდა იცხოვრო ისე ლაღად, ისე დალხენით,
რომ მთის არნივებს გაეჯიბრო ცაში აფრენით
და სილამაზით გადაჯაბნო ვარდის ბალები.
ნარბი არ შეკრა, გადაფლითო თუნდაც წალები
და შემოგაცვდეს თავის ძებნაში შრომით კალთები,
უფლის წინაშე შენ იყავი სულის თავდები,
თან არ იახლო უმეცრების ფუჭი ლანდები.
როცა არსებობ ქვეყანაზე შენ, ღვთის განგებით,
ამოუძირკვე მოყვასს გზაზე ეკალ-ბარდები,
თუნდაც, ხელები დაგეგლიჯოს ეკლით, ნარებით,
ტკივილს ჟონავდეს დასერილი, მკვეთრი ხაზები!
ადამიანთან შენ იყავი გულის თავდები,
რომ სულ იქნები უტყუარი, მტკიცე საყრდენი,
ლხინი აჩუქე, ჭირი მაინც არის თანმდევი,
ისე ანათე, ისე დაინვი, როგორც სანთელი,
რომ შუქი იყოს და სიმშვიდე შენი თანმხლები.
და როცა გახვალ ამ ქვეყნიდან, უფლის განგებით,
ტკივილს კი არა, სითბოს ბადებდეს შენი სახელი,
დარდი კი არა, ძალა იყოს შენი ნამღერი,
ყოფის ლაგამში გახლართული ქვეყნად დამრჩენის,
რადგან არსებობ, ასეთია ნება გამრჩენის!

18.05.2021 წელი

რწმენა

მაინც გაუძლებს ადამიანი –
გასაძლებია თუკი,
მაინც იბრძოლებს ადამიანი –
საბრძოლველი აქვს თუკი,
მაგრამ რას უძლებ,
ან რისთვის იბრძვი,
საკითხავია, რა გჭირს,
საკითხავია, რა ჟინი გერჩის
და ქვეყანაზე რა გრჯის!

მაინც იპოვის ადამიანი –
საპოვნელია თუკი,
იმედის მარცვალს,
საბრძოლველ ძალას,
ოღონდ – ბრძოლად თუ უღირს,
საკითხავია მხოლოდ, რა ინვეს
მის დარდებსა და წუხილს,
საკითხავია მხოლოდ, სიცოცხლე
და სამყარო თუ უღირს!

მაინც გიჩვენებს გზას გამოსავალს,
თუკი სამყაროს უღირს
შენი წუხილი,
შენი დარდები და
მძლავრი ფეთქვა გულის,
იმ სამართალით, თვალახვეულით,
სასწორზე ფიქრთ რომ წონის:

ვის რა ანუხებს,
ვინ რისთვის იბრძვის,
ან რა ღონე აქვს მოვლის
თავის აზრების, ქრელი ფიქრების
და მონიჭებულ გონის.

არ გაგიმეტებს შენი სამსჯავრო,
თუკი სიკეთე გნონის,
თუნდაც გებრძოდეს მთელი სტიქია –
თავანწყვეტილი შფოთვის!

22.11.2020 წელი

ბანსჯა

ნუ განსჯი შენ სხვის ნაკვალევს,
ნურც სხვის ნაბიჯებს დათვლი,
ადამიანს ხომ თან სდევს
თავის ცოდვათა დარდი!
დადის ადამის მოდგმა
და თან დაჰყვება ლანდი,
სანამ მზეცა და მთვარეც
აღარ დაჰნათის – ჩადის.
ხან მზე უნათებს მადლის,
ხან ჩრდილი დაჰკრავს ცოდვის
და ნელა-ნელა მიძიმდება
ჩვენი ცხოვრების ჯვარი!

ცოცხლობს ადამის მოდგმა
და როგორც დილის ნამი
გაიბრწყინებს და ელავს
მცირე, ნეტარი ჟამი –
როს გაიღვიძებს გონება
და ეჭვის ღრუბლებს წამით
შეცვლის იმედის სხივი –
სუფთა, ვით დილის ცვარი,
მას ჩაეჭიდე კარგად,
ვით დედას ჩვილი ბავშვი
და სამსჯავროზე დადე,
როგორც უნონო განძი,
გლეხის თოხს რომ ამოჰყვება,
გადაჭრის დროთა მანძილს,
ძველი ჩუქურთმა რომ ჰქარგავს
და უფრო მეტიც აზრი.
თანამგზავრად თუ გაიხდი
რწმენას, სიკეთით ავსილს
გზას გაგინათებს ვინროს,
როცა დადგება ჟამი!
ნუ განსჯი შენ სხვის ნაკვალევს,
ნურც სხვის ნაბიჯებს დათვლი,
ყველაზე დიდი სიბრძნეა,
თუ შეიცანი თავი!

12.04.2020 წელი (ბზობა)

ზამთარი

ფერი იცვალა მოშრიალე, ნაზმა ჭადარმა,
მისი სინორჩე მოსაგონარ ამბად ჩაბარდა,
სალამოს მყუდროდ მოგიზგიზე ბუხრის ათინათს
შემომსხდარ ლანდებს,

ალტაცების ზღვა რომ ატყვიათ!

შემოუძარცვავს საბურველი ხშირი ფოთლების,
კვალი ამშვენებს, ვით ბროშები, ნორჩი რტოების,
წლიურ რგოლებში მოქცეული მოგონებების,
ჩუმი შრიალით, ამბავს ჰყვება მისი ფიქრები:
რამდენი ფერი შეუგროვა ერთმა ბუნებას,
პირველი ფოთლის გაზაფხულზე მოსხმიდან

დღემდე,

ამოიტანა და მზის სხივებს შეათამაშა,
მინის გულიდან ასაზრდოა რტოთა სიმშვენე!
სალამოს ბუხარს შემომსხდარ ჩრდილებს

ჩაის ურიგებს,

შემას შეჰმატებს, მოგიზგიზე სითბოს

ნაკვერჩხლებს,

ჩამოჯდება და ახსენდება, გულს

კვლავ უთრთოლებს:

პურის ყანების ღელვა ქარში, ლურჯი ზღვის დარი
და ანარეკლი მილეული, ნამგალა მთვარის.

განთიადისას მინავლული, ბოლო ვარსკვლავის
ციმციმს გაყოლილ, დადევნებულ ოცნების თვალის
მოჭრა მზის სხივით, განფენილით,

ვით ბროლის მტვერის,

გასხივოსნება უსასრულო, მღელვარე ზვარის!

ხანაც, ამბავი მიუჯდება ფერხით მდუმარეს,
როგორც ყინული, რომ მიაგავს იანვრის ქარებს
და დააღწავს ლამაზ რტოებს, სუსხიან ღამეს
ქარის ნისქვილთან მოსაუბრე სულების ჯარებს!
ადამიანთა უნდობლობის ტრავერტინებით
ჩაკირულ სივრცის ნაშიერი, მკვდარი ტვინების
ნააზრევის თუ უაზრობის გაფეტიშებით,
უმისამართო და უსაგნო თავგანწირვების!
მიუალერსებს ბუხარს მიმსხდარ ჩრდილებს ჭადარი,
ამბავს უყვება, მხოლოდ ისეთს, რომლის სადარიც
სულთა ყოფაა ღირსეულთა და შესადარი
პურის ყანაზე ბროლის მტვერად

შეფრქვეული მზის,

რადგან ენახა გულანთებულ სულთა მხნეობაც,
ასაზრდოებდა რაც სამყაროს, როგორც ზნეობა,
უანდერძებდა მხოლოდ მზის სხივს

მათ თანამგზავრად,

რადგან ბუხართან შეყუყუელი ლანდთა ჩრდილები
ანარეკლია მისი ყოფის – შვილთა შვილები!

09.07.2020 წელი

ბოროტება კლავს!

ბოროტება ყარს! სულის ნესტოს მწვავს
და მე როგორ მძაგს
ყალბი ღიმილის, ყალბი სალმის ორომტრიალით,
გაბრუებული და რეტდასხმული ბრბოთა წრიალი!

ბოროტება ყარს! და ის როგორ ჰგავს,
ღმერთო, როგორ ჰგავს
უსამართლობის, პირფერობის დაყრილ ნიღბების
ტბორებს ჭაობის – თვალს რომ მოგჭრის
მკვეთრი ფერებით,
ცრუ სიხასხასით, სიკამკამით, მაგრამ მაინც ყარს!

ბოროტება კლავს!
ღმერთო, როგორ მკლავს უიმედობა,
რომ უსასრულოდ გაბნეული, დაყრილ ნიღბების
გროვა წამიღებს მორევისკენ, როგორც ნიჩბები –
და მე ვფხიზლდები...

მერე აღარ მძაგს, აღარც ვითვლი
დაფშვნილ ნიღბების
გროვებს, მოფანტულს უსასრულოდ
და მე ვმშვიდდები,
რალაცა ძალით, რალაც მაღლით ისევ ვიწყები...

08.04.2020 წელი

სიცოცხლის სეზლა

მართლაც, რა დიდი და უსაზღვროა
სიცოცხლის სევედა –
ცხოვრება გაჰყვა ოცნებების ახდენის დევნას,
როგორი მყიფე და სათუთი გვიხდება რწმენა,
როცა იქცევა თვით დიადი არსებაც მტვერად!

ცაზე ფრთა ღრუბლის ფენებს შეცვლის
გროვა ღრუბლები,
საუკუნეებს, როგორც წუთებს, ითვლის ლოდები,
აბრუნებს სივრცე წყლის სტიქიას ქარის ნიჩბებით,
ხანაც მზის სხივი აიტაცებს ცაში ნისლებით.

ტრიალებს ჟამი, წარბს არ იხრის ბუნების ძალა
და არ პატიობს ადამიანს სულ მცირე ღალატს –
ადამიანის, საკუთარი თავის და მრწამსის,
უსამართლობის „ვერ“ შემჩნევას, უსიტყვოდ მალვას!

დუჟმორეული, გავეშებული სიხარბით რბოლას,
რა სანყენია, ვერ სრულდება ცხოვრების სკოლა
და იძარცვება, იბარდება სულების თავლა,
ათასწლეულთა ცოდვის ვიხდით ჩვენ ისევ ღალას!

მდინარის პირას დაყრილ ლოდებს
სწყინდებათ დათვლა,
რამდენი იყო მიმომსვლელთა ამო ჩავლა,
უკვირთ, რა არის სულის სარჩო, სიცოცხლის ძალა,
ან რად უცქერენ საუკუნოდ წუთების ჩავლას.

რას ძალუძს სულთა მობერება და ზეცად გაცლა,
ადამის ძისტვის სავალი გზების უთქმელად კვალვა!
სიცოცხლე გვიმძიმს იმისაგან, რაც შეგვასწავლა,
შვებას დავეძებთ მომავალში ფიქრებით და ხსნას.

მართლაც, რა დიდი და უსაზღვროა
სიცოცხლის სევდა
და გვიხარია იმის გამო, რაც კიდევ, კვლავ გვწამს
და გეშინია იმის გამო, რაც ჯერ არ ვიცით,
თან რამდენია, უთვალავია, რაც ჩვენ არ ვიცით!

07.05.2020 წელი

სტერეოტიპთა მსხვრევა

სტერეოტიპთა წნეხით,
გარდაცვლილ ფიქრთა ნემტით
გადავსებულა სივრცე, დროთა დინების ველი!
სტერეოტიპთა მსხვრევით გამოწვეული ღელვის,
ნეტა, ცნობიერს ეწვიოს გარდასახვათა ცეცხლი!

რა სიმცირეა გონის – ადამიანთა ცოდნის,
და... სიმცირეა აზრის – თვალსაწიერის, გრძნობის,
როცა ევლება ჩარჩო
მოვლენებს, აწმყოს, მერმისს...
სული უკვდავი სამყაროს მნათობივით ხომ შვენის!

ნეტა, შთანთქავდეს არეს ნანგრევთა რუხი მტვერი
სტერეოტიპთა მიძიმე და უსახური კედლის,
შემოუვლიდეს ნეტა, გარდასახვათა ცეცხლი,
მესტუმრებოდეს ფიქრი – დაუსაბამო, ვრცელი...

ნეტა, რა უნდა მოხდეს იმაზე უფრო მეტი?!
ნეტა, რა უნდა შევქმნათ იმაზე უფრო მეტი?!
როცა სახეა ღმერთი სტერეოტიპთა მსხვრევის,
რადგან, ევნო და მოკვდა
და მერე აღდგა მკვდრეთით!

09.02.2022 წელი

უღმობელ მწერალს

მე დღეს ცხოვრება
ძლიერ მაგონებს უღმობელ მწერალს,
ვით პერსონაჟებს, ისე რომ გვითხზავს
ჩვენ, ყველას – წერას,
ხან სიუჟეტებს განსაცდელთა ქარების ძერწავს,
რომელიც „გვარხევს დღენიადაგ,
ვითარცა ლერწამს“!

ხან გარინდული გამოადარებს ქარებს და დელგმას,
გამოენტება როს სიყვარული კაცთათვის შველად,
აღმოხვედება უკეთუ გრძნობა წამიერ შვებად
და გვინყალობებს ღვთის ფაეტონზე ტაიჭთა შებმას!

ერთგან მზე ცეკვავს დაირაზე ოცნების ცეკვას,
მონათესავე სულთ თუ ეღირსათ ერთურთთან შეყრა,
სხვაგან კი, წარღვნა
სავალ გზებს და ბილიკებს ხერგავს,
კადრთა სიმძაფრე
საათის ისრებს უღმობლად ლენავს!

ხანაც, მიგვაგდებს, ვით პერსონაჟებს –
სიუჟეტს ხვენავს!
გადაშლილ გვერდებს მარადისობის საკნებში ხვეტავს
გადაუშლელთა მომლოდინე უჩინარ სევდად
და დღეს ცხოვრება
მე მაგონებს უღმობელ მწერალს!

08.06.2022

ამპარტაჰნება

დაფნებს ართმევენ სურნელებას –
საკუთარი თავით წონიან,
მერე რა მოხდა? – განდიდებას ასე სცოდნია,
თავზე გვირგვინი თუკი ერგო ვიწრო გონიანს,
ამპარტაჰნება ვერ ამჩნევს, რომ მკვდარი ტოტია
მისი სამშვენი

და მეფეთმეფე საკუთარი თავი ჰგონია!
„მერე რა მოხდა?“ – ვერ გაიგო, არა სცოდნია,
ხმელი ტოტების გვირგვინებიც გადასწონიან,
როცა ღირსებას სანყაულით საქმის წონიან!
ვარდებს ართმევენ სურნელებას – კონად წონიან,
„მერე რა მოხდა“, განა ვარდების რამე სცოდნიათ?
ვილაცისთვის ხომ მათი დაჭერა მოსაწონია,
მათ მიმობნევას ვილაცისთვის აზრი ჰქონია,
ამპარტაჰნება კი, ვერ ამჩნევს,
რომ მკვდარი ტოტია
მისი სამშვენი და დედოფალი თავი ჰგონია!
„მერე რა მოხდა?“ ვერ გაიგო, არა სცოდნია,
სილამაზე და სურნელება ზრუნვას სცოდნია,
დედოფლობას რომ სათნოების თასით წონიან,
თაიგულები და გვირგვინები – მკვდარი ტოტია!

29.09.2020 წელი

არ გამოკეტო შენივე სული

არ გამოკეტო შენივე გულში მღელვარე სული,
ნეტა, რა არის საორჭოფო, რა არის ბრძნული?
ჩვენი ცხოვრების გზებისაგან დართული წნულის
რომელი ხაზი უმტკიცესია, რომელი ბმული?!

ვინც დაიღლება შენი თითების სითბოზე ზრუნვით,
გადაეყრება შენი ღიმილის პოვნაზე გული,
არ გაუკრთება შენს ტკივილზე ფიქრისგან რული,
ალბათ, არც იყო და ვერც დარჩება შენი მეგზური!

ვინც შეიყვარა შენი ფიქრები, მიზნები, სული,
არ დაიღალა შენი ცხოვრების იმედით სულდგმით,
არ შეინანა ერთგულება, წუთები ზრუნვის,
სწორედ ის არის საუკუნოდ შენი მეგზური!

18.05.2021 წელი

* * *

ისე დაგფლეთენ,
გაგთელავენ,
თითქოს გეგმავდე
ქვეყნიერების შენად ქცევას
უკუნისამდე!
თითქოს თითებზე არ ვითვლიდეთ
დროს მერმისამდე,
ზაფხულის მზიდან
დაზამთრების ბოლო ნისლამდე...

ისე დაგფლეთენ,
დაგსერავენ, თითქოს შეგეძლოს
მთელი სამყაროს შენად ქცევა
უკუნისამდე!
თითქოს ფიალას დრო მოჰქონდეს
და არ მიგვაფრენს,
ეს სულ ერთია, ნისლიან თუ
სავსე, მზიან დღეს!

04.09.2020 წელი

თეოტი შუქურა

კლდეზე შუქურამ ნაპირს უყურა...
რამდენჯერ შთანთქა ქარის ზუზუნმა
და მოვარდნილი ტალღის გუგუნმა
გემის ძახილი, ზღვამ რომ უმტყუნა?!
კლდეზე შუქურ ს სხივმა იბრუნა,
წყლის ზედაპირზე ფხიზლად იცურა
და ეკიპაჟის ბედზე იბრუნა
კაპიტანმა და კლდეზე შუქურამ!
მას შემდეგ, მედგრად მდგარმა შუქურამ
თავისი სხივი ბევრჯერ ატარა
და წყლის ზედაპირს გადაატარა,
მრავალი გემი მშვიდად ატარა,
ოკეანეთი შემოატარა...
ვერც მონაბერი ქარის ზუზუნმა
და ვერც ტალღების მძლავრმა გუგუნმა
ვერ შთანთქა გემი – ზღვამ რომ უმუხთლა,
მგზავრთა იმედად ჩანდა შუქურა!

12.05.2020 წელი

კაცობრიობა

კაცობრიობა, თითქოს, არის ღმერთის სხეული,
ჩვენი სიცოცხლე უჯრედია მხოლოდ – ეული
და თუ სისუსტემ დაგვჯაბნა და ვხდებით სნეული,
ღმერთს გული ეწვის,
რადგან ჩვენ ვართ მისგან რჩეულნი!

კაცობრიობა იარსებებს, ვიდრე მზე უვლის
და სიყვარულის იმოდრავებს სულში სერუმი¹
კაცობრიობა, თითქოს, არის ქრისტეს სხეული,
ჩვენგან ტანჯვას და
მხოლოდ ერთი წყლის პეშვს ჩვეული!

31.01.2021 წელი

პროტესტის ტალღა

ერთ დიდ სანაგვეს მე მაგონებს ეს დედამინა,
შეფუთვას ლამობს ხანაც ზეცა და ხანაც მინა!
ოკეანეთის უსასრულო სიღრმეც ვერ იცავს
ჩვენი პლანეტის სიდიადეს. კასტა უვიცთა
ისე ჰპატრონობს, ეუფლება, თითქოს უპყრიათ
საჯილდაო ქვა, აჰყოლიან მარტივ გულისთქმას!
ერთ დიდ საზარელ ქაოსსა ჰგავს ეს დედამინა,
სალი კლდის ლოდად

გადაქცევას მე ვნატრობ, ვფიცავ,
რათა უტყვობის უთქმელობით მაინც დავიცვა
მე ამ სამყაროს სიდიადე. აღარ გავკიცხავ,
არ შევიბრალებ საკუთარ თავს
გულის სარკმლიდან...

ერთ დიდ სანაგვეს მე მაგონებს ეს დედამინა,
შემკობას ლამობს ხანაც ზეცა და ხანაც მინა,
იქნებ, როგორმე გადავრჩეთ და თავი დავიცვათ
საკუთარივე აზრების და ნახელავისგან!

ყინულის ლოდად გადაქცევას ვნატრობ მე, ვფიცავ,
ან საუკუნოდ გაქვავებულ, ცივ სტალაგმიტად,
რათა უტყვობის უთქმელობით მაინც დავიცვა
მე ამ სამყაროს სიდიადის ზეჰარმონია,
რადგან სიცოცხლე, მომავალი – აქ ბატონია,
რადგან უფალი, დიდი ღმერთი – აქ პატრონია!

03.08.2020 წელი

ბოშა

ბოშა მღელვარე თვალებს აცეცებს,
მზერა მიუგავს დამწველ ნაკვერჩხლებს,
სავსე მთვარის ქვეშ კოცონს ახელებს,
ხვალინდელი დღე მას არ აღელვებს!
დაირას ხმაზე ნალველს აცეკვებს
და მოშრიალე ფარჩას ადევნებს
მთვარე მის სხივებს, როგორც საცეცებს,
როცა თითები ღამეს ატყვევებს!
მისი, სიცოცხლის მძაფრი სურვილი,
თვით სამყაროსაც გამოიმღერებს,
როცა ვარსკვლავი ჰმოსავს მთის წვერებს
და სიყვარული ყელს მოიღერებს,
როცა კოცონი ისვრის ნაპერწკლებს,
როგორც თილისმებს და ავგაროზებს,
ცეკვის კამარა თვალს აჯადოებს
და დაღალები დასჯაბნის ტალღებს.
ხვალინდელი დღე მას აღელვებს
და უშიშარი, ღრმა ირონიით
თავად სიკვდილსაც გამოიცეკვებს –
ბედის ვარსკვლავი მას არ ასვენებს!
და... დაირაზე ბოშა აცეკვებს
სიცოცხლეს, სათქმელს, სევდას ნამღერებს,
სიყვარულისგან წამოშლილ ვარდებს
თუ... ირონიას, ცხოვრების თანმდევს!

15.09.2020 წელი

ბაცვლა კამარა

მე დღეს აღარ მსურს სამზეოზე ფიქრთა განფენა,
თითქოს გრძნობები გულის სიღრმეში
სულმა ჩაკეტა!

აქ ყოველი დღე ნაცხოვრები, თითქოს, ბადებდა
გუშინდელი დღის ნაოცნებარ ფიქრთა ახდენას!

გაცვდა კამარა, გაიცრიცა, ზეცა დაღარა
თეთრი ნისლების თალხის მსგავსმა,
თეთრმა ჭალარამ,
საკუთარ თავთან პაექრობამ კრძალვა მასწავლა,
აქ სიყვარულმა იალქნებით მზემდე მატარა!

შეცნობამ სწორის, მეგობარის, სატრფოს მადარა,
ულევი, შლეგი ქარიშხლები გამოადარა,
მიზნისფერ დღეებს სიხარული შემოაქარგა,
როგორც ზმანება,
წუთისოფელს სულაც არ ჰგავდა!

მერე ეს გრძნობა სარეველებს
სულში მარგლავდა,
სიცოცხლეს ვუხმე და შევთხოვე, თუკი მაცალა
ადამიანურ სიმარტივეთა ჩემში ალაგმვა,
იმის შეცნობა, რაც არსებას ჩემსას მართავდა!

აქ მოვლენები ნააზრევთა ძაფებს ართავდა
და ფერთა გამა ნართაულის რაღას არ ჰგავდა,
მაგრამ გრძნობები ამაღლებული
ჩრდილებს ფარავდა,
ვით მზის სხივები უსასოობას – დროში კარგავდა!

რისთვის დავჭირდი მე სამყაროს, რისთვის მატარა
ამ ქაოსისფერ წუთისოფელში, ბილიკს აბარა
ჩემი არსება დაბნეული, თუმცა მახარა,
რომ მერგებოდა მე ლამპარი, შუქი პატარა,

რაც მატარებდა, დამანახებდა მე ცის კამარას,
ჩემი ლურჯი ცის,
ლურჯი ზღვების ტალღებს ქაფქაფას,
იმ სანაპიროს,
სადაც შევძლებდი დარდის გადაყრას
და დავანებას ნავსაყუდელში, სულის აღმა სვლას!

და დღეს აღარ მსურს სამზეოზე ფიქრთა განფენა,
რადგან შილიფად ნააზრევი მტკიცედ განდევნა
თეთრი ნისლების თალხის მსგავსმა –
სულის ჭაღარამ,
რადგან მე თავთან პაექრობამ კრძალვა მასწავლა!

15.02.2022

ბედმა იარა

ბედმა გაანნა მწარე სილა ბევრ ჩემს სანუხარს,
სიცოცხლით სავსე, მზიანი დღე რადგან მაჩუქა,
„იარე მტკიცედ!“ – რალაც ძალამ ისევ მაუნყა
და შელამება ვარსკვლავეთში ისევ გაყურდა!

თვალთა ნაპრალში ჩაყინულ ტბებს სხივი ჩაუდგათ,
ყველა ნალველმა, დარდმა, თითქოს მშვიდად გაცურა
გალმა ნაპირზე, გულის ქენჯნით თითქოს გაყურდა
და მოკრძალებით სიმტკიცესთან რიდით გაჩუმდა!

ბედმა იარა შორი გზებით? – მერე რა მოხდა!
რამდენი წყენა და რამდენი მადლი აღმოძნდა?
ვინ მეგობარი და ვინ მტერი, თურმე აღმოჩნდა,
სიხარულსა და მწუხარებას რალა გაყოფდა?!

გზებმა მატარა, გამარიდა ბევრ ძნელ საფიქრალს,
ზოგი ღირდა და ზოგიც თურმე ჩალად არ ღირდა,
მედგრად რომ მევლო,

სიყვარული მტკიცედ გამიძღვა
და ყინულეთი მისი ცეცხლით ფერხითთ გამიღღვა!

წლებმა გამყარა, გამარიდა არად საღირალს,
თუმც, ყურს უგდებდა გული თურმე

უთქმელ საჩივარს,
მაინც გაღვივდა მასში მხოლოდ სითბო მადლისა
და ვარსკვლავეთი განთიადის მზემ კვლავ გაცრიცა!

02.03.2021 წელი

ბაზაფსულო 2021

დაზაფრულია გაზაფხული მზის მწუხარებით
და შეაფხიზლა ბინდმორეული ცა მქუხარებით,
მგზავრი დამფრთხალა
გასავლელი გზის მდუმარებით,
დიდი ხანია, თავისი სულის ხმა აღარ ესმის!

დარახტულია ოცნებები ცისკენ გაფრენის,
მხედრებს ელიან, მოწყურებულნი მათი ახდენის,
დაჰგროვებით მოკვდავ მხრებზე ტვირთი რამდენი
ადამიანებს – ეშმა იყო ამის ჩამდენი!

და თუ სულია ცოდვის ფსკერი და სალექარი,
გულო, მოდრიკე ყველა ბორგვა, ვერ საქებარი,
შენ ნუ იქნები მახვილი და ის სატეფარი,
მტერმა რომ იპყრო ხელებში და გახდა მდეფარი!

დაქარგულია გაზაფხული მზის მისვლა-მოსვლით,
მოხატვას ლამობს სახიერი დღის ქარაგმულის,
რომ არ დაეცეს კვლავაც სული,
ძლივს ფეხადგმული
და გაამხნეოს გონთა სიცხადე, სადღაც წასული!

გათანგულია გაზაფხული დღის მჭმუნვარებით
და შეუძახა ბინდმორეულ ცას მქუხარებით,
შემოუსია ენძელათა თეთრი ჯარები,
დროს უსახსოვრა სუსხიანი ცივი ქარები!

21.04.2021 წელი

ბავშვობის დილა

ოთახში ბავშვობას სძინავს,
თენდება „ფუსდობის“ დილა
„ლემზირის“ სურნელი მზიბლავს,
ნაკვერჩხლის შიშინი ისმა,
გავხედე ფანჯარის მიღმა,
ეზოს ყვავილი თრთვილავს,
ნაღვერდალს მიმდნარი ცვილის
სურნელი მაფხიზლებს მძინარს.

ოთახში ბავშვობას ღვიძავს,
ბაბუას ჩურჩული ისმა,
ავედრებს ჩვენს თავს, მისას –
ძალასა და მადლს ღვთისას.
ერევა ლოცვა წრფელი
ცვილს გადაქცეულს ნისლად
და მონინებით მთქმელის
სიტყვას უფლისკენ ზიდავს.

თეთრი, ლამაზი თავშლით,
ბებო წინსაფრით დადის,
სიმშვიდით, დინჯი კრძალვით
ბაბუას „ლემზირს“ აწვდის,
ყველას სამყოფად არის
„ლემზირიცა“ და მადლიც.
თეთრი ლამაზი თავშლით,
ბებო მზრუნველად დადის

და სათითაოდ ყველას გვირიგებს
ჩვენთვის გათვლილს...
სითბოს, სიყვარულს, ლოცვას
და უფლისადმი კრძალვის
დიდზე უდიდეს ცოდნას,
ყველაზე დიდი ძალის!
სულ უანგაროდ გვიძღვნის
მისი არსების ნაწილს.

ოთახში ბავშვობას ღვიძავს,
მინდა, რომ ვიყო ფხიზლად,
არ დამავიწყდეს მძინარს
ჩემი ბავშვობის დილა,
სავედრებელი ჩემი
ცას გავატანო ნისლად
და მოვიგონო ხშირად,
რაც ასე ძლიერ მტკივა!

მაგრამ ო, როგორ მიყვარს
„ჩემი ბავშვობის დილა“,
რამდენი სითბო ახლავს
ჩემი სიცოცხლის დვრიტას!

10.05.2020 წელი

სულის ღარაბა

შევხსენი ფანჯრის დარაბები,
სახლს რომ არტყია,
მოვხსენი ჯაჭვი
შესასვლელის მიძიმე კარს მტვრიანს,
შევაკრთე წამით მიძინარე სახლი, ნატრული ჩქამის,
რომ დამენახა სამყარო ისევ ისეთი ლალი.
ფანჯრის შეხსნილი დარაბების გახელილ თვალით,
უეცრად შუქმა, შემოჭრილმა მზემ მოსჭრა თვალი,
მერე საჩქაროდ შემოიხსნა დროის მანტია,
ესაუბრება ყველა ნივთი, რაც კი აწყვია
და რასაც ჰფუთავს გამტვერილი ნაჭრის მანტია.
ათვალეერებს... მაგიდაზე ეს ხომ ნარდია?
გაითამაშა ბაბუასთან ერთი „პარტია“,
ხედავს, ლარნაკში ხელოვნური ვარდი აწყვია,
გადაუთვალა კვლავ ფურცლები, –
„ფერი გასცლიათ“...
კარადაში რომ გაცრეცილი წიგნი აგდია,
რამ მიავიწყა? „ყველაფერი მასზე ახია,
ბავშვობის წლები, ასე ღრმად რომ დაუმარხია!“
ყოველდღიური საზრუნავი ჩალის ფასია
თუ დაივიწყა, გონებაში სადღაც მარხია,
წიგნი, რომელიც კარადაში ახლა აგდია,
ის ხომ ასწავლეს და ზნეობა მისი ვალია
იმ ზრუნვისათვის, რაც გასწია მისმა მანტიამ,
ბავშვობის წლებში გარს რომ ერტყა და აბადია.
ნელა ივსება, ხანაც სწრაფად დროის ბადია,
ფსკერზე ბავშვობის გულწრფელობის

თეთრი ვარდია
 მოშენებული, ის ცხოვრების არომატია,
 რამხელა სიღრმეც უნდა ჰქონდეს წლების ბადიას!
 მერე სულ ყველას, უკლებლივ ყველას
 გზები გაჰყრიან...
 ზოგი ცხოვრებას ააჟღერებს, როგორც არიას
 და იმათ ირგვლივ მდელოები ხშირად ყვავიან,
 ზოგი მზვაობრობს,
 „მოსამართლის“ ირგებს მანტიას,
 ზოგთან კი მიხვალ, რჩევას ჰკითხავ
 გულწრფელს, აზრიანს,
 სადღაც ჩემად ზის, ლოცულობს და ჯვალო აცვია
 და აფერადებს ამ სამყაროს, სადაც ბაცია.
 ზოგიც ნებდება...
 „– ნუ დაფრთხები, მცირე მარცხია,
 ნუ დანებდები, „მაღლა ღმერთი კარგი კაცია!“
 გაგიფერადებს თვალსანიერს, სადაც ბაცია,
 ჩვენი ჭიდილი ხან აფრენა, ხან ხომ მარცხია!“
 ზოგიც სიხარბის მადეგარი, ბრიყვი ვაცია,
 რაც უნდა ჰქონდეს – ყველაფერი მისთვის ბაცია
 და ეს სამყარო, სურვილებში, ფერხთით აცვია.
 მაგრამ ცხოვრება რის ცხოვრებაა, სხვა რა ძალია,
 დაბადებიდან წამოგვკიდებს წლების ბადიას,
 ყველას გვწყურდება, გავარღვიოთ დროის მანტია
 და გამოვალთ დარაბები, სახლს რომ არტყია
 სადაც ჯერ კიდევ გულუბრყვილო,
 წრფელი ბავშვია,
 სითბოს, სილალის, სიყვარულის გემოსავს მანტია!

19.05.2020 წელი

მარტის 8

„რვა მარტი“ მოჰყავთ ქალებს,
არ იშურებენ ძალებს, –
მოაშენებენ გზებზე
იებს, შრომანებს, ვარდებს
იმედით – ცხოვრება ხანდახან
რომ ფერად ზღაპრებს ჰგავდეს!
დადიან ფუნჯით ხელში,
ავლებენ ლამაზ საზებს,
ჩუმად, უსიტყვოდ, ხმამალლა
და ხანაც ბოლო ხმაზე,
შეჰღალადებენ სამყაროს,
რომ ბოროტება გაქრეს
და არსებობა ჩვენი
ფერად ნვიმებსაც ჰგავდეს!

„რვა მარტი“ მოჰყავთ ქალებს,
არ იშურებენ ძალებს
და „სუსტი“ მხრებით დააქვთ
ტვირთები ლალად, მარჯვედ
ოლონდ, ოდესღაც, სადღაც
მცირედის მაინც სწამდეთ!
„რვა მარტი“ დააქვთ ქალებს,
როგორც ხალისი ბავშვებს,
გულში ყოველთვის, თუნდაც,
მათი მიზნების გზებზე,
მოიკოჭლებდეს მზე და
ვერ მთვარეობდეს მთვარეც,

ოლონდ, რალაცის სადლაც,
სულ ოდნავ მაინც სწამდეთ!
„რვა მარტს“ უფენენ გზებზე
ქალებს შროშანებს, ვარდებს,
ვის მოაგონდა ნეტა?! –
აფერუმ, ისევ ქალებს,
მავთულხლართების ეკლებს
ვარდების რტოდ რომ ვაქცევთ!
„რვა მარტს“ უფენენ ქალებს
მკლავებზე იებს, ვარდებს,
ალბათ, ჩვენს ყოფას, ცხოვრებას
სამზეოდ რარიგ არგებს –
ნდობას, სიცოცხლის რწმენას
რომ დაუფენდნენ მკლავებს,
რომელთაც მოაქვთ სიცოცხლე –
ასე ჰქმნა არსთა განმგემ!
სულ ნუ იქნება „რვა მარტიც“,
ავიტანთ, ოლონდ გვწამდეს,
რომ არსებობა ჩვენი, ძვირფასი არის ცამდე
და ჩვენ მოვიყვანთ მარტებს,
როგორც ოდითგან დღემდე,
ვივლით პალიტრით ხელში
და მიმოვქარგავთ ველებს!
და ჩვენ ვიქნებით ზამთარებშიც
უსათნოესი მზეზე,
ოლონდ, გვწამდეს, რომ სამყარო
ამის მიღებას შეძლებს
და ჩვენი არსებობა
სიცოცხლეს უძღვნის ფერებს!

08.03.2021 წელი

* * *

ყველა დროს მოაქვს თაიგულები,
გულმონყალებით, კონები ჭრელი,
ხან შებღალული
და ხანაც წრფელი,
მათი ფერების სიუცხოვით
ბუნება გვშველის,
შეცნობის ხიბლი ყველა დროს ერწყმის,
ფეხის ადგმიდან დაგატარებენ
უგონოდ გზები,
ხანაც, სიცხადის გიმასპინძლებს
აზრები ვრცელი
და სულ ერთია,
მადლიერი ხარ თუ მრუმე ნეშტი,
უნდა იცოდე,
რომ ეს სამყარო შენც გეკუთვნის
და კი არ გებრძვის!

ყველა დროს მოაქვს,
გულმონყალებით,
ნაყოფი შენთვის,
ზოგი ცხოვრების მონაგარი,
ზოგიც კი ძღვენი,
მერე მიხვდები,
სათქმელია რამდენი შენი
და რომ სამყაროც
გულმონყალებას ასევე ელის!

ყველა დროს მიაქვს
ნაბოძები თაიგულები,
კონები ჭრელი,
ხან შებღალული
და ხანაც წრფელი,
მათი ფერების შეუცნობლობა
გონებას შემლის –
თუ არ ხარ რწმენით,
შემოგაჭკნება, ვით თაიგული,
ცხოვრება შენი,
თუ არ ხარ ლხენის მიმნიჭებელი,
შენთვის თუ სხვისთვის, –
ხარ მრუმე ნეშტი!

27.01.2021 წელი

SAMARO

პიოხოვ შინაობას...

ღმერთო ძლიერო!
მე დაგეძებდი რამდენი წელი,
ასე ძლიერად, ასე უბრალოდ,
ასეთი თმენით...
როგორ ჩამთვალე შენ მოსვლის ღირსად,
მცირედი რწმენით,
რომ კვლავ აგევსო მიმქრალი სული
ასეთი ღხენით!

ახლა ნავარდობს ჩემი ფიქრები
როგორი შვეებით,
თვით ცისარტყელას აღარ ჰყოფნის
მას შვიდი ფერი,
იასამნების, ჩემს ცას ხურავს,
ლამაზი ქერი
და მაგებებენ ყოჩივარდებს
სავალი გზები!

არც შევწყვეტ ძებნას,
მე დამრჩენია თუკი რამ დღენი,
იმ ჩირაღდნების,
გამინათებენ რომელნიც დღეს მწირს,
დაულალავი სიყვარულის
მასხია ფრთები,
მიმაახლებენ, მადლმოსილნი,
სიცოცხლის ზენიტს!

მზე მაპოვნინე
სისუსტეთა უკუნეთ წრედში,
რა განიზრახე, დიდებულო,
ასეთი ჩვენში,
რომ მიეახლე გოლგოთას და
სიცოცხლე შენი
ისე მოგვანდე, ისე გაიღე,
ვითარცა ძღვენი,
ვერ გამომდგარა თუმცა ჩვენგან
ვერცერთი ბრძენი!

მე შენ გიცანი,
საიმედო ხარ, ერთგული, მხსნელი,
რას დაგვაკლებენ ჯოჯოხეთის
უსახო ბჭენი?!
ღმერთო, შემინდე ეს საუბარიც
აზრების შეგირდს,
ნუ დაინანებ, დიდებულო,
კიდევ ერთ „შემინდს“,
რადგან ვიცი, რომ არ აგდია
უსულო კენჭიც,
თუ ეს არ არის, დიდებულო,
განზრახვა შენი!
ბრძენო ძლიერო, მე დაგეძებდი
რამდენი წელი,
ამ ძებნისთვის და ყველა ეჭვისთვის
მე ვითხოვ – „შემინდს“!

30.12.2020 წელი

ჯალამბარებზე

და მოდიოდა თქეში, როგორც სევდის ჩანჩქერი,
რომ გაერეცხა სამყაროდან დარდი, ნალველი,
ნაგროვები და ნაბორგალი გულღრძო აზრების,
ადამიანის ბოროტების ტყვიის მასრები!
და მოდიოდა თქეში, როგორც წვიმის ჩანჩქერი,
უნდოდა შველა ნაომარის რადგან მიწაზე,
მიმოხნეული იყო ყველგან ბოლმის ვაზნები
და გაეტანა სამშვიდობოს ჯალამბარებით
ჯერ კიდევ თბილი, მომაკვდავი, სალი აზრები!
თქეშს მოჰყვებოდა ელვა, როგორც მკაცრი ძახილი,
სივრცეს სერავდა მოელვარე, მკვეთრი მახვილი,
უნდოდა შველა ნაომარის და გატეხილის
და თავს ესხმოდა არემარეს ზღვა ქართველის!
ქარი ჰზიდავდა სამშვიდობოს გადარჩენილებს,
ვისიც ჯერ კიდევ მოისმოდა სუსტად ძახილი,
ვისიც ჯერ კიდევ აზრისა სჭრის მკვეთრი მახვილი
და მოისმოდა, მაინც ისმოდა სუსტი ძახილი!
გადაეარა უთვალავჯერ უღელტეხილი,
არ ჩერდებოდა თქეში, როგორც დინჯი მაშველი.
უნდოდა პოვნა საშუალების კვლავ გადარჩენის,
ჯერ კიდევ თბილი, მომაკვდავი სალი აზრების!
კვლავაც სამყარო უძლეველი და შემოქმედი,
მუდამ აგზავნის ხელჩასაკიდს, როგორც მაშველი,
რომ ჯალამბარზე შეგდებულთა იქნას საშველი,
დედამინაზე უამრავია ალბათ ნაშველი!

12.05.2020 წელი

ცხოვრება სიცოცხლეზე მცირეა!

ცხოვრება სიცოცხლეზე მცირეა,
სულში მოვლენები ირევა,
ქართა სტუმრობისგან ირწევა
მდორე მდინარეთა დინება!

ცხოვრება – ვით სიცოცხლის ხიზნობა,
სულთა სარბიელის ფხიზლობა,
როგორც ცის კიდეზე მნათობი,
ისე უსასრულოდ ერთია!

ისე უსასრულოდ ერთია,
როგორც ქვეყანაზე ღმერთია,
დღეს, აქ და ახლა ჩემშია
სიყვარული, როგორც გენია!

სიცოცხლე ცხოვრებაზე მეტია,
აქ სიკეთე ჩვენში – ფრთებია,
ზეცად აიჭერი, გაფრინდი,
ვიდრე ქვესკნელები შეგშლიან!

21.07.2021 წელი

მე განვეშორე ადამიანს

მე განვეშორე ადამიანს ჩემში და შევცბი,
იმხელა იყო იქ სიმაღლე, შიშისგან შევდრკი,
ციცაბო კლდეთა ბილიკების მივლია გზებით,
მაინც მივყავდი რალაცა ძალას მე ზევით-ზევით!
მე დამაშორა ადამიანს რალაცამ ჩემში,
თუმცა, დამახედა მოწინებით, ასევე, ფერხთით,
რომ დამენახა საფრთხეები, მავალნი ჩემ წინ,
ძლივსლა შევნიშნე ჩემი თავი და ძლიერ შევცბი
და შემებრალა ადამიანი, უსულო, ჩემში
ძლივსლა მტოკავი,
სანუთროსაგან დაღლილი წნეხით,
თუმცა, მავსებდა შთაგონება სიცოცხლის წრფელი
და უფლისაგან გამონვდილი, მრავალჯერ, ხელი!
მე შემებრალა ადამიანი ყველაში, ჩვენში,
იმხელა ჩანდა უფსკრული, რომ შიშისგან შევცბი,
მომეჩვენა, რომ ვერ ვიპოვიდით
ჩვენს თავსვე ჩვენში,
თუმცა, ნათელი გზას გვიჩვენებდა ციცაბო კლდეშიც,
ამოეხეთქათ სალ ფიქლებში ყვავილებს ლხენით,
და სულს ითქვამდა ოაზისებით უდაბნო ცხელი...
ფიქრები მღლიდა შიშნარევი, ცეცხლივით მწველი,
თუმცა, მშველოდა, როგორც ყოველთვის,
მე გული წრფელი,
ცხოვრება გვცდიდა ადამიანებს სანუთროს ხელით,
ღმერთი გვშველოდა,
გამონვდილი, მრავალჯერ, ხელით!

07.02.2021 წელი

ამაღლი შენსა

მთებს მიაშურე თვალშეუდგამს, დალაშქრე გზები
და შეახიზნე, რაც ძვირფასია, განძია, გშვენის,
იქ სიმშვიდეა, სულს მოიბრუნებს
თვით ღმერთი შენში,
ვით მზის სტუმრობა ალიონზე,
ტახტით და კვერთხით!

მთებს მიაშურე, ვით ოქროსრქება ფეხმარდი ვერძი
მიაშურებს და მზეს მოიქცევს ჩუქურთმა რქებში,
ისე აზიდე სამშვიდობოს მიზნები წრფელი,
იქ ღვთაებაა განდევნილი და ის შენ გელის!

მთებს მიაშურე ფეხშეუდგამს, დალაშქრე გზები,
დაე, სიცოცხლე მარად იყოს სიახლის ძებნის
და პირნათელი გულისფეთქვის უღევი ეშხი,
ყველა სიმდაბლე გაუფინე მწვერვალებს ფერხთით!

03.04.2021 წელი

მზისკენ

დღეს ოცნებებმა წამიღეს მზისკენ,
ერთხელ, მეც ვიფრენ –
ილუზიების სამყაროდან იმედებს ვიჩვევ,
ვით ფეხადგმული შვილის ტორტმანს,
სათუთად ვიჭერ!

დღეს ოცნებებმა წამიღეს გზისკენ,
ერთხელ, მეც ვირბენ –
ფიფქთა ქარბუქში, შემოეცალნენ
რომელნიც კვირტებს,
ვით უკრძალველი მარტოსული,
ქარებს რომ იჩვევს!

დღეს ოცნებებმა წამიღეს მთისკენ,
რომ ერთხელ მივწვდე –
პეიზაჟიდან ამოხეთქილ დეკებს და ღვიებს,
შეუპოვრობით რომ ტვიფრავენ
უზადო სივრცეს!

და ოცნებებმა დღეს წამიღეს
მეწამულ ზღვისკენ,
როგორც თოლია, მე გადავევლე
უსაზღვრო სივრცეს,
ვით ჰორიზონტი – მოვარდნილ ტალღებს
უდრეკად ვიჩვევ
და უშიშარი მეზადური – იმედებს ვიჭერ!

15.05.2022 წელი

მისტიკა სახლობს

მისტიკა სახლობს ფიქრებთან ახლოს,
ჩამოვუჯდები როცა მთებს ახლოს
და მიყვებიან მეგობარს ახლოს,
ჩემთვის უცნობს და ზოგჯერ კი ნაცნობს!

მისტიკა სახლობს ფიქრებთან ახლოს,
როცა ლურჯი ზღვის ვენწევი დაბლობს,
გულს მიკრავს ტალღა ახლობელს, ნაცნობს,
ერთი სული აქვს, ამბები მამცნობს!

ვხედავ კოლხეთის უძველეს დაბლობს
და შრომისაგან მონეულ სარჩოს,
ეზოებიდან, თვალებს რომ ართობს,
აყვავებულებს – ბალნარებს, ნალკოტს!

როგორი ჩუმი მისტიკა სახლობს,
როცა მედეა ფაზისთან სახლობს,
დალი გადმოჰღერის ნადირთა სახმობს,
მთებზე ჩანჩქერებს, ხევებთან ახლოს!

როგორი ჩუმი მისტიკა სახლობს,
როს ემსგავსება ზღვა მთვარის სადგომს,
ტალღის მიმოსვლა გონებას ართობს
და ნაპირებზე ოცნება სახლობს!

მეთევზეთ ნავებს სხივები აშრობს,
სახლისკენ მიჰყავს ზღვას ნებით, ხან შტორმს

და მათ ქოხებში იმედი სახლობს,
ემეგობრებათ მათ ჩუმი ალლო!

პალმის რტოები სიღებზე მხატვრობს
და მზე ზვირთებში გაღლობას ნატრობს,
დაელოდება ძალღი მის პატრონს,
ზღვა გამორიყავს როს ნავის ნაფოტს...

ხან გაჰკვივიან საომრად სახმობს,
სასონარკვეთა იმედებს ახშობს,
ძე-ხორციელი არაზე დარდობს
და არ სჯერდება აროდეს სამყოფს!

თუმცა, რამხელა მისტიკა სახლობს
ჩვენი ფიქრების საზღვრებთან ახლოს,
რადგან, რატომღაც,
რადგან, როგორღაც,
დედამინაზე ჯერ ისევ ვსახლობთ!

30.07.2020 წელი

რითმები

ფიქრები, სიტყვები, რითმები
აზრები – ასხმულა მძივების,
ელაგა ლამაზი სკივრებით
გავბედე, შევეხე, მივედი ...
ვინატრე მზით სავსე დილები,
ზამთრები დავუთმე ცივები
სამყაროს დიადს მე ფიქრებში,
სიცოცხლე ვინამე ვით ძღვენი,
ზღვა სიხარული ვიგრძენი.
მიზნები - ღვთის ნებით სიკეთის,
ვიცვალე ლამაზი რიდენი,
ვეცადე ამესხა ფიქრებში
სიტყვებით აცმულა მძივების,
აზრისთვის ვიპოვე რითმები,
რომ შემეკრიბა ის თვლები,
რასაც სულ მოჰყავს დილები
მზიანი და სავსე იმედით.
ვიცვალე ასხმულა მძივების,
ფიქრების, სიტყვების, რითმების!

09.05.2020 წელი

მთის ჩქერალები

სდის ჩქერალები მთათა კალთებს,
კლდეთა ქარაფებს,
ბროლის სადარი მიწის წიაღს
თავს რომ დააღწევს,
გახელებული ჩივის ფიქრებს,
სულ რომ თან დასდევს,
დრო ვერ გარეცხავს, ვერც მისი ჩქეფა,
მტერთა ნაკვალევს!

თავზე დასცქერის, ცრემლად დაღვრილი,
არეს ნაჯარევს
და ვერ იშუშებს ისართა და
შუბთა ნაქარევს,
მაინც დატოვებს მიწის გულში
აზრთა ნაღვარევს,
მწყურვალს აწყურებს და უქარვებს
დაღლილს ნაჯაფევს!

სდის ჩქერალები საქართველოს
მთებს და ქარაფებს
და მათი ჩქეფა მოზორიალე
დარდებს ამძაფრებს,
ნუთუ არავის?! – ალბათ როგორ
ცოტას ადარდებს,
დასდარებია ჩვენი არე
სულთა ნაძარცვევს!

გზააბნეულთა კორიანტელი
გრგვინვით ცას არღვევს
და მტვრად ედება სიკეთეს და
ბრძოლით ნაჯაფვეს,
შემოსჯარვიან, ვით ყორანნი,
კლდეთა ქარაფებს,
ავს უქადიან ჩემს ქვეყანას,
არა ადარდებთ!

სდის ჩქერალები ჩემს მინა-წყალს
– მტკიცეს, ნანამებს
და მათი ჩქეფის შემხედვარე,
ჰგავხარ ნანამლებს,
ისე გიყვება ბროლთა ჟღერა
დროთა ნაქარევს,
ხვდები, რომ ღმერთი მათი ენით
სინდისს აქარვებს!

28. 03. 2021 წელი

ნეტა შემეძლოს

თითქოს, დამტოვეს საგონებელში
ჩუმმა შფოთვებმა,
გაცრეცილ სულში გრიგალებმა იწყეს მოლხენა,
დაატორტმანებს გონებაში რამდენ მოვლენას,
თითქოს, უნია ამ სამყაროს გულღრძო ბოდვებმა!
თვალს გაიტყუებს გაზაფხულთა ლალი ზმორება,
ზაფხულის ღამის მონაბერი სიოს ქროლება
და პატრუქების მთის კარვებში მშვიდი ხრჩოლება,
მაინც არ ძალუძს,
გულს არ ძალუძს შვებით მოლხენა!
დაცვენელ ფოთლებს მიდევნებული
წვიმის გოდება,
ნაალმურევი ტყის ფერდობებზე ნადირთ მოდენა,
თვალს გაიტყუებს, გული გონებას კვლავ ემონება
და მონინებით ჟამთა სრბოლას კვლავ ელოდება.
თითქოს, დაგმანეს სიხარული კლდეთა ლოდებმა
და ელოდება მოთმინებით ძლიერ მოქცევას,
ოკეანეთის ტალღების მსგავს ხმაზე მომღერალს,
დედამინისთვის ნატვრისთვალის ისევ ბოძებას!
გადაუარეს თვალსაწიერს თითქოს ლოდებმა,
გაცრეცილ სულში გრიგალებმა იწყეს მოლხენა,
დაატორტმანებს მთის ქარბუქი ფიქრთა ზმორებას,
ნეტავ შემეძლოს, ნეტავი შევძლო სულთა მორჩენა!

26.01.2021 წელი

მწვრთნარე სტიქია

ზღვის გულს ახსნილი,
ამღვრეული ტალღების ქაფით
კლდეზე იმსხვრევა ოცნებების დაღლილი ნავი!
როგორი მშვიდი და წარმტაცი მოჩანდა ხაზი,
ლურჯი ლივლივის სტიქიაში ჩაშლილი მთვარის,

როს მეზადურის ბადეს მოჰყვა წყალობა, მადლი
და ნაწყალობევს ვერ იტევდა თვით პეტრეს ნავი,
კაცთა მოდგმისთვის გაჩენილი საზრდო და ხვავე
რად ვერ შენიშნე, აღიმალლე შენივე თავი?!

ზღვაზე ახსნილი, ადუღებული ტალღების ძალით
ხმელეთს ეჭრება, ეხეთქება მლეღვარე წყალი,
სურს გააგრილოს, გააღვიძოს ბუნების ძალით
კაცობრიობას დამონებული მატერიკები.

ვერ შეიცანი ჩაღვრილ მზის და მთვარის სხივებით,
ზღვის ნაზი სიოს ნაამბობი ძველი მითების,
სიდიადის და ჭემმარიტების სიბრძნის ზვირთები,
სამყაროს ამბავს რომ იტევენ – უფლის სიკეთის

და ამღვრეული, მოღალადე ტალღის ზვირთებით
კვლავ კლდეს ეფშვნება იმედების დაღლილი ნავი,
ვერ შეიცანი ვერც სამყარო, ვერც შენი თავი
ვერც ის ამბავი, რამ აღავსო „იმ პეტრეს“ ნავი!

13.04.2020 წელი

აღმოსავლეთის ცა

ვარსკვლავთზეიმის ღამე არის აღმოსავლური,
თავში ირევა დაბინდული ფიქრი, ნაკლული
მზიან ეგვიპტის, ცეცხლისფერი ცის თაღს ჩვეულის,
პირამიდებში მდუმარედ წევს მშვიდი სხეული.

„ერთ დროს დიდებას და

ფენიქსის ფრთებს მიჩვეული,
ვინრო ჩარჩოში ჩასმული ხარ, სული ეული!“
ესმის ჩურჩული, მონრიალე, თავში გრძნეულის,
შიშის თეთრ ფიფქებს ყინულებად ისხამს სხეული.
გიზის უდაბნოს უსასრულოდ მბრწყინავ ცის თაღზე
თვალეებს აცეცებს შიში, ორ დიდ თვალად ქცეული.
ქვიშის ქარების მტვერს მიჰყვება დიდებულების
მოვარაყებულ ჩუქურთმებში გამომწყვდეული,
ჟამთა დინებას მიშვილებული, დიდი რჩეული!
აღმოსავლური საღამოა მშვიდი, გრძნეული,
თავს არ მანებებს შეკითხვები, პასუხს ჩვეული
და ჩემს არსებას ვარსკვლავეთის ციმციმი ავსებს,
ეგვიპტის ღამაზე, უსასრულო, ცეცხლისფერ თაღზე.
მაჯა ვიგრძენი და ხელახლა მე დავიბადე,
რადგან ზეცამდე მოლიცლიცე შიშის დიდ ლანდზე
მალლა აფრინდა, მთელი გულით რაც მე ვინამე!
და ცეცხლისფერი, აელვარდა სხივი ცის თაღზე,
ჩამოიშალა პირამიდები თხემით-ძირამდე,
სარკოფაგებზე შემოვლებულ ჩუქურთმებამდე,
რადგან სიცოცხლე, ჩემი თავიც, უფალს მივანდე!

07.06.2020 წელი

ბაზაფხული 2020

ბუნება ლაღობს, დამზრალ სულს ალღობს,
გადაიდარე, ამ ქვეყნის ჯანლო!
იმდენი სარგო, იმდენი ალლო
ნუთუ არ მოგცა შენ ღმერთმა– კაცო?!

რომ ამ დარების და ავდარების,
გაჩენის დღიდან შენ თანამგზავრო,
რომ შეადარო, გამოადარო
ამ ნუთისოფლის ამაოდ მგზავრო!

და ეს ქვეყანა, ჩვენი ქვეყანა,
ქარიშხლების და მუმლების სარგოდ
რომ არ ვაქციოთ, რომ არ გავწიროთ
ამ ნუთისოფლის ამაოდ მგზავრო?!

ბუნება ლაღობს, დამფრთხალ სულს ათბობს,
გადაიდარე, სამყაროს ჯანლო!
ვაზის ჯვარო და ღვთისმშობლის კვართო,
ოდეს გვექონია სხვა მტკიცე საზრდო?!

22.03.2020 წელი

ოლონდ, ღმერთო, შენ იყავი!

აპრილია, მაინც სუსხის ეკლებს მაყრის ქარი
დედამინას მიუხურა სამართალმა კარი!

„რა მოხდება ჩვენს თავს?“ –
კითხვა არ მეშვება წამით,
ოლონდ ღმერთო, შენ იყავი –
მე არ მინდა წამიც!

აპრილია, თითქოს არის ყვავილობის ჟამი
მაგრამ თვალსა და ხელს შუა მეკარგება ლანდი
ვარსკვლავებად აყვავებულ ვაშლის ხეთა ბარდნის,
გაზაფხული მოიქცია ბრჭყალმა უხმო დარდის!

და განსაცდელს ემსგავსება ჩუმი შფოთვა ხალხის,
ათი ათას სიახლეთა რბოლაა და მარში,
პირს აუხვევს სათამაშოს მოტიკტიკე ბავშვი,
მეგობრებთან მხიარულად სიცილ-კისკისს
არ ცვლის.

მივანყდები ცას და მინას, მე ვიქნები კარი,
ოლონდ დილა დააბრუნე უსაფრთხო და ლალი,
დედამინავ, გევედრები, გულში ჩამიკარი
და გამხადე შვილებისთვის იმ სამართლის კარი,
უნწყალოდ რომ მიგვიხურე,
თუნდ სცოდავდეს ხალხი,
მე მომკითხე შვილის ნაცვლად
ცოდვაცა და ბრალიც,

იქნებ ბრიყვი დედა ვარ და

შვილებს ვერ ვასწავლი?

ნუ ჩაახშობ პირბადეში ახალგაზრდულ ხალისს.
მე არ მჯერა, სამყაროში რომ არ ენთოს მაინც,
სიკეთით და სიყვარულით მობრიალე კვარი,
აპრილია? – აპრილია კი არა და ჩაუვლია მაისს,
ერთი ვარდი დაენანა, არ მანახა თვალით,
გულში შიში ისადგურებს დღევანდელით ხვალის
და დავეძებ გამალებით სადღაც გამქრალ ხალისს.

აპრილია, ხეთა ნაცვლად, ისევ თოვლი ბარდნის,
პირბადეში გახვეული ხალხი სალამს არ ცვლის,
როგორ მინდა, შინაგანად, პოვნა ჩემში ძალის,
ღმერთო, ოღონდ შენ იყავი – მე არ მინდა ნამიც!

15.06.2020 წელი

დღეს შემოღობა

ფერად ქურქებში გახვეულან გოროზი მთები,
ნეტა, საიდან იბადება ამდენი ფერი?

მიმსგავსებია მოლივლივე ზღვას ზეცის ქერი,
კარნავალია მთის ფერდობზე ათასი ფერის!
პეიზაჟების დეკორებში სიმშვიდეს ველტვი,
დანაცრებული ემოციების წყაროებს ერწყმის
დღეს შემოდგომის ჩუქურთმათა ათასი ფერი
და მე ვივსები, კიდევ ერთხელ,

სიცოცხლის რწმენით!

ჩემს გონებაში ჩაიღვრება ჰანგები მჟღერი,
ვით სიმფონია, ვით მრავალხმა საგალობელი
და მე მაფხიზლებს მედიდური, გოროზი მთების
სიდიადე და უსასრულო სილურჯე ზეცის!
ისევ მაცებს სიდიადე მე შემოქმედის,
ათი ათასი სახეობის ფორმათა შერწყმის
და მწყობრი რიტმი

წლიდან წლამდე ფერისცვალების,
მკაცრი ბუნების სიდინჯე და გოროზი მთები!

14.10.2020 წელი

კითხვები...

ვინ ჩაიხედა სამყაროს სულში,
ან ვინ განჭვრიტა
და შეძლო მისი ამოკითხვა ასე უზადოდ?..
ვინ დაამყარა აქ წესრიგი ასე უზადლო
და დაანესა სარბიელი, ვფიქრობ, უსაზღვრო?..

წონასწორობის სამეფოში მოძრავ სხეულთა
თანრიგი უცდის ადამიანს, ასე უწყალოს,
რომ ამოიცნოს ყოფის არსი, ასე უსაზღვრო
და ამ ლოდინში მინას ზურგი ეწვის უწყალოდ!

ჯერ თავს ვუშველოთ,
რომ შეგვეძლოს, სხვათაგ ვუნამლოთ,
რადგან არ არის ეს საშველიც ჩვენთვის უვადო,
შენ ტყვიას ესვრი ადამიანს მართალს, უსასოს,
უნესებ საზღვრებს
წონასწორობის წესრიგს უზადოს!

შეფხიზლდი წამით! გაგონილა გონი უთავოდ?
ან უგნურებით განწესებული მწყობრი უზადლო?!
მინას დახედე, ამონვერილ იებს უმანკოს,
რომ შენი ფიქრი სამყაროს დედას ნაზად უამბოს.

დედებს შეხედე –
შვილთა სიცოცხლის ამბორს უვადოს
და მოუსმინე მართალ გულთა
უსაზღვრო ამბობს!

ძალს დააკვირდი,
მეპატრონის საფლავს რომ დარდობს,
მამლის ყვილსაც ყური უგდე,
ახალ დღეს გამცნობს.

აღარ მომიყვით დარვინიზმზე,
სხვაც ბევრი სწავლობს,
გთხოვთ, მიპასუხოთ, ამ სწავლულებსაც
რა ძალა სწყალობთ,
ვინმემ შეძლო და მიაკვლია საშველს უვადოს?!
გაოცებული შემოგვყურებს მწყობრი უბადლო,
რაც შევიცანით, განვანესეთ ხშირად უთავოდ!

27.02.2021 წელი

ხელოვნებას

მთვარე სონატად დასთამაშებს
შავ-თეთრ კლავიშებს
და როიალის უსულო სიმს ჟღერას ანიჭებს,
თავს უყრის ბგერებს,
როგორც მინდვრად ლამაზ ყვავილებს
და არეული ბეთჰოვენის სულს დაამშვიდებს,
პიანოს შეცვლის ლეგატო და გულის წიაღებს
კომპოზიტორის აცლის ფიქრებს ნაირ-ნაირებს...

გადაუხატავს მეასეჯერ რემბრანდტს სასკია,
გულზე მეუღლის სიყვარული მტევნად ასხია.
ნიკო ფიროსმანს ჭიქა ღვინოს და თეფშს აცლიან
სახლში წავიდეს? კიბე განა მისი სახლია?!
ფუნჯის წვეროზე მან ქვეყანა ხომ დაატია?
დედამინაზე ის ფერების ანდამატია,
ყველა შეიცნო, რაც არსებობს და ნანახი აქვს!

ამკობს ყანჩელის „ფოთოლცვენა“
თვით შემოდგომას,
რომელსაც თითქოს შესამკობად რამე აკლია?
გამოუთქმელი ემოციების სიჩუმედ ჰრაცხავს
ფოთლების გროვას,
ოცნებების კარს რომ აჰკვრიან!
როგორ დაიტევს ვეებერთელა ვან გოგს გალია?
მისი სამყარო მზესუმზირათა ხომ ტრამალია,
მუზეუმებში მისი ცა რა დასამალია –
ვარსკვლავიანი, მოჭედილი რა ლამაზია!

ირევა ფერი, ერწყმის ბგერები ნაზად მჟღერები,
გალაკტიონმა მაინც მოთქმით სული დალია,
აივაზოვსკის მას ეწვია მეეცხრე ტალღა,
აღარ ინდომა ამ ცხოვრების ფიალის დაცლა!
და პოეზია?! მისი ლექსი ჭიქა წყალია,
უალოდ დამწვარ უდაბნოში მზემ რომ დალია
და გადაიქცა ოაზისად, ვინაც დალია
წყალი ბგერების, წყალი ფერების, შემოქმედების,
ღმერთის წყალობით
ადამიანთა ბრძნად მოქმედების!

ხან ბეთჰოვენის ნაზი გვატკბობს ჩვენ სონატები,
ხან სიმფონიას მეცხრესა ჰგავს ფიქრის ტონები,
გადაატარებს შავ-თეთრ კლავიშებს
მარშს მენდელსონი,
ოთხივე სეზონს ნოტებად ღვრის ჩვენში ვივალდი,
იკვებებიან ჰარმონიით სულნი მოზარდნი.

ნეტა, რას შესწევს ესოდენი ძალა, დრო არ ცვლის
ამ ტიტანების ნააზრევს და ნანახს შრომად ქმნილს,
კაცობრიობას რომ შთაბეროს
დაღლილს, ქანცგაცლილს,
ცხოვრების ხიბლი –
თანამგზავრად ვრცელი შარავზის!

21.05.2020 წელი

ჩამოთოვა

ბავშვურ ოცნებებს მიმსგავსებულ დღეთა იმედად,
ზეცა დაბერტყავს დიდრონ კალთებს

მშვიდად, ფიფქებად
და შეაფხიზლებს, დროის უხეში ნახტომისაგან
გაფერმკრთალებულ და შიშისაგან

შემცბარ სინორჩეს,
იუკადრისებს ცივ ნამქერში როცა გაფანტვას
ერთ დროს
სიცოცხლე შესადარი ზეცის სილურჯეს!

მთვარის მშვიდ შუქზე
ბრილიანტებით შემოუქარგავს,
დაკლაკნილ კიდეთ, უბადლო თერძი, ანკარა რუებს,
ანგელოზები შეჭხარიან შობის სიტურფეს
და საოცარი აღტაცება სულში იბუდებს!

მერე ქირხლებიც ჩამოაღნება ფანჯრის ცივ შუშებს,
როცა მზიანი ზამთრის დილა სულს მოიბრუნებს,
იმედის მბრწყინავ ნაპერწკლებად როს დააბრუნებს
დედამინაზე მზის ამბორით გამლღვალ ყინულებს.

ბავშვურ სინრფელით გაჯერებულ დღეთა იმედად,
ზეცა მოარხევს დიდრონ შლეიფს

მშვიდად, ფიფქებად,
ჩვენ ვერ დაგვიცდის, ნუ ვიქნებით დროის იმედად,
დაე, გვათოვოს, სამშვიდობოს, დიდრონ ფიფქებად!

22.12.2020 წელი

პოეზიამ შემიფარა

პოეზიამ დამიყვავა და შემასხა ფრთები,
ერთი-ორი სტრიქონი და ჩემ თავს ვემსგავსები,
დრო და სივრცე პირობაა, ყოფის ორი ცვლადი,
მაგრამ არსში კაცთ ბუნების
ვინმე ცვლადებს დათვლის?
კაცთა მიერ შეცნობილს და შეუცნობელს შორის
უხილავი მიჯნა არის ჩვენი ფიქრის ზომის,
გადაუვლელ ბარიერის, გაუწვრთნელი გონის,
ჯერ ვერ მოსულ, არ დაშვებულ
უძვირფასეს ცოდნის.
პოეზიამ შემიფარა თვისი ვრცელი ფრთებით,
ანცობილმა ნაირფერი ბუმბულებით ქრელით,
მოფარფატე პეპლებსა ჰგავს აზრი,
გარს რომ მერტყმის,
ნაკადულის ხილვასა ჰგავს,
მწყურვალს გზა რომ შეგყრის,
მზეს დაიტევს და მოიქცევს ერთი ცივი პეშვი!
გამომრიყა ოკეანემ თეთრ ნაპირზე ღელვით,
უკაცრიელ კუნძულს ვხედავ,
შიში მიპყრობს, ველტვი,
ხელთუქმნელი ლანდშაფტების პეიზაჟებს ვეტრფი
და სამყაროს ჰარმონიას უსასრულოს ვერწყმი!
ღმერთი მფარავს აზრთა ჯავშნით,
სტრიქონებად მესმის,
დაუდგრომელ მდინარეს ჰგავს,
მოვარდება ღელვით,
არც წვიმების მშინებია, მელოდიად მესმის.

პოეზიამ შემიფარა, ამიტაცა ფრთებით
და სამყარო მომატარა, არც კი დავიღლები,
უთქმელ დარდთა ღრუბლის გროვებს
ვფანტავ წვიმის წვეთით,
ნაჭერ-ნაჭერ მივაკემსე მე ცის ლაჟვარდები.
მიმითითა ღვთის განგებამ ანბანთშერწყმის წესი,
დიდი მეფე ფარნავაზის დიდებული ენის!
გაატანა ქარს და ნიავს ყველა ეჭვი მღრღნელი,
ადამიანს არსებობის მანძილზე რომ ებრძვის.
მომანოდა ნაკადულის ერთი ცივი პეშვი,
თავანკარა, მობრჭყვიალე, გეგონება მზე შიგ
და მიყვება წყლის რაკრაკი მივიწყებულს ჩემში...
პოეზიით დამიყვავა მე სამყარომ, ლექსით,
შემიფარა, მომისმინა, მონაყოლი ღელვით,
მომიჩრდილა ნაირფერი თვისი ვრცელი ფრთები
და ვიგრძენი, ღმერთი მფარავს,
აზრთა ჯავშნად მერტყმის,
ვასაზრდოებ სულ სიკეთეს, რაც კი ჰპოვე ჩემში!

20.06.2020 წელი

მე ზენიქსი ვარ!

მე დავინვები, დავიფერფლები ბოლო ალამდე,
სანამ ფენიქსის არ მოვისხამ ფრთებს
და დავამსხვრევ
ყველა მცდარ გისოსს, ყველა ჩარჩოს,
ბოლო ძალამდე
და შემოვიფრენ მთელ სამყაროს – უფლის კარამდე!
მაინც ვიპოვი ამონახსნებს –
კითხვის ზღვა დამდევეს,
მაინც გავივლი ყველა შარას, ჩემით გასავლელს
და გავიაზრებ ყველა ნაბიჯს, ბოლო აზრამდე,
ყველა ამონახსნს გავანდობ სხვას, სანამ კარამდე
ჩემი ცხოვრების დასასრულის, გზა მიმაცილებს!
რასაც გამანდობს ჩემი გული, ყველა მართალ ზნეს
მე გადავხატავ ლამაზ ნიგნად, ამბის სავანედ,
ცხოვრების ყველა ლამაზ დილას დაღამებამდე,
ყველა ღრუბელს და სეტყვას მოსულს
უღრუბლო ცაზეც.
მერე თუნდ მოვკვდე,
არ ვითაკილებ მე თვით სამარეს,
რადგან აზრებად მე აღვდგები
და ფრთებს წავართმევ
ხან არწივებს და ხანაც მტრედებს, დავასამარებ
უიმედობას, მომავლის შიშს და მე დავამსხვრევ
ყველა ცრუ გისოსს, ყველა სამსჭვალს,
ბოლო აზრამდე,
რაც კი მაბრკოლებს, მივალწიო უფლის კარამდე!

03.07.2020 წელი

ზაფხულის ღამე

მთვარე უნათებს ზაფხულის ღამეს
შეფაკლულ ღანვებს,
დღის ოხშივარით შენუხებულ ტოტს
სიო არწევს,
გადარეული მთის მდინარე, თითქოს,
ხევს ანგრევს,
ცას ერკინება ელვარებით მყინვართა სარკე!

აქ სილამაზე გრძნობებს ახელებს,
განცდებით სავსეს
და სიდიადის უბრალოება სიცოცხლით მავსებს,
მივედარები ღრმა ხეებზე მოდენილ ჩანჩქერს,
ზმა ემიჯნება რეალობის უღმობელ სახეს!

დღეს ასეთი ვარ,
არ ვუნესებ მე ნდობას საზღვრებს,
რამდენი, უკვე მოგონება, სიცოცხლის მმართვეს,
რამდენი უტყვი შეგონება ახსოვთ ამ თვალებს,
უკვე ნათქვამს და ან უთქმელსაც
მხოლოდ დრო დაღვეს!

მთას დაიყვილებს, კვლავ არნივი
აფხიზლებს მართვეს
და ალიონი შეუფაკლავს მყინვარებს ღანვებს,
ალმური ასდით, თითქოს ერთთავად
იმ ცეცხლზე დაწვეს,
გულს რომ ათბობდა ამ ზაფხულის საოცარ ღამეს.

დღეს ასეთი ვარ,
არ ვუნესებ სიცოცხლეს საზღვრებს,
მე ჯერ რამდენი, ო, რამდენი სიკეთე მმართვეს,
ძარღვებში ვეძებ
დაუშრეტელი ბრძოლისთვის ძალებს
და ვემსგავსები ღრმა ხეებზე მოდენილ ჩანჩქერს!

06.06.2021 წელი

ღა ჰინჩი

დედამინაზე ამოიფრქვა ნიჭის ვულკანი,
დააჭერინა და ვინჩს ფუნჯი და უკარნახა
მინის ნიაღში დანყებული ჯოჯოხეთიდან,
ყველა მისხალი, ყველა შტრიხი, ვიდრე ზეცამდე!
გადმოტანა ტილოებზე ფიქრი მძლეთა-მძლე,
როგორც ბუნებამ უკვდავმა და მარადიულმა,
მონატა ფიქრი შუქრდილებით, ისე როგორც მზემ
და დაიბადა გენიოსი, თავად მზეთა-მზე!
ხან ხორციელის უკიდურეს სიმცირეს ხსნიდა,
ესტუმრებოდა უსაშინლეს ცოდნის სანახებს,
მაგრამ უფალი მის გონებას აიტაცებდა,
ანერინებდა არსებობის უკვდავ სანახებს.
მიუალერსა ტილოს ფუნჯით და ვინჩიმ – ბედზე
და საიდუმლო სერობის წერს იდუმალ სცენებს,
როგორ ხმამალა და სიცხადით გვიყვება ფიქრებს
ფუნჯი, რომელიც გამოსახავს ტილოზე შტრიხებს
უდიდეს ტვირთის, უფალი რომ ჩვენ გამო იღებს!

და ლეონარდოს იპყრობს ფიქრი –
„ნეტა ვინ ვარ მე?
რა უფლება მაქვს, რომ დავხატო
უფლის სიკარგე?“
გამოუსახავს მას იესო ლურჯი ცის ფონზე
და მთა-გორები სერობაზე შექრას ლამობენ,
რომ შემოერთყან დარაჯებად, დაცვას ცდილობენ,
მაგრამ ვაგლახ, რომ კაცთა მოდგმას
ველარ წამლობენ,
რადგან ძეს ღვთისას უგნურებით
მდაბლად ამკობენ...
და ვინჩი აცდის ნიჭის ვულკანს, ფიქრად გამოდნეს,
გააგრძელებს და მისგან ტოვებს ცივ ბათოლითებს,
მერე შემოსავს როგორც ძეგლებს,
უკვდავ ნაშრომებს,
კაცობრიობას ამ სამყაროს ფუნჯით აწონებს.
გონების ლავას დაამშვიდებს, აქცევს ჯოკონდად
და გადაიტანს მრავლისმეტყველ, მდუმარე აზრებს
ტილოზე, თითქოს ასე მშვიდად ფიქრებს ეცალოთ,
რომელიც დღემდე მოაზროვნეთ უწყალოდ აბნევს.
ჩამქრალ ვულკანის კრატერს ჰმოსავს
ნისლი მდუმარე,
მარადისობას სიმშვიდეში მიჰყავს მძლეთა-მძლე,
უტოვებს ნიჭი დედამინას თავის ნაშრომებს
და ელოდება ამოფრქვევას ძლიერს, მღელვარეს,
რომ მოეფინოს კვლავ ქვეყანას,
როგორც მზეთა-მზე!

24.05.2020 წელი

ჟამთასვლა

დღეს განწყობაა რეალობიდან ისევ გაქცევის,
რომ მოუფგონო საკუთარ თავს კვლავაც ზღაპრები,
ისევ აუშვეს ხომალდებმა ფიქრთა აფრები
და თან წაიღეს ულმობელი დროის დარდები.

რა განწყობაა, რეალობიდან გადანაცვლების?
რისთვის სჭირდება ადამიანს ფუჭი ზღაპრები,
როცა სიცოცხლე სავსე არის თვალ-ზაფხულებით,
ყოველდღიური სიხარულის დევს ზარდახმები.

ეს განწყობაა დანანების, სწორედ ნაღველი
იმ ბედნიერი, უსასრულოდ ვრცელი ამბების,
რომელიც მიაქვს სამუდამოდ, როგორც სახდელი,
ჟამთასვლის რბოლას,
მიაქროლებს ვითარც მძარცველი.

განა შვებაა უსასრულო, ფუჭი ზღაპრები,
როცა იმ ქვეყნად მარტოდ-მარტო მიემგზავრები?!
დროთა დინებავ, ნუთუ სადმე შენ დამთავრდები,
რომ დაასრულო ჟამთა სრბოლა,
გულის მძარცველი?!

დღეს განწყობაა რეალობიდან ისევ გაქცევის,
მსურს, მოვიხადო ღირსეულად დროის სახდელი,
როცა დავრჩები ქვეყანაზე მხოლოდ სახელი,
გულს მოეფინოთ შთამომავალთ ჩემი ნათელიც!

28.08.2020 წელი

სამყაროს ვერ ვცნობ

სადაც ვარსებობთ,
მე ამ სამყაროს სრულებით ვერ ვცნობ,
უნდა შევიგრძნო ალბათ მძაფრად,
რასაც დღეს ვერ ვგრძნობ,
თუმცა, შემინდნენ სტრიქონები,
აზრები ვერ მთმობს
და იმედებსაც, ხვალინდელის,
გონება ვერ თმობს!
ამშვენებს ფიფქთა ნაკვალევი
ნოემბრის ფერდობს
და ფოთოლცვენის ფერადი დარდისთვის
ქარებსაც ვერ ვგმობ,
როს გააცლიან ცისარტყელებს
ბუნების დეკორს
და გაატანენ უღმობელად
წარსულის ექოს...
და იყოს მარად ნება შენი, უფალო ღმერთო,
რაც განაწესე მოკვდავთათვის,
მე რწმენას ვერ ვთმობ!
მინდა, შევიგრძნო სიცოცხლე მძლავრად,
მაგრამ დღეს ვერ ვგრძნობ,
რადგან ვარსებობ სამყაროში,
რომელსაც ვერ ვცნობ!
და... იყოს მარად ნება შენი, უფალო ღმერთო,
რაც განაწესე მოკვდავთათვის,
მე რწმენაც ვერ მთმობს!

09.11.2021 წელი

ბანცდამ წამაქეზა

მე განცდამ სიცოცხლისკენ წამაქეზა,
მერე სიყვარულიც დამაბედა,
უმიზნობის აზრთა ანათემად,
მთვარე სარკმელს მშვიდად ანათებდა!

მე დარდმა სიმხნევისკენ წამაქეზა,
მერე სტრიქონებიც დამაბედა,
სარკმელს ცის მნათობთა შეახვედრა
ლამემ ვარსკვლავეთის აჯანყება!

მე შიშმაც სიმხნევისკენ წამაქეზა,
მუხთალი აზრების განსადევნად,
ვარდ-ყვავილთა სამყოფ არემარეს,
როცა ცივ ქარბუქებს დაატეხდა!

მე წარღვნამ ედემისკენ წამაქეზა,
მერე ბრძოლის ჟინიც დამაბედა,
ყველა უიმედო შელამებას
დილის სიკამკამე შეახვედრა!

მე მცდარმა სიმართლისკენ წამაქეზა,
როს საგანთა განსჯა დამაბედა,
მერე მივხვდი, თურმე, სამყაროში,
სული თავის ადგილს დაედევნა!

მე განცდამ შეწყნარებაც დამაბედა,
მტანჯველ აზრთა ჩემგან განსადევნად,

როს უსამართლობის ბორიალმა,
შავი ავაზები გააგელვა,
ვარდ-ყვავილთა სამყოფელი არე,
როგორც ქარიშხალმა, გადათელა...

მე აზრმა უშიშარმა წამაქეზა,
თვალთ უხილავის ასახსნელად,
როცა ჭინკებივით ირეოდნენ
„კაცნი“ – „კაცთა მოდგმის დასახსნელად“!

მე მინამ ზეცისაკენ წამაქეზა,
ბნელმა ნათლისაკენ ამახედა,
ახლა ვხედები, რადგან ჩემი სული,
სამყაროში ადგილს დაეძებდა!

23.11.2021 წელი

ზღვას

ნეტა რა უნდა წყალს – რომ ეძახიან ზღვას?
როცა შეეხედავ მას, მავინყებს ყველა გზას
და მე ვუყვები კვლავ, როგორ ველოდი წამს,
როს გავხედავდი მას და გავუცვლიდი აზრს!
თვითონაც მესაუბრება, ვით მოძმე უმცროს ძმას:
ნუ დაკარგავო წამს, სიცოცხლე კვლავ თუ გწამს,
მიეცი მორევს, წყალს – სულ ყველა, რაც არ გწამს
და გაუდექი გზას, რაც დაგანახებს კვალს,
რომელსაც ჰქვია ხსნა...

ნეტა რა უნდა ზღვას, ფეხქვეშ მოგაცლის შლამს,
როგორც სიცოცხლის წამს, რომელიც აღარ გწამს,
წაიღებს, მისცემს წყალს და გააყოლებს ქარს
და ნუ აბრალებ სხვას, თუ შენ არაფრის გწამს.
ყური დაუგდე კარგად მარადისობის ჩქამს,
ნუ დაიტოვებ გულში დარდებს –
ვით მღვრიე წყალს,
არც ახსოვს მშვიდი გზა, კაცთაგან განვლილ ჟამს!
უსმინე ტალღის ხმას, მიეცი ნება წყალს,
გამოგინახოს გზა, თავშესაფარი, ხსნა
და გაატანე შლამს – ფეხქვეშ რომ გაცლის ზღვა,
ყველას უმიზნო გზა, რომელიც შენ არ გგავს!

12.05.2020 წელი

მზე ივსებს უბეს

დუღს, ოხშივარი ასდით ფიქრებს,
როგორც ცისკარი
მზის კაბადონზე ააზვირთებს მენამულ ღრუბლებს,
მოხეტიალე დღის რაინდი – მზე, ივსებს უბეს,
რომ შემოავლოს ცხრა ქარგული სიკეთის ზღუდეს!

მზე იტევს წუთებს სიხარულის, მზე იტევს წუთებს...
როცა სიშმაგე, ბოროტება აიყრის უღელს
და მიეჭრება დასანთქავად მადლმოსილ ზღუდეს,
თუმც, იფერფლება ღადარივით აზრები მრუდე!

დუღს, ოხშივარი ასდით ფიქრებს,
როგორც მდინარე
გათენების ჟამს დარდისაგან აიყრის ნისლებს
და უსახსოვრებს კალაპოტთა მონაყოლ შიშებს
ზენა სამყაროს – უსასრულო, უსაზღვრო სიბრძნეს!

დუღს, ოხშივარი ასდით ფიქრებს,
როგორც ცისმარე
დილას ზღვას ჰბურავს მოქუფრული
ნისლთსაბურველი,
ფიქრთა ირაოს შემოვავლებ მოსარჩლეს – წუთებს
რომ შემოვაჭდო ცხრა სარტყელი
მშვიდობის ზღუდეს!

10.09.2021 წელი

სიმშვიდის მხედრები

სიმშვიდის მხედრები,
გონების მდევრები,
დამდევენ მწევრები
და ასე, ამგვარად,
მე ვუძლებ სიცოცხლეს
და ზვირთებს ვერევი!
სინრფელის მხედრები,
ეს დინჯი მდევრები,
დამდევენ მცველები
და ასე, ამგვარად
ცხოვრების ქაოსში
მე ხინჯთაც ვერევი!
სიმტკიცის დამდევენ
თურმე მე მხედრებიც,
ვერა, მათ ვერ შეცვლის
უსაგნო სამსჭვალნი,
დრო შტორმით ნაცადი,
ვერც ფუჭი მარცვალნი,
ცრუ ოაზისების
წარმტაცი ლანდები
გონების მტარვალნი,
სიცოცხლეს მეყოფა
ნამდვილი, ხალასი,
თუნდ იყოს ნაჯაფი!
მე მხოლოდ მაფიქრებს
ისეთი დღეები,
არაფრის მთქმელები,

როდესაც გრძნობათა
შემომღვლევიან
მე მტკიცე მცველები
და ღმერთმა არა ქნას,
რომ მაშინ მე ვიყო
სხვა ვინმეს მშველელი
და ღმერთმა ინებოს,
უხვად მოდიოდეს ხსნა
რწმენის შემცველი,
ისეთი ძლიერი,
ისეთი ნამდვილი –
სიცოცხლის შემცველი!
და მერე თუნდ იყოს
კვლავ ასპარეზი
ბოლმათა ფრქვევის,
ნუთუ გაარღვევს
აღყას უამრავ
ერთგული მცველის?!
როს ამხედრდებიან
სინრფელის, სიმტკიცის,
სიმშვიდის მხედრები
მე კვლავაც შევხედავ
სამყაროს სიკეთის
ნათელი ფერებით!

25.12.2020 წელი

სიცოცხლე მიყვარს

სიცოცხლე მიყვარს შენით,
ღმერთო, შენ – ერთადერთო
ყოველთა მხსნელო და შემოქმედო!
სიცოცხლეს ვხედავ შენით,
ღმერთო, შენ – ერთადერთო,
ყოველთა მწყემსო უსასრულო,
დაუსაბამო!
სიცოცხლე, მინდა, შენით, ღმერთო,
შევუსაბამო:
რწმენას, სიყვარულს,
უსასრულოდ წარმტაც სამყაროს,
რადგან მიგრძნია სიყვარულიც,
უფალო, შენით,
როცა მინახავს მოკისკისე
ბავშვებში ღმერთი
და უტკბილესი ჩაჭიდება
პატარა ხელის,
მსგავსი განღმრთობის –
ხორცშესხმა რწმენის!
მე მინანია შენით, ღმერთო,
თუ რამ შევცოდე
უნებლიეთ, თუ იყო ნებით
და მიხარია ეს სინანულიც,
უფალო, შენით,
რადგან მინახავს გაზაფხულზე
იებშიც ღმერთი
და შემოდგომით, როცა დაღლა

ცივ ქარებს ერწყმის,
რათა გაფანტოს უმიზნობის
მცირედი ეჭვიც!
თოვლის სამოსშიც მე მინახია
უფალი ღმერთი,
თითქოს, გვასვენებს და გვამზადებს
სიცოცხლის რწმენის,
გაზაფხულებზე აყვავებისთვის,
ყოველთა მხსნელი!
მე შემიცნია ადამიანიც,
უფალო, შენით,
ალბათ იმდენად,
რაც შემძლია მე ჩემი რწმენით
და ამ შეცნობით მაღლიერი ვარ
აქედან მზემდის,
ვეთაყვანები მე სიცოცხლეს –
თუნდ, იყოს ერთი!

09.10.2020 წელი

* * *

ბოროტისაგან შფოთვის, გაუსაძლისი ბორგვის
მოვლენა იპყრობს არეს, სივრცეს ადამის მოდგმის!
სიმარტივისგან შფოთვის გაუსაძლისი ბოდვით
დალლას და გამოფხიზლებას
ჩვენ მოვიხილავთ, როდის?!

თუ დასჯერდება ეგო უნიათოთა მოდგმის,
გამჩენისაგან ჩვენთვის მოჩენილ არეს, მოძღვნილს
და გადაიყრის სურვილს
სხვის სამყაროში ლტოლვის,
თუ ცნობიერში ფათურს გაუხედნავი ტორის?!

როდის იმძლავრებს ძალა და გონი სულთა მოვლის,
გამოიზამთრებს ეგო უნიათოთა მოდგმის
და მოიშორებს ნაჭყუჭს, არე ადამის მოდგმის
ბოროტისაგან შფოთვის გაუსაძლისი ლოდის?!

21.09.2020 წელი

მუზეუმის ქარში

ფიქრებს, ფურცლებად აშლილს,
ვიქერ მუზეუმის ქარში
და ჟრუანტელი მივლის
ცხოვრების ამონახსნის,
ხან დარბაისელ ფიქრის
ხლებაა თანამგზავრი,
როგორც მტკიცე და გამძლე,
სულით ძლიერი მავრი,
გადანატანი ასგზის
ქარიშხალის და გვალვის,
ბაფთით შეკაზმულ ჯარის
რომ ვერ გატეხავს ზარი!

ხანაც შევლალავ ზღვაში ფიქრებს,
ტალღებად აშლილს,
ფირუზისფერი მუზა
ნავით მატარებს წყალში,
და საცერივით გაცრის
ღრუბელი მზის სხივს ცაში,
როკვას დაიწყებს
სარკედ განფენილი მზე ზღვაში.

ფიქრებს ფურცლებად მაყრის
ზაფხულის თბილი ღამის
ხავერდოვან ცის თაღზე დისკო
დიდრონი მთვარის,

რამდენი კადრი სერავს
ეკრანს მელნისფერ თალის,
ახალგაზრდობის ვალსის
ნაირფერ სინარნარის.

ფიქრებს ფურცლებად აშლილს,
ვიჭერ მუზეუმის ქარში
და ჟრუანტელი მივლის
მოგონებების, თავში,
მზერას რომ მომწყვეტს, გზის პირად,
ყოჩივარდების კვალი
და გულის კარნახს მივყავარ
ჩემი ცხოვრების კვალში.

24.06.2020 წელი

ფიქრები ალბომაზე

უნდა გეტკინოს სიკვდილამდე,
ალბათ, რომ აღდგე,
თავისი უმანკო სიცოცხლით ამბობს
უფალი სათქმელს!..
უნდა გიყვარდეს სიკვდილამდე,
ალბათ, რომ აღდგე
და შემოსილი მისი ძალით,
უფალთან წარსდგე!

იმდენჯერ უნდა წამოდგე და
კვლავ სვლა განაგრძო,
რამდენსაც გძლევს და უძღურება
ლახვარს ჩაგასობს,
სადაც არა სჯობს, ალბათ,
გაცლა მაინც არა სჯობს,
შენი დარდიც და სატკივარიც
ღმერთმა განსაჯოს!

უნდა ისწავლო შენ სიცოცხლით,
თუ როგორ აღდგეს
ათასგვარ გრძნობად აშრევებული
სულის სიმტკიცე,
გამოუკეტე ცოდვას კარი
ყველა სიბილწეს,
სიცოცხლეშივე გაიმარჯვე
გულღრძო სიკვდილზე!

ადამიანო, ღვთის განგებავ,
ალბათ იფიქრე,
ბოროტმა უნინ რომ ისაუზმა
მამლის ყვილიზე?!
ათასწლეულთა ცოდვა-მადლი
მხრებზე იტვირთე,
ადამიანო, გევედრები, მარად იფხიზლე!

უნდა იცოცხლო სიკვდილამდე, ალბათ,
რომ აღდგე,
ისე იცოცხლო, რომ არავის დაუგო მახე,
სულს ნუ გააბამ მასში, შენს სულს
ნუ ჰკვეცავ აქ ფრთებს,
ვერ გაფრინდები და იცოდე,
შენ უნდა აღდგე!

02.05.2021 წელი

რა ღამეკარგა?!

რა დამეკარგა? –

სიცოცხლის ძარღვი, ხელთ რომ მეჭირა,
მე რა მომღლიდა, თუნდაც დღეში ასჯერ მემზირა
ჩემ გონებაში დასახული მიზნებისათვის
და ნაბიჯ-ნაბიჯ მათი ახდენის გზებზე მეფიქრა.

მე რა დამაკლდა?! –

სიცოცხლის ჟინი, მზეს რომ ეჯიბრა
ჩემს სამყოფელში არემარის გასხვიოსნებას,

მე რა შემცვლიდა!

ღმერთო ჩემო, თუ არ შემშლიდა,
მარტოსულობა დაბადებული უღვთო განცდისგან!

და რა დამაკლდა?! –

ადამიანი, დაბადებული სულის შეგირდად,
ნაცვლად უღირსი და უსულო, შმაგი მხეცისა!

მე რა შემცვლიდა?!

ღმერთო ჩემო, მე რა შემცვლიდა,

ადამიანთა უსამართლობის თუ არა განცდა!

მაგრამ ყველაზე უფრო მეტად მე რამ დამღალა?

იმაზე დარღმა, რომ ეს ყოველი ყველას დააკლდა,

ვისაც გული აქვს და ფიქრების დასდევს ამაღალა,

თუ როგორ გაძლებს, უგულობის სუსხის ამარა,

აქა-იქ ლურჯად შემორჩენილი ზეცის კამარა,

როცა ჩვენ მოგვდევს მომავალი, დიდი ამაღალა,

დედამინაზე სიცოცხლის ეშხი რომ დაეკარგათ!

17.05.2021 წელი

წერა ალარ მსურს

ალარც წერა მსურს, ალარც განსჯა მე ამიერის,
ყოველდღიური გარდასახვის, აზრთა, მიზნების,
როგორც მარცვალის უსიცოცხლო
რიყის ცივ ქვებში,
ისე მეზნევა ნააზრევი მრუმე სივრცეში!

ალარც ფიქრი მსურს ბობოქარი, დროთა დინებით,
თითქოს ჩამეზნა ნაგროვები კალთით მიზნები,
მხოლოდ შვება მსურს დინებისგან თავდაღწეულის
და გარინდება ურჩი გულის, ღელვას ჩვეულის!

ახლა თმენა მსურს, მიმოქცევის,
გრძნეულ ფიქრების
და შერკინება სიმტკიცისგან თავანეულის,
რადგან მზერა მსურს დინებისგან თავდაღწეულის
და დამშვიდება ურჩი სულის, სულის ეულის!

დღეს დანებებას სიცოცხლის მთხოვს
უცხო სიმები,
უნდა მოვზიდო მე მშვილდები რწმენის, იმედის,
ფიქრი ალარ მსურს,
თუმცა უნდა გითხრათ იმდენი...
ლოდინად იქცნენ მოთარეშე ჩემში მითები!

17.03.2021 წელი

ღრ(ო) რას მპირდება?

მე ჯერ არ ვიცი, რა იქნება, დრო რას მპირდება,
ჩემი სხეულის დინამიკა სულს თუ სჭირდება
და ჩემი სულის გამოძახილი სხვას რას ჰპირდება,
მაგრამ დღე ღამით
და ღამე დღით კვლავაც იცვლება.

ადამიანთა გრძნობები ხომ სადღაც ღვივდება?
ზოგი მცდარია და მიწაში ჟანგად ჯირჯვდება,
ზოგიც სავსეა სიკეთით და ზეცად სხივდება,
ადამიანი მალღდება და ხანაც კინღდება!

მე დრომ არ მითხრა, რა იქნება, ან რას მპირდება,
ყოველი აზრი გონებაში მსწრაფლად ღვივდება,
ზოგი რჩება და გულს მიაძებს, ზოგიც მციღდება,
მხოლოდ იმედი, სასოება, გული მჭირდება,

რადგან მე ვიცი, რა ვიქნები, აზრი მტკიცეა,
ჩემი სამყარო უსასრულო ლურჯი სივრცეა,
იქ, ვით ტალღები, ოცნებები ისე ზვირთდება
და იმედეები, ვით ვარსკვლავნი ცაში, იფრქვევა!

02.06.2021 წელი

CEM SAMSOBLO

სამშობლოს!

მოდის სამშობლო, წელზე არტყია ქამარ-ხანჯალი,
უძველესი და უშრეტელი ჩვენი ანბანის,
მოდის სამშობლო, მოდის მძიმედ, ნელი ტაატით
და ეგებება წმინდა ნინო მძლეველი ჯვარით!

მოდი, სამშობლოვ და მოიხმე არაგვი, თერგი,
რომ გადარეცხონ ისტორიის მღუმარე მტვერი
შენი სიძველის, სიმტკიცის და უღევი მტერის
და საკვირველად, მაღლმოსილად
ბოროტზე ძლევის!

გარე სამყაროს ესაუბრები შენ შოთას ენით,
ამბით ლაღადის სიყვარულის და მეგობრობის,
მათი დუღაბის – ერთგულების უცვლელი მრწამსით,
სხვა რა ღონე გაქვს – ზნეობაა შენი საგზალი!

ხან დაიჩოქებ – მცხეთას გულს სწავს
მოჭრილი მკლავი,
დარდად იღვრება მომჩივარის – ილიას „მგზავრი“,
ხან გაიღვრებს გონებათა უსიტყვო ზავი
და უბრუნდება შენს მიწა-წყალს მზიანი დარიც!

ცოტნე დადიანს გულს უმთელებს
მზის მწველი სხივი,
რადგან დაიცვა მისი მოძმე, ერთგული გმირი,
ვაჟა გულს იკრავს უღედობით დაჩაგრულ
შვლის ნუკრს
და უხარია ხმელი ნიფლის ამონაყარი!

შავლეგომ ჩოხა გადაიფარა, როგორც სუდარა,
არად ჩააგდო გავეშეებული ძალის მუქარა,
ნაღვერდლად ენთო გულისსწორის მწარე მუდარა
და დედის ლოცვა ცხარე ცრემლის
ქსოვდა მუზარადს!

ნუ ხარ, სამშობლოვ, გულნაკლული,
დაღლილი ჯავრით,
შენ წელს გარტყია გორგასალის ქამარ-ხანჯალი,
თვით დავით მეფეც გალობს თავის სინანულისას
და რა ხანია, შენ იცანი გზაგასაყარი!

30.04.2020 წელი

იდგა აპრილი

ძალმომრეობის ველური ცელით
კვლავ იჩეხება გულები წრფელი,
საქართველოში კვლავ ისადგურებს
უკუნი, ბნელი,
დედაშვილობა ყოფილა ძნელი!
ტანკით გათელილ, ბარით დაფლეთილ
დროშების ქნევით,
ისევ იმარჯვებს სიდიადე – მართალი, წრფელი,
დედაშვილობა, თურმე, გამხდარა
როგორი ძნელი!
ძალმომრეობის ველური ცელით,
კვლავ სამსხვერპლოზე დევს
ნორჩი ტოტის უსულო ყლორტი!
ცრემლად იღვრება საქართველო,
მაგრამ გონს მოდის...
წუხილი ფარავს, ეს ყოფა ზარავს,
მაგრამ რალაცა კვლავ გადასძალავს
და დაფლეთილი დროშების ქნევით
საქართველოში კვლავ იმარჯვებს
ბუნება წრფელი!
თავს შეახსენებს, შეუძახებს – შენი ჯერია
და მოითმინე, დასაბამიდან რაც გითმენია,
რათა გადარჩეს, ისევ გადარჩეს შენი გენია!
იდგა აპრილი...
დედაშვილობა მაინც ძნელია...

09.04.2020 წელი

მახმ

ლავად მოედო ცნობიერებას
არარაობის განცდა ძლიერი,
გონებას შანთავს, უღმობელი ცეცხლის საცეცით –
სევდა ხნიერი,
მოდის და აღნობს სულის სიმტკიცის
საყრდენ სვეტებს მტერი ცბიერი,
რა საზრდომ იხსნას, რამ დააპუროს სული მშიერი,
თუ მიწის დაბლა იმყოფება დღეს მიწიერი?!
მოიგრაგნება ტლანქი მასა ცეცხლისმიერი,
შფოთვას არ უჩანს ნუგეში და დასალიერი,
დღეს ლაბირინთის ჩაკეტილ გზებს ჰგავს
სვე ამიერის,
აქ მყოფთა მართვას მუდამ ცდილობდა
ზნე კადნიერი,
ძალმომრეობის თვალსაწიერით ნასაზრდოები
წრე მანკიერი.
თუმცა, გვახსოვდეს! ყველას ახსოვდეს!
განცდა ძლიერი,
თურმე ქართველთა, „ვინმე“ ქართველთა!
– სულების ჰიმნად
შექმნეს, დასჭექეს ბედისგან თამაშს,
ოდითგან თამაშს –
გენის სიმრთელის და სიმტკიცის – მრავალჟამიერი!

05.04.2022

დილა სვანეთში

ეზოს ბოლოში ტყემლის ტოტად აყვავდა დილა
და ჩაენინდა ლურჯ კამარას, როგორც ქარგული,
ფიანდაზებად ეფინება ახლად აშლილი,
აჭრელეებული მდელი, როგორც ხელით დართული
და ათასფერად აწყობილი ქსოვა ქართული!
გამოიფხიზლა ნაზამთრალმა, მიძინარე მიწამ
და მის ოხშივარს ექოდ ერწყმის
„მშვიდობის დილა!“

მინათმოქმედი, შემოქმედი ბრძენი ქართველის,
რომ აღაშენა უთვალავი ბჭენი ტაძრების.
ჰორიზონტების დაკლაკნილი სივრცის ხაზები,
მთები ყოფილან უთვალავი, ქვეყნის მცველები,
მალე მზის დაჰკრავთ ოქროსფერი ათინათები,
ჩაერთვებიან გაზაფხულის დილის ფერხულში.
მერე სამყარო კომკის ქონგურს გამოიცეკვებს,
ააფერადებს მზის სხივებით მდუმარეს, დიადს,
ასე დაჯაბნის დღის სინათლე სამყაროს წყვილიადს!
„ვო ლილეო!“ დაიჭეკებს ძარღვების დრტვინვად
და გულს შეუკრთობს,
შეუშფოთებს უკვალავ მყინვარს,
ასე ლამაზად გვითენდება „ლილეოს“ დილა!
მთის ფუძეები ემსგავსება ხელთუქმნელ ტაძრებს
და გული ისმენს უსასრულო სამყაროს ამბებს,
ხვეისპირები იხატება საკმევლის კვამლად
და ინავლება, იფანტება ლოდინის წამად.
არ დააყოვნებს, ჩაანათებს დილის მნათობიც
და იბადება ისევ ახლად სიცოცხლის დილა!

შერეული ტყის წიაღებში, მდინარის გაღმა
პანტა მსხლის ძირი იმოსება, პატარძლის დარად
ჩაეკონება ლურჯ კამარას ჩუქურთმის მსგავსად,
სილამაზეს და სურნელებას ჰაერში ფანტავს!
მიმოიბნევა გორაკებზე მარგალიტები
მსხლისა და ვაშლის ყვავილების
ნაზი ფურცლების –
სამკაულები ხელთუქმნელი, ლალი ბუნების!
ეზოს ბოლოში, ტყემლის ტოტად აყვავდა დილა
ბუნება ხარობს უსასრულო სიცოცხლის ნიშნად,
ასე საოცრად გვითენდება „ლილეოს“ დილა!

15.04.2020 წელი

სამშობლოში ღაბრუნებულ გენერალს

ეძვნება გენერალ გიორგი კვინიტაძის საქართველოში გადმოსვენებას

ძარღვში ადუღდა წინაპართა ყველა ტკივილი,
რამდენი გმირის ხვედრად იქცა უღვთო სიკვდილი?!
გადახვეწილის სამშობლოდან – სიმწრის ღიმილი,
როს ეზმანება მშობლიური ზეცის ლივლივი!

რას დააკლებდა დიდ ექვთიმეს ხორცის ტკივილი?
სამშობლო იყო ერთადერთი მისი ჩივილი
და მონატრება, უსასრულო სულის შიმშილი,
ასწლეულებთან ნაომარის ხილვა – ქვითკირის!

სულში აზვირთდა წინაპართა ყველა ჩივილი,
ნაბორგალი და ნათარეშები მართალთა სულში,
თქვენ არ დასრულდით!
არც დასრულდა თქვენი მიზნები,
თქვენით დაიწყო და სულდგმულობს ყველა იმედი!

უბრუნდებიან დედასამშობლოს ღირსი შვილები,
ო, გენერალო! გამოგიგლოვებს ზეცა წვიმებით,
თუმცა, რამხელა შენ ჩამოგყვა რწმენა, იმედი,
რომ შვილები ვართ დიდი ქვეყნის, ქვეყნის გმირების!

გულში ადუღდა წინაპართა ყველა იმედი,
რომ ვინც ვიყავით, სამარადისოდ კვლავაც ვიქნებით,
უფალი იყოს ცოდვა-მადლის მარად განმსჯელი,
სიმამაცე და გულმონყალება — ჩვენი „სასჯელი“!

26.05.2021 წელი

ოკუპანტი

რა საშინელი სიჩუმეა დედამინაზე,
მართალი საქმის და ნააზრევის, არნათქვამების...
ქაოსი შთანთქავს, ღრიანცელი, აღმანახები
გონებას იპყრობს, ადამიანთა, რა სანახავით?!
რა დამთრგუნველი სიჩუმეა დედამინაზე,
გადაუფარავთ, ვით დიუნებს, ძველი სამარხი,
კეთილშობილი, კაცთმოყვარე სიბრძნის სანახი –
ორთოდოქსულ თუ პარადოქსულ
სულთა დინების –
ქრის მუსონები...
როგორც უდაბნოს ჯოშუას ხე
ჰფატრავს ეკლებით,
ისე იჭრება სამშობლოში ნაავკაცარი,
ვით კოიოტი, რომ გაუსხლტა ხელად ნადავლი,
ისე გაჰკივის მოთარეშე ხმა ოკუპანტის!
და... საშინელი სიჩუმეა დედამინაზე,
მართალი საქმის და ნააზრევის, არნათქვამების...
კაცობრიობა, ვით უდაბნოს თაკარა მზის ქვეშ,
სულს ლაფავს სიცხით არეული ბედუინივით,
მშვიდობისმყოფელს კვლავ თავს ესხმის
ხარბის ოინი!

28.05.2020 წელი

კახეძი

ედღვნება ჩემი საყვარელი ბების –
მავრიკო ნანობაშვილის ხსოვნას

უხდება ალაზნის ნაპირებს
ლურჯ-მწვანე ნისლის ლანდი,
როდესაც ვაზებს შორის
გლახი ღიღინით დადის,
ვაზს – თითქოს ციდან ნაშვილებს,
ლოცავს და უშლის ყვავილს
და ავიწყდება დაღლილს
გარდასულ დღეთა დარდი!
შეშვენის ალაზნის ნაპირებს
ფერებად დაღვრილი რთველი,
სიღნაღის გალავნის ფერხით,
ვენახის ბოლოში ცეცხლი,
გლახის გულს რომ ინადირებს,
საქმეს როს გაინაპირებს.
და მოღალადე ვაზი,
მინაში გადგმულ ფესვით,
წინაპართ ამბის მოყოლას,
დიდი კრძალვით რომ გეტყვის.
შეშვენის ტაძრის გალავნებს
მტკიცე და შემძლე მრევლი,
ბუკის და ნალარის ხმაზე
ანთებულ გულის ცეცხლით,
მისი ვენახის ღობეს,
ლამაზ ტაიჭს რომ შეხსნის

და მიეჭრება მომხდურს,
ქარში ნაბადის ლელვით!
უხდება ალაზნის ველებს
გიშერთვალეა დედის
„იავნანა“ და კვლავაც –
„შენ გენაცვალოს დედი!“
ომში წასული მხედრის
კვლავ შევედრება ღმერთის,
წინაპართ გზათა ნაკვალევს
კიდევ ერთხელ რომ ერწყმის!
ასდის ალაზნის ველებს
ლურჯ-მწვანე ნისლის ლანდი
და ვაზებს შორის, ვხედავ –
გლეხი ღიღინით დადის,
ვაზს, თითქოს ციდან ნაშვილებს,
ლოცავს და უშლის ყვავილს,
არ ავიწყდება მაინც
გარდასულ დღეთა დარდი!

07.04.2020 წელი (ხარება დღე)

რა მობვივიდა?
რა ბვიმართება?

ცა მშენიერი, ცა შენმიერი,
მე მებრალება, ჩემო ქვეყანავ,
როცა დაგვყურებს და გვაკვირდება,
ცრემლმორეული დიდი ზეყანა!
რა მოგვივიდა? რა გვემართება?
სხვა „ჩვენი ერი“ სადმე გვყავს განა?
გადაქცეულა ჩვენს თავშესაფრად,
უცხო ტომთა და ჯიშთა ქვეყანა!
განა, რას ვერჩი? – მხოლოდ მადლობას
ვუძღვნი, – ჰპატრონობს ჩვენს და-ძმას მრავალს,
სხვა ტომიცა და უცხო ქვეყანაც,
მხოლოდ თავს ვერჩი, კითხვაც ჩვენ გვესმის:
– გარჯისთვის, განა არ გვაქვს ქვეყანა?!
ცა მშენიერი, ცა შენმიერი
არ ენატრება ნუთუ ბევრს განა?
და, ძმა, დედა და მამა, შვილები...
არ ენატრება ნეტა ბევრს განა?!
ვაი, რომ ალბათ და თანაც, როგორ...
და ვებრალებით მხოლოდ ზეყანას!
და გვესმის კითხვა ყველა ჩვენთაგანს,
იქ მყოფებსაც და აქ დამრჩენთაგანს:
– ზრუნვისთვის, ნუთუ, არ გვაქვს ქვეყანა?!

30.09.2020 წელი

კოლხეთს

გამლღვალ ბაჯალლოს მიმსგავსებია
ახლა დაისი,
ლურჯი საფირის სადარია თურმე აისიც,
აქ ოცნებები საუკუნოდ ისე დაიცდის,
აღტაცებისგან დროთა სრბოლას
არც კი დაითვლის!
უსაზღვრო სივრცე კარიბჭეა,
თითქოს, აზრთა ხსნის,
დღეს, ბენვის ხიდის, ჩემი გონება,
გზას ვერ გაივლის,
ათასწლეულთა საფიქრალი
თვალნინ ჩამივლის,
მომეძალება ქართველ ტყვეთა
ზღვაში გასვლის დღის
ტკივილიანი განშორება –
მსგავსი ქარიშხლის!
აქ აიეტიც გამოიგლოვებს
თავის ქალიშვილს
და მშობლის გრგვინვა მსგავსი არის
მღვრიე ტალღის ხმის.
აქ კონსტანტინეს ძარღვიანი ენამჭევრულის
ზღვისფერი მეფობს,
ვით ტაოში გენი ლაზური!
და მე თუ ვერა, ზღვა მპირდება,
რომ აქ დაიცდის,
სანამ ჩაივლის დიდებული ისევ დავითი
და დააბრუნებს

მამულიდან დევნილ თავის შვილთ,
რომ შეყრა იყოს სამშობლოსთან
მსგავსი აისის!
და მე თუ ვერა, ზღვა მპირდება,
რომ კვლავ აითვლის
ათასწლეულთა მიმოქცევას,
სადარს მაისის,
თუმცა, ზვირთები ხომალდებთან
ბრძოლებს არ იშლის,
როგორც ეს გული დელვისაგან
მაჯას არ ითვლის,
როცა ნაპირზე წყლის სტიქიას
ტალღად ქარი შლის,
მოეძალება ჩემს გონებას ლურჯი აისი
და ოცნებები საუკუნოდ ისე დაიცდის,
რომ იმედებით დროთა სრბოლას
არც კი დაითვლის!

06.12.2020 წელი

ცხრა ძმა ხმრხეულიძის დედას

ცხრა ძმის დედაა, ხერხეულიძეთა,
ო, ეს „საბრალო“!
ცხრა ძმა ბნედაა, გაქვავებული დღეს დედისათვის,
მინის ლელვაა და ბორგვაა ფერხთა მისთათვის,
ნუთუ შვებაა?! იმეორებს – „სამშობლოსათვის!“
გული ფერხთაა მირთმეული გონებისათვის
და მას არ აცლის, რომ იფეთქოს,
სათქმელს არ აცდის,
ერთი მეორეს დრომის ზიდვას სიმწრით არ აცდის,
ძმა ძმის ნაქცევის ხილვას
თავის თვალებს არ აცდის
და იფლითება დედის გული მძიმედ ნაძარცვი,
ძის სიცოცხლეზე უფრო ძვირფასს
ვინ რას ააცლის?!
ისრისპირების შხამიანი კოცნა რკალად ხრის,
დედის ნაფერებ, ნაამაგარ ვაჟებს მხარგაშლილთ,
მამაც გულთა და თავგანწირულ ძმათა თმბაშლილ
დედას – გარდაქმნილს ამორძალად
სამშობლოსათვის!
სადმე შვებაა?!
წვეთი სისხლი ძარღვში არ დასდის,
ერთი ჩასუნთქვაც, მთელს სამყაროზე,
მისთვის არ არის
პეშვი ჰაერის, შვილთა კვნესა მინად გადასდის,
მაგრამ არ ახრჩობს და შესჩივის უფალს ამისთვის.
სულის სიმტკიცე, დღევანდლამდე,
მისი, რკალად ხრის –

ადამიანთა აზროვნებას ფიქრსაც არ აცდის,
დაუჯერებელ ლეგენდას ჰგავს მათი ამბავი!
ცხრა ძმის დედაა, მარტო შობა იყო არაკი
და მერე გაზრდა, უდრტვინველთა,
ცხრავე მათგანის,
მიწის ლელვაა? დედამინა ფეხქვეშ დგამს აცლის?
მას კი არ აცლის,
ვერ უქნია ცხრა ძმის საფლავი –
მემძიმებაო, სურს შთაბეროს სული ახალი
და დაუბრუნოს დედას ცხრავე შვილი არაკი!
ცხრა ძმის დედაა, ხერხეულიძეთა, სული ამაყი,
„სამშობლოსათვის!“ –
იმეორებს და გულს არ აცდის
ფეთქვას, გათელილს და გონების
ფერხთით დავარდნილს,
თვალეbs უბრმავეbs და აძრწუნეbs
მტერს პირნავარდნილს!

04.06.2020 წელი

სცადე, ნუ დაწერ!

სცადე,
ნუ დაწერ იმ შეუვალ სილამაზეზე,
გაზაფხულზე რომ შეჭფენია
სვანეთს ფერდებზე,
თითქოს, დაირთო ოქრომკერდად
მზემ დიდ ნადიმზე
და გულსაბნევად,
სიდიადის ტახტის მემკვიდრემ!

სცადე, არ შედრკე მონინებით,
როცა სალი კლდე
გულს გადახსნის და ზედ დაისხამს
ფერად ყვავილებს,
თითქოს ბუნება, თავის პირმშოთ,
თბილად გვარიგებს,
რომ გაზაფხული
განახლების ისევ პატივს გვდებს!

ადამიანთა გონებაა აქაც სამიზნე,
ქედს მოუხრიან გორაკები
უფრო მაღლივ მთებს
და მწვერვალებიც შეიფარებენ
პირმშოთ კალთის ქვეშ,
მშვენიერება მიეჭრება
გულთა სამიზნეს!

ცივი ზამთრისგან ღონემიხდილთ,
წვიმა გვაფხიზლებს,
დილის მზის სხივი,
როგორც დედა, თბილად გვაღვიძებს,
კვირტებში ვხედავ თვით ხორცშესხმულ
„მქემ თარინგზელს“,
მადლად რომ ერთვის
შეფეთქებულ ხეთა ყვავილებს!

სცადე, ნუ დაწერ
ამ ხელთუქმნელ სილამაზეზე,
გაზაფხულზე რომ შეჰფენია
სვანეთს ფერდებზე,
თითქოს, დაირთო ოქრომკერდად
მზემ დიდ ნადიმზე
და გულსაბნევად,
სიდიადის ტახტის მემკვიდრემ!

16.05.2021 წელი

ქვაწიობილები

სიძველისაგან შეხავსებულის ქვანცობილები –
კომკები შვენის მთის ფერდობებს,
ვით ძმობილები...

ღმერთი მამზადებს შესაცნობად ჭეშმარიტების,
ვგონებ, სული ვარ ამ სამყაროს შენათვისები.
სიბრძნის შეცნობის და დატევის, მე თუ ვიქნები
ძალზე პატარა, უმნიშვნელო ნაწილაკების
გროვად შერწყმული მოლეკულა ქვეცნობიერის,
გავაფერადებ დღეებს ყოფის, მე ამიერის.
ხან გონებაში სიკეთის ჟღერს საგალობლები,
ხან უგუნურება იბობოქრებს, ვით რეკვიემი
ანგრევს სიცოცხლის ოაზისთა ლამაზ ზმანებას
და სითბოსა და სიყვარულის გულმონყალებას!
დრო კი იქცევა მოპაექრე ფიქრთა ცვალებად.
ღმერთო, მაღირსე მე იმგვარი გარდაცვალება,
რომ გარდავიქმნა ადამიანთა ფიქრთა ნაპერწკლად,
ისეთი ცეცხლის, გადასწვავდეს ყველა ზმანებას,
რომელიც იპყრობს და ატყვევებს ხალას გონებას
და გადაგვაქცევს უსაგნობის ჩვენ რობოტებად!

12.07.2020 წელი

ღმერთო, შეეწიე საქართველოს!

სანუთრო ებრძვის ჩემს გონებას,
არ ემონება ყოფას განფენილს,
ცენტრისკენული აჩქარების
მელტვის ძალები – ერო, აღსდექი!
სცემს გამალებით გული ძლიერ და
გაშმაგებით – გრძნობის დამცველი,
მასში ვიფესვავ მძლავრად მიზნებს
მზისგან დაფერილს – გულო, აღსდექი!
სანუთრო ერჩის ჩემს გონებას, არ ელოდება
ხოტბას დათმენის – სასონარკვეთის,
მინდა ვიხილო, მხოლოდ ვიხილო გზა
აღმავლობის მე ჩემი ერის, გზა აღმაფრენის,
ბალის ჩეროში მიჩრდილებული ნამამგარი,
ჯანსაღი სულის – ნატვრის ახდენის,
ჩვენი გულიდან, მკლავებიდან, ნაბიჯებიდან
ქვეყნის აღდგენის – სულო, აღსდექი!
კიდით კიდემდე, გულში ვიფესვავ მე ყაყაჩოებს
ჭირთა დათმენის – კრწანისის ველის,
დღეს წინაპართა წინაშე ჩვენთა მე მოწინებას
არეულ გონთა სულმოთქმით ველი,
სულმოთქმით ველი მე მოწინებას
მომავლის მიმართ – აღსავსეს რწმენით,
სანუთრო იბრძვის, მაგრამ ვიფესვავ გულში
მიზნებს მზისგან დაფერილს – გულო, გაძელი!

18.02.2021 წელი

ძველი სვანური ღამე

ანარეკლები მთვარის გადამალულან ცაში,
ო, როგორ ძლიერ ბარდნის – საუკუნეა წამი...
ხვეის გამოღმა ისმის მგლის შემზარავი ბანი,
ამ სამყაროში ეძებს ისიც მიჩენილ ადგილს!

წარბს არ შეიხრის მახვში,
დედას ეკვრება ბავშვი,
„ნეტა, დაბრუნდეს სახლში“! –
ნანა¹ ლოცულობს თავშლით,
მგლების ყმუილი ზარავს,
ბზარი უჩნდება ხმაში
და შეაფარებს ლოცვას
ფიქრებს შიშებად აშლილს!

წარბს არ შეიხრის მახვში,
მხოლოდლა უთრთის ძარღვი,
საუკუნეთა სიბრძნე
და ალლო უდის მათში:
„ვაჟკაცია და მოვა!
რისთვის მოუვა მარცხი?!“
წამოიძახებს მედგრად,
იმედი ჩნდება სახლში.

ანარეკლები მთვარის გადაკარგულან ცაში,
ო, როგორ ძლიერ ბარდნის,
ძლივსლა დალანდავ მაჩვიბს²,
აქ, დედას ეტიტინება ლოყანიტელა ბავშვი,

ჯიუტად ცდილობს ნათებას
ძლივსლა მხრჩოლავი კვარი...

„მონადირეა, მოვა, არც შეხვდებოდა ზევაი,
ან რას დააკლებს მხეცი, საით წაუვა მკლავი?!
მუხლი უჭრის და თვალი? –
თვალი ქარზე აქვს სწრაფი!“
არ იკარებდა დარდებს, თითქოს, იმედად მახვში.

და ნანას წრფელი ლოცვა
საავდრო ღრუბლებს გაჰყრის,
გამონათებს მთვარე, მჭახე ყინულებს გასცრის,
და მისი თეთრი სხივი, ფიქრებს იმედად აშლის,
ეზო-კარს უახლოვდება ნაგვიანები მგზავრიც...

ძალის ნკავნკავის ხმაზე, მიეგებება კარში
მთრთოლარე დედა პირმშოს,
ჩირალდნითა და თავშლით,
წარბს არ შეიხრის მახვში,
მხოლოდ ხშირდება თმაში,
მთვარის სხივების მსგავსი, ათი ათასი ხაზი
და იღვენთება მადლად
მშობელთა გული კრძალვით,
ანარეკლები მთვარის გადაბადრულან ცაში!

01.08.2020 წელი

1. ნანა – ასე ეძახიან ბალსზემოთა სვანეთის რიგ სოფლებში
დედას.

2. მაჩვიბი – ძველი სვანური საცხოვრისი.

ბენიოსს უშვებოდა

დიდი პატივისცემით ეძღვნება ბატონ
ფრიდონ ნიჟარაძის ხსოვნას

დასასრულია?! როგორ იქნება ეს დასასრული,
როცა სიცოცხლე და ცხოვრება ამქვეყნიური,
ისე სავსეა, ისე დიდია, ვით ზეციური
არსება, ქვეყნად მოვლენილი – ასე ღვთიური!
ალბათ, ეს უფრო დასაწყისია მარადიულის,
დასაწყისია არა მხატვრის – კაცის ღვთიურის,
არამედ ფიქრთა ასპარეზის ამქვეყნიურის,
რაც დაგვიტოვა, გვისახსოვრა, ვით ზეციური
განგების მაღლმა ინება და მოგვცა ნიშნული,
ჩვენი აზრების გარდასახვის, ან გამიზნულის!
დასასრულია?! როგორ ერქმევა მას დასასრული?
– თავმოყრილია ერთ ტილოზე სამყარო სრული
და შემოგვყურებს მისი სახით
თვით სარკე სულის,
ასეთი ახსნა, გასხივოსნება, განჭვრეტა ბრძნული,
როგორ იქნება, ბრძენო კაცო, ეს დასასრული?
როცა გულია უბრალოთა, სამყაროს გულიც!

14.11.2020 წელი

ისევე ბრძოლები – გაღარჩენისთვის

ისტორიული გამარჯვების ეპიზოდების
თქარათქურია ატეხილი ცხენთა ფლოქვების,
გულჯავრიანი სიხარულის ხევში ქროლების,
მამაცებს მოაქვთ მტერზე ძლევის დიდი დროშები!
უკუიყრება, მობრჭყვიალე მტერთა ქოშები,
თავზარდამცემი ზმანებაა ბარბაროსთათვის
გულგანგმირულთა გამარჯვების ველზე ქროლების
და თქარათქური გაღაღებულ ცხენთა ფლოქვების!
ქართველთა სიღრმეს ვერ ამოძირკვავს ხინჯი ომების,
თუმცა სიცოცხლე ჩვენი არის, ჯერი ომების,
აროდეს იყო ჩვენში გენი გულღრძო სწორების,
თუნდ, უსამართლოდ გაეთელათ გული ტორებით!
ხმალი ქარქაშში იგებოდა მტერთან სწორებით,
არ გასცდენია მის მიწა-წყალს, თუნდაც გონებით,
არ განუსჯია სხვა სიცოცხლე დუნე ზმორებით,
ყველა მათგანი ძმად მიიღო – თანასწორები!
ვერ მოერია სისასტიკე ხარბი მონების,
დინჯი ფიქრებით დაუნმენდია გულის მორევი
და განუსჯია სამართალი ცივი გონებით,
რადგან სამშობლო
ხელისგულია თვით ღვთისმშობელის!
ისტორიული დამარცხების ეპიზოდების
თქარათქურია ატეხილი ცხენთა ფლოქვების,
გულდარდიანი სინანულის ხევში ქროლების
შენწევნას ვეძებთ გულმართალი, დინჯი გონებით!

15.06.2020 წელი

ხალღეს ბმირებს

„ღმერთო, გვიშველე!“ –
ცას შეჰყურებს უხმო ღალადით
ხალღეს გოლიათ და უშიშარ გმირთა ალაგი,
როგორც ღმერთკაცებს,
მათ შესწევდათ მტერთა ალაგმვის
ძალი და ღონე და მოსდგამდათ გული მამაცი!
ისტორიული ქარიშხალით ვერ გატეხილის,
მწარედ იჭრება გონებაში ქვათა ნაშალის –
„ღმერთო, გვიშველე!
ჩვენ ხომ მაშინ, მაინც გადავრჩით,
ხავსი მოგვედო, დამტვრეულა ეზოს ალაგი,
ნასახლარებზე ამოსული ხეთა ღალადით,
ცაში აწვდილი, მოშრიალე კვნესა ქარად ქრის!
ღმერთო, გვიშველე!
ჩვენ ვიყავით ქვეყნის დარაჯნი,
ვიდრემდე პირში სული გვედგა,
მტრისთვის „არას“ თქმის!“
ახლა შევეყურებთ და ჩაგვესმის ხმა ნასახლარის:
„მავანს ეგონა,
რომ ზნეობა მასპინძელთ გასცემთ,
როგორც უსულო კოშკებს,
ნაღმით მიწაზე დასცემთ,
რომ შეფიცული მოძმე
თავის ძმას მხდალად გასცემს
და ხარხარებდა ზარბაზანი სატანის ხმაზე!
უსულო გვამი ეცემოდა მშობელის მკლავზე
და იმოსავდნენ გულსაკლავად შემზარავ ძაძებს,

თავის პირმშოთა ავედრებდნენ სულს
დღად გამჩენს,
იესოს გვირგვინს საქართველო იდგამდა თავზე!
და მე უღმობლად მიმაქანებს ფიქრის სადავე –
ნუთუ, იმისთვის
დღად გმირთა არწევდნენ აკვნებს,
რომ საჯიხვეთა და არწივთა წმინდა ალაგის
სიმაღლეებზე შემართული მწარე ჩახმახით
შეჰგებებოდა სამტროდ მოსულს, როგორც ამაყი,
წარბშეუხრელი და უდრეკი ქვეყნის დარაჯი
ხალდეს გოლიათ და უშიშარ გმირთა ალაგი!
და კვლავ უღმობლად მიმაქანებს
ფიქრის სადავე –
ნუთუ იმისთვის ინგრეოდა კოშკის სათავე,
რომ დაცლილიყო
ლომგულთა და გმირთა სავანე?!
ღმერთო, ისმინე, შეიწყნარე ხმა მოლაღადე,
თვითდამკვიდრება გაგრძელდება,
ნეტა, სადამდე?!

01.06.2020 წელი

ბერიკაცი ჯონი

(სვანის სამართალი)

შემოსილია მთა თეთნულდი რუხი ნისლებით
და ბერიკაცი მიაბიჯებს ჯოხის იმედით,
წვიმისგან დამლბარ და გაჟღენთილ
მთის ბილიკებით,
კიდევ ერთხელაც, იქნებ, წვლილი შემორიგების
მან შეიტანოს გაგულისებულ მოძმეთა შორის.
გზას იკვალავენ, უფლის მადლით,
თვითონ და ჯოხიც,
მედგრად უძლებენ უამრავ ნაჭდევს,
ძლივსლა რომ მოთვლის –
მოძმეთა შორის მიტევეების, სამართლის პოვნის,
წვიმა კი არა, ვერ აშინებს ზვავებიც თოვლის!
გულმართალ აზრებს თავს უყრის დინჯად,
საშველის პოვნის,
დაგრაგნილ ღრუბლებს მიღმა ეძებს
ღვთისგან გამონვდილს –
გონის სიცხადეს,
შველის ლოცვა ბრძენკაცს გამოცდილს.
თან არ იახლებს ის სულიერს,
მხოლოდლა მოთვლის
თითოეულ ნაჭდევს,
რაც ისწავლა სასწორზე წონის.
საპირწონედ ჰყავს საკუთარი შვილი და ცოლი
და სხვის სანუხარს თავისი
გულის თარგს არგებს გრძნობის.

სხივი სიმართლის
გზას უკვალავს სამყაროს ზომის
და თორმეტი გზით,
უფალს მიჰყავს შენევენად მოძმის,
ბერიკაცები –
ხორცშესხმული მაშველნი ლოცვის,
რომ არ დაღვაროს
მოძმემ სისხლი თავისი მოძმის!
შემოსილია მთა თეთნულდი რუხი ნისლებით,
წვიმა კი არა, არ მაშინებს ზვავებიც თოვლის,
გმადლობ, უფალო,
რომ მომავლინე ასეთი მოდგმის
და სამართალის შემოქმედთა გენიათ შორის!

12.06.2020 წელი

გმადლობ, ღმერთო!

დიდება შენ, რომ მწყალობ, უფალო,
ღმერთო – გმადლობ!
რომ მომიჩინე საზრდოდ აზრი,
მოსული საძმოდ.
შესადარებლად მივლენ
კეთილგონიერთ ნაშრომთ,
უხვად მოფენილს ქვეყნად,
ყველა მსურველის სარჩოდ.
ღმერთო, მიმრავლე ალლო,
რომ ჩემს ქვეყანას ვარგო,
თუნდაც, მცირედი საზრდო –
უქმად არ გავისარჯო.
მე მომავალზე ვდარდობ
ან როგორ არ ვინაღვლო?
როცა ქვეყანა ჩემი
გულმონწყალებით კარგობს,
დასაბამიდან დღემდე
სათქმელს სიკეთით ამბობს,
საუკუნეთა ზიდვით,
როგორც დევგმირი, ვარგობს
და ჩემი არსებობის
თანამგზავრია ანმყო?!
ნუთუ შევმატებთ ვერას? –
ნასახლართ სურო ახშობს...
ხმა ამოიდგი, ენავ!
სისხლი ატარე, ძარღვო!

ისეთი დიდი ძალით,
რომ ყინულეთი ალლოს,
როცა კოდორის ქედზე
სული დევნილი მგზავრობს
და წინაპართა საფლავთ
მავთულხლართები ახრჩობს!
დიდება შენდა, ღმერთო,
რომ ერი ჩემი კარგობს
და უწყალობე სული,
უკუნისამდე, სარჩოდ!

14.07.2020 წელი

მამანთ

როგორ აფერადებს ხეებს
ყოველი მომდევნო – მერე...
და ყოველ ცისმარე დღეზე
ჭრელი ზვირთებია ტყეზე.
ახლად გაღვიძებულ ხეზე
ბუდე უპოვით მერცხლებს,
მელა ისევ გარბის მწყერზე,
ჯიხვი გადმომდგარა კლდეზე.
ქურციკს დასტკობობია მზეზე,
ორბის დასთამაშებს კლდეებს,
ჩრდილი ჩაუქროლებს ფერდებს,
როგორ მოჩახჩახებს ღელე,
გული დაგადგება ყელზე!
რა ლამაზიაო: „დღესვე,
ალარ გავიხედავ გვერდზე,
ისე ვიძიებ შურს მტერზე,
ვისაც ურბენია ფერდზე,
ავი განზრახვების მთესველს,
ჩვენი საგანძურის ველზე!
ვხვდები, იონი ვარ წრედზე,
რალაცას რომ მეც ვწერ ბედზე
და მინდობილი ვარ ღმერთზე,
დიდი მაგნეტიზმის ველზე
ავი არ დაუშვა წრედზე!
ხვეის მთა-გორიან წვერზე
მე ხმა მეუბნება: „მდევრებს,
გნოლი მოუხვეჭავთ მწვერებს

და თავს ადარებენ ღმერთებს...
დიდი მაგნეტიზმის ველზე
და თავს კვლავ აკრავენ ძელზე
ავად მოთარეშეს ველზე!
მერე, იხსენებენ ღმერთზე...
ყველა ამ სიკეთის მქმნელზე,
მწვანედ სივრცეს შეჭრილ ტყეზე,
არწივს მონაწარდეს კლდეზე
და კავკასიონი გვანწევს,
როგორც „ატლასს“ – მინა მხრებზე!
სიმძიმე გვწყვეტს დროის წელზე,
ვერვინ „იდავითა“ მტერზე,
დიდი მაგნეტიზმის ველზე
თავშესაფარს ვეძებთ წრეზე!“

12.05.2020 წელი

თავისუფლება, უსაზღვრობა, მარადისობა

ხვედრო, ძვირფასო,
გთხოვ, გადამკარგო სვანეთის მთებში,
რომ შემენივთოს მშვიდი ბუნების
ლურჯ-მწვანე ეშხი,
ზეცის საზღვართან, თავისუფლების შეგრძნების
ფრთების
ძალამ მატაროს წუთისოფელში, ვიდრემდე ვივლი,
ადამიანად ყოფნის ტვირთებს მიბმული შლეგი!

ბედო, მისანო,
გთხოვ, გადამკარგო სვანეთის მთებში,
რომ შემეთვისოს ჭრელი მინდვრების ფერადი ეშხი,
ზეცის საზღვართან, მარადისობის შეგრძნების
ფრთებით,
ადამიანად ყოფნის ტვირთების
მოსწავლეს, შეგირდს.

ხვედრო, ძვირფასო,
გთხოვ, გადამკარგო სვანეთის მთებში,
რომ შემეთვისოს მკაცრი ბუნების,
მყინვართა ეშხი,
ზეცის კიდესთან, უსაზღვრობის შეგრძნების
ფრთების
ძალამ გამხადოს უძლეველი სიკეთის მცველი,
ადამიანად ყოფნის ტვირთიდან – გასხვიოსნებით!

11.07.2022 წელი. თბილისი

AGRAI

ნას(ო)ზლ(ა)რ(ი)

(აგრის)

უსასრულობის მოგონებები
კვლავაც მსტუმრობენ, როგორც სიზმრები,
ბუდობენ ჩემში, როგორც სახლობენ
ნასახლარებზე ურჩი ჩრდილები.
უსასრულობის მოგონებებით,
ამოუხსნელის მრჩება იმედი,
წვიმად ჩამესმის ჩუმი ფიქრები,
მიყრილ-მოყრილი ძველი ნივთების.
ხავსმოდებული დირე მიცქერის,
მიმსვლელს ელიან ძველი ჭიშკრები,
ბედნიერება, აქ რომ სახლობდა,
ახლა თავს ირთობს მუსაიფობით,
ოცნებას შერწყმულ მოგონებების,
ცად მოთამაშე მნათეს იმედით,
იქნებ გათენდეს და კვლავ გაცვალონ
ლამით მოსული რუხი ფიქრები.
აქაც ისმოდა ბავშვის პირველი შეხმიანება
– დედის იმედი,
აქაც სუფევდა ზღვა სიყვარული,
დღე თენდებოდა უფლის იმედით.
უსასრულობის მოგონებების,
კვლავაც მსტუმრობენ ურჩი სიზმრები,
ნუთუ, ჩვენც გვახლავს,
ნუთუ, ჩვენცა ვართ,
ერთი მარცვალ დროთა დინების?

რისთვის ვარსებობთ,
ან საით მივალთ,
განა არსებობს მოლოდინები,
რომ ისევ მოვალთ დროთა დინებით,
ნასახლარების შველად ვიქცევით,
კვლავ გავერთობით,
როგორც ოდესღაც,
ცაზე ვარსკვლავთან მუსაიფობით?!
უსასრულობის მოგონებებით,
ვგონებ, მსტუმრობენ ურჩად სიზმრები!

30.07.2020 წელი

დიდი სიყვარულით ვუძღვნი
ნანა და თენგო ხარძიანების ხსოვნას

წამოიშალნენ სიცოცხლის წლები როს ზევით-ზევით
და გამოჭედეს მკვეთრი კონტური უწყალო გრდემლით,
ჩუმად, უსიტყვოდ, მე მტოვებენ რიგ-რიგად ფრთები,
ბავშვობის წლებში, ფრინველზე ლაღად,
რომლითაც ვფრენდი!

წამოიშალნენ სიცოცხლის წლები როს ზევით-ზევით,
მოგონებები უფრო და უფრო შეშფოთდნენ ჩემში,
გულს მიეყუჟნენ, მიეკედლნენ, რომ დარჩნენ ჩემში,
მტევნებს მამტვრევენ, ისე ძლიერად ჩამჭიდეს ხელი!

სად მიიჩქარით? სად ვიპოვო მე ახლა გზები,
რომლითაც მოვალ და ვიქნებით ჩვენ ისევ ერთნი,
თქვენ, სიმართლისკენ მიმავალი ნათელი გზები,
და მე – ამ გზებზე მონავარდე, სილალის ეშხით!

თქვენ მიიჩქარით, მე კი ვემთხვევი
თქვენს სულებს ფერხთით,
რადგან ვიპოვე, რაც დამიტოვეთ, სიკეთედ ჩემში,
რადგან, იმდენი სიყვარულის მაჩუქეთ ძღვენი,
არ დამელევა, უსასრულოც რომ მქონდეს გზები!

13.03.2021 წელი

სამი თვის წინ, ჩემი საყვარელი ნანა მამიდა... დღეს კი,
უკანასკნელ გზაზე ჩემი საყვარელი „თენგებრო“ უნდა გა-
ვაცილო...

თუნმი სარზგ

ბაჟინ ლახნგან უშგულს, იფარს,
ყალდეს ი წვირმის,
“ხოჩა ჟიბნვიშარ, ანწადდ, აგრალარ
ბაცხთე ჯანსიდ,
ღერთჷმ ი ნიშგუქე ნამშავ,
თუნმი სარზგშალ ანღრი,
კალჷმ ი მურგვალ შვანიშ,
ქად ლწქუად აშხუინ ლამზირ”
ლუყუჷბ ლი მურგუჷლ სოფელ,
გუის უშხუარე ხოჩა ხორიხ,
მურყუმი კალუისგა უშხუარ
გვის ხაზმეხ ღერთა მადილშუ,
კოსდანდღილ, გუინმი მაფჷშუშ,
ჩანგს, ჭუნირს ზენეს ხოსყი,
მამ ვნსგვებ კალრე ხოლა,
ღეჩხუმ ლახლაკუნე ლელშგვირს -
მიჩა მუმხუბი ვარგვალს, შგვირს ხანნა
ქუით ი ლელუშგი,
ესნგხენ მიჩა ხანჯარ, ჩუჷბდბურან
ღირდე დეცჷი!
“ღგვამჷმ ლიმარს როქ ოხგად”,
აშარდე მიჩა მემხუიბ.
მურყუმი კალუისგა ჩუ სგურხ,
ჩის ხეჷჷშიილ ბესი,
კეთილ-ნამზადშუ ლი გუემი,
ამ თურე კარდალ გუემი,
ქუთიში ი კუბდი ლანყას,
ღეზურჷლ კერჷდს ეშ ხანსიპხ,
უშხუარე გეზღირს მალატს ი ჯილი

ლიგჭეს ხათურის.
ჩუ სგურხ კალტისგა, იღრწლხ,
რწნგს დესა ხონტა ლენკური,
ჩუ ლესაზრე ხარხ ხონამდ,
იშაშდ შომა ხარხ ლენვრი.
ჟი როქ ლწლშვემიდ ლწდი,
მახად ლიჭმწლ როქ გვებნი,
ლეღგურიკდ ლწასასწ ჩტალვდედ,
ლახტხწწჩუ ღწროთწ ლემზირს.
ჟიბატრე სოფლი ცხეკწრს
ფუკტწრ ი დავწრ თვედის,
ჩტადშწრდე ლული მაფაშ რწნგდ -
კეთილ ზენად მესიპდ.
ვეშგიმპილს, ქორთე ლწზწლდ,
ჩტწმზგრის ქორწ მერდწშს,
სწლხინუ როქ ჯწრხ მეჰად,
ჩტტ აჯმზზრწწწას მესიპ.
გვის მწხიად მწმ ხოსკდა, ბესის,
კვლთხი ჰერშტ მემზირს,
ჩწს შუკტს ხომზგრი მეწედს,
“გარჯ წწსწვე ჯულტახ წწმჩიქ,
მწწწინი ბარჯ ი ფწრწლ,
ქწთბწრიედ როქ ჰასტიშს”!
ჰე, ხორა კწლწრ, ჟახგგწწწდ,
აგრწლწრ ბწცხს როქ წსყის,
სოფელისგა შგტირს ი ჟახეს
სგალიგწე ხანვხ გწწჟი,
ღწროთწშ ი მინე წამშავ -
“თტწმი სარწგდ” როქ აწღრი,
უმგულს იფწრს ი წვირმის, ი ჰალდეს ჰრი ბაჟინ.

03.05.2020 წელი

ბეზიანების (ციციანი მარგველიანი)
ნაამბობი

“ნანწ ლადალ სი, ჩუესგუ, გუემ მულუა
საკურელ ლემბუი:
ამხუ დინვრს შომბუა ჟოხგი ი კუმში
ლწმგწლდ ესლური —
დიდაბუ ათვრდა ლწგურკას! ერხწწქა ჰამწ დეცჟი,
ნტუარწწ სწმი ანტყუასგ ი ჟი
წწკგლთხწწ დეცჟი!
ედბინეხ ათხა ლიწედ, ი სწმი მუტუწრ დეცჟი,
გუშგუწედ ლწზგათე ანჟადა,
ჩვადტუარწწ მურყუმი ლესგჟი,
მიშგუ ლირდეჟი ერითან მი
მწმგვემ მინუა ლესგდი . . .
ეჯ ლადალუნლო მეჰადა,
თუეთნე ლაჩწქუშუ ი ლემზირმუ,
დიდაბუ ათვრდა ლწრბათ,
ლამუარს ი ლწმთილს ხუემზირ . . .
ნანწ ლადალ სი, ჩუესგუ, მი ლწდი-მგხწრ ესლური,
გუის მიბწჟ ამწ ლიმბუი,
ჩუ ჯეხლი საკურელ გუემ სი!
სი ლამწრია ჯელჩე, ხორწმდუ ხწრიდ, ესლური...
დიდაბუ ათვრდა ლწგურკას,
მწდლიწრს, მწდლიმ გუემის”!

07.04.2020 წელი
(ხარწბ ლადალ)

ნუთუ...

ყავლგადასული, დრომოჭმული ზრუნვის საგნები
სად გადავკარგო,
სად წავიღო დროთა მფლანგველნი?
რუხი ღრუბლების ჯარის მაკრავს
გულზე ფთილები,
დაიჭექებს და თქეშიც დამკრავს ცივი წვიმების!
ელვამ გააპო სივრცე, რისხვის მჭახე ხმაურით
და იკვეთება დროებათა მკვეთრი ტეხილი,
სევდა მანვება, როგორც ქარაფს ცივი ჩანჩქერი,
გადამიყოლებს, მეგებება დაბლა კლდის ძირი,
ჰოი, სიცოცხლევე, რად იცვალე შენ ასე ნირი?!
არ შევჩერდები, არც ამიტანს მე დელგმის შიში,
გამოიდარებს, შემომხვდება თბილი მზის სხივიც,
რომ გამინათოს გასავლელი ჩემი ბილიკი
და გადავძალო შეძრწუნებულ სულის ტკივილი,
ყავლგადასული და ფერმკრთალი
ანმყოს ნისლების!

26.04.2020 წელი

მომავალს ვიწვევ

სიცოცხლით ვილხენ,
მსურს, ავეფარო მოარულ შიშებს,
პასუხს ვუძებნი დაუსმელ თუ
ან დასმულ კითხვებს,
მინდა შევძინო
ნააზრევის სიღრმე ჩემს სიტყვებს,
რომელსაც ელის
მომავალი ჩემგან და ისმენს!

სიცოცხლეს ვითმენ,
ვით ყინვის ჭირხლად მოდებულ ფიქრებს,
პირდაღებული ნაპრალების,
გულს ეწვის სიღრმე,
წვიმს გაზაფხული,
ვერაფერი ვუშველე ნისლებს
და სიმარტოვე დაუნდობლად,
პირმოთნედ მიჩვევს!

თუმცა, გონება მაშინათვე
მძლავრ ფიქრებს მისევს,
როცა მესვეტე ანტონის ლავრა
გაარღვევს ნისლებს,
დაუშრეტელი რწმენის ნაჟურის,
მადლის ჰფენს სხივებს
ქართლის მთა-გორებს –
ისტორიის გადაშლილ წიგნებს!

მერე შევკრთები,
სიმარტოვის გზებს ვუჭრი შიშებს
და მე მომავალს ბრძოლის ველზე
უშიშრად ვინვევ,
იქ ზურგს მიმაგრებს გადათელილ
ვენახთა სიღრმე,
მერე, ომშიაც, იმ ბრძოლებშიც
სიცოცხლით ვილხენ!

რადგან მინდა,
რომ ნააზრევი შევძინო რიცხვებს,
მე დავუნამავ ოფლის ნაჟურით
ვენახებს ძირებს,
ადამიანი მოლეკულა, თუმცა კი მტკიცე,
გზას ჩავუხერგავ
მომავლისკენ მიმავალ შიშებს!

08.04.2021 წელი

ნატვრა

დაე, შემრჩეს ამ ცხოვრების ნაცვლად,
სიბრძნისა და სიყვარულის გაცვლა!
რაც გონების საცერმა ვერ გაცრას,
რაც ფიქრების საჭერმა ვერ ახსნა.

დაე, შემრჩეს წუთისოფლის ნაცვლად,
განვლილ დღეთა საზღაურად – ძალა,
იმ ნამდვილი ჭემმარიტის აღქმა,
რაც გონების საცერმა ვერ გაცრას!

22.03.2020 წელი

SULI

ცოდვა-მაღლიანი ღლეუბი

(ვნების კვირა)

მაღლი სდით ღლეუბს,
ვით ბადაგი ოქროსფერ მტევნებს
და იჟლინთება არემარე, სვე იცვლის ფერებს,
გზა აბნევიათ საწყალობელთ, ძე ღვთისას მდევრებს,
მაინც, ნათელი თვალშეუდგამი
მოკვდავთ ჰბანს ფეხებს...
რა ბურუსში ხარ, ჩემო ქვეყანავ,
რა მოგვდის ღლეს ჩვენ?
მოვისხათ მაღლი, წყალი დაფუსხათ
ჩვენ მხცოვან ფესვებს,
სიცოცხლის ძალა ან მომავალ შვილსაც რომ შერჩეს,
სიყვარულის და თავდადების ენაფონ მტევნებს!
დაიმახსოვრე, ადამიანო და მუდამ გნამდეს,
რომ შენ ვერ შექმნი და ვერც ჩაშლი უხილავ ძაფებს,
რომელიც კვებავს და შეადგენს სამყაროს ძარღვებს,
წარმოშობს იმედს და ხანაც მძრწოლავ,
ულმობელ წარღვნებს!
ცოდვა-მაღლი სდის ვნების კვირის
განზრახულ ღლეუბს
და შეისვენა გარინდებულმა ქართველმა მეხრემ,
ხშიადსაც კმარობს, ოღონდ რწმენა მცირედი შეხვდეს
და დაედინოს აღდგომის მაღლი სულს,
როგორც მტევნებს,
მონიფულობას სდით ბადაგი, ეცვალოს ღლეს ზნე!

28.04.2021 წელი

სულელების წყარო

ნეტა, სად იღებს სათავეს წყარო,
რომლითაც სული მოკვდავის ხარობს?
გადმოსდენია ცის რომელ მნათობს,
ან რისთვის სტუმრობს ხმელეთის დაბლობს?
სანამ სხეულში, ვით აზრი სახლობს,
სანამ სხეულში, ვით გონი სახლობს,
რამდენჯერ ცდილობს, გვაახლოს მალლობს
და მიგვადევნოს ნისლების ჩარჩოს
მომაქმანებულ, ღმერთების სამყოფს!
და უმალ გვაშრობს, როგორც კი მნათობს
მოსწყდება სხივი, ხან წვეთად გვალობს,
მერე გაგვყინავს და თოვლად ვათოვთ
მყინვარებს, იქნებ მათ შეგვიფარონ!
ნეტა, სად იღებს სათავეს წყარო,
რომლითაც სული მოკვდავთა არსობს?
საიდან მოდის, ან საით მიდის,
რისთვის გვაგებებს ზღვის ზვირთებს ფართოს,
ვით გაელვება, რომ სივრცემ გვშთანთქოს?!
– სივრცე სადღაა? სივრცე რაღაა?
ნუთუ აზრებში მხოლოდღა სახლობს,
რომ ვანუგეშოთ ჩვენივე ანმყო?
ნეტა, რით იღებს სული სათავეს,
აზრების რიგებს ფიქრებად ვაწყობ,
ო, როგორ მანყობს, ო, როგორ გვანყობს,
არ უშრებოდეს სათავე წყაროს
და უსასრულო განზომილების
საკმარად იყოს სულელების საზრდო!

29.07.2020 წელი

სულის ყვავილობა

სულის ყვავილობა, ნეტა, რა ფერია,
ან გაზაფხულები სულაც რამდენია?!
ამ სამყაროს ხიბლი გულშიც დამტევია,
მაგრამ განა ჩემს გული ცოტა საზღვრები აქვს?!

მარტი ფერდს შესეულ იად ჩამრჩენია,
თითქოს დედამინა ერთი მტკაველია,
როცა ენძელები თეთრი ბარს ჰფენია
და მთის მწვერვალებზე თეთრი თავშლებია.

სულის ყვავილობას ნუთუ საზღვრები აქვს?
ზაფხული დღეები ლოცვად ჩამრჩენია,
ფიფქებიც მოუსხამს სპეტაკ ყვავილებად,
შემოდგომას წითელ ფოთლად დამფენია!

შვილის ხელისგულზე გული დამრჩენია,
მერე, რა თბილია, განა საძებნია?
სულთა ყვავილობას, ვიცი, ზღვა ფერი აქვს,
შვილთა სიხარულად ლოცვა ამხდენია!

სულის ყვავილობას, ვიცი, რა ფერი აქვს,
როცა მზის სხივები ტევრებს აფენია,
ამ სამყაროს ეშხი გულშიც დამტევია,
თუმცა განა ჩემს გულს ცოტა საზღვრები აქვს?!

09.07.2021 წელი

სული დამუნჯდა

თითქოს, დაყრუვდა ჩემი სული ცრუ ღრიანცელით,
გთხოვთ, დადუმებულ სათნოებას ჯაჭვი ახსენით,
გთხოვთ, უარყოფილ გულწრფელობას
დამლა ახსენით –
სიბრიყვის დამლად შემრაცხველი
მკვლელი აზრების!
ნეტა, ვის უნდა ჩვენი ურვის კორიანტელი?!
თითქოს მოფანტეს უღმერთობის ფოლიანტები,
ბაგე დამუნჯდა, განუძარცვეს ფიქრი, სათქმელი,
თუმცა, ვაგროვე მარგალიტი აურაცხელი!
თითქოს, დამუნჯდა ჩემი გული ცრუ ღრიანცელით,
გთხოვთ, დაურვებულ სათნოებას ჯაჭვი ახსენით,
ქილიკის ჯაჭვი, ამ საუკუნეს თითქოს არ შვენის!
ზეცამ დამლახვროს,
ამ დროების უტყვად დამთმენი,
როცა ბევრია წრფელი სიტყვა, ჯერაც სათქმელი
და მათზე ბევრი – სიყვარულით, გულით საქმნელი!
ნუ დაყრუვდები, სულო ჩემო, ცრუ ღრიანცელით,
გარიჟრაჟისფრად მოცეკვავე მისტიკის მსგავსი
რადგან არსებობს საკვირველი ნუთისოფელი!

02.05.2022

FIQREBTAN

მე მიყვარს ზიქრი...

მე მიყვარს ფიქრი, –
ის მოთმინებით სულ კართან მიცდის
და თვალს ვუსწორებ,
როცა გეზს იცვლის სამყაროს შიში,
როცა იფეთქებს რწმენა სადღაც,
გონების ჩრდილში,
მესაუბრება როცა სხივი სიკეთის ჟინით!

მე მიყვარს ლოცვას შეკედლება, –
სარკმელთან მიცდის,
გულის სარკმელთან,
როგორც თეთრი ფრინველი სიბრძნის,
რომ გამიყოლოს უსასრულო სამყაროს იქით
და დამავინყოს ადამიანთან დროების ჯიბრი!

მე მიყვარს ლელვა დაუდგრომელი,
გონების შიგნით,
როგორც მშფოთვარე ქარიშხლების სასტიკი ჟინი –
გადააბრუნოს ქვეყნიერების ბურუსი, ნისლი,
უსამართლობა როცა ნაირფერ რიდეებს იცვლის!!!

მე მიყვარს, როცა სანთლის სხივი
იმედებს მიცვლის
სასონარკვეთის ულუფებში –
სხეულს რომ მიღრღნის
და თქარათქური გაზაფხულებზე შემლილი წვიმის,
თავგამეტებულ დინებებად სადღაც რომ ილტვის!

და მიყვარს, როცა ადამიანი თავისი მიზნით,
უსასრულოა სულისა და გონების სიღრმით,
ნავსაყუდელი, მუდამ სულის კართან რომ იცდის,
რომ დაამარცხოს სიკეთესთან ბოროტის ჯიბრი!

მე მიყვარს ფიქრი,
შეუცნობელს რომ ნაცნობად მიხდის
და გამიყოლებს თვალხილული სამყაროს იქით,
სიკეთით ლოცვა – სულის ფორებს
ფართოდ რომ მიხსნის,
მადლიერი ვარ, ო, სამყაროვ, სარგუნო ნიშის!

15.08 2021 წელი

ფიქრებთან მარტო

მაშინ, როდესაც გოლგოთის მსგავსად,
ვიღაცა ცოდვის ბილიკებს ხლართავს,
გონება ამსხვრევს ფიქრთა მარწუხებს –
დიდი ხანია, მე რომ მანწუხებს!

რაც დიადია – უხილავია და შენ გარწმუნებ:
ამ უხილავის მიღმა არის ჩვენი არსების,
სულის სამშვენი – სიკეთე და გონიერება
და ყველა ისიც, რაც არ ძალუძს ცნობიერებას.

რაც დიადია – უხილავია და ეს განწუხებს?
გადართვალე აზრთა მწკრივი
გონებით მსწრაფლად,
როცა ცხოვრების უძღურების ყოველი წამი,
მარად იცვლება კვლავ სიკეთით და მე გარწმუნებ:

მაშინ, როდესაც
ვიღაცა ცოდვის ბილიკებს ხლართავს,
გონება ლენავს ფიქრთა კალოს,
ამსხვრევს მარწუხებს –
ყოფიერების იმ ტვირთების, რაც კი განწუხებს,
სულის საკმაზად ზეციერი შენ რომ გარგუნებს!

30.03.2020 წელი

ჩემი ბავშვობის ზეშეშობი

აღბათ, ოდესმე დავწერ ლამაზ,
შარაგრძელ ამბებს
ფანტელთა სიდიადის,
ბედნიერების გზაზე.
იმ მონავარდე ბავშვზე,
ბადეს პეპლით რომ ავსებს
და შეაგროვებს ენძელებს,
პირველს, ამოსულს ჩქამზე
გაზაფხულების, როცა
ფერდობებს დაჰკრავთ სავსე
სურნელებით და ლხენით
გაჯერებული მნათე!
გზის ხრიოკ პირებს შეფენილ
ნითელ, ხასხასა მარწყვზე
მოზარდს რომ მიიპატიჟებს
და ტყეს კისკისით ავსებს.
რა სურნელება ასდით გვიმრის
ტოტებს და ხავსებს
და ასხმულების მწკრივებს
მარწყვის, ბალახის ძაფზე.
თავზე წამომდგარ ნაძვნარზე
ჩიტების ხმა რომ აღწევს
და მათი წკრიალა გალობა
ბუნებას როგორ აღწერს...
ქარვისფრად მოთამაშე
კევების მძივებს ნაძვზე,
ბებიაჩემის სიბრძნით

და სიყვარულით სახსე
იმ გაჯერებულ ხმაზე,
ბუნებას მე რომ მაჩვენებს
და დაწყებული ქვიდან,
როგორ აღმინერს ცამდე!
ბავშვზე, რომელიც დასდევს
ციცინათელებს ღამე,
როგორ აგროვებს ქილაში
ცის მოციმციმე ნაჭერს,
მის გაოცებულ თვალებზე –
ნათებას რომ ადარებს
ცაზე მოფენილ, უთვალავ
ვარსკვლავთა ჯარის ნათელს
და თვალებს როგორ ახელს,
სამყაროს ორ დიდ კარებს.
ქამა სოკოთა ჯგუფზე,
შეყუჟულთ ბებერ ნაძვებს
დაგენანება საკრეფად,
როდესაც ხელი წაგძლევს.
მლიერებისგან მოქარგულ
მაქმანზე, ნაძვის ტოტზე
და შემოვლებულთ ჩუქურთმად
საუკუნოვან ლოდზე...

ნეტა, ოდესმე დავწერდე
ლამაზ, ბავშვისფერ ზღაპრებს!

18.07.2020 წელი

ფიქრთა ხომალდები

ისევ იზღვავოსნეს ფიქრთა ხომალდებმა
წუხელ მამაცურად ზღვაში,
მათ ხელს უმართავდა ლურჯი ცის კამარა,
დინჯად დაეძებდნენ ნაპირს.
ცის მნათობთა გროვა ზღვას ქერს უქარგავდა,
მიზნებს უსაზღვრავდა მანძილს,
აზრთა იალქნები ქარს ეურჩებოდა
დანთქმას რომ ლამობდა მგზავრის.
მაინც იზღვავოსნეს ფიქრთა ხომალდებმა,
არარად ჩააგდეს ქარი,
მაინც ინათა და ნაპირს შეეგება
უცხოს, მოლივლივე წყალი.
არეს ვადარებდი უწინდლამდე ნანახს
და ათასგზის თვალწინ გაშლილს,
თუმცა სივრცე იყო უსასრულოდ წმინდა,
არც შეედრებოდა ნამდვილს.
იქვე მიმატოვეს ფიქრთა ხომალდებმა,
თითქოს მიმაშვილეს ნაპირს –
ათი ათას ჟღერად, უცხოდ მოსაუბრეს,
მუზის ჯადოსნობის ადგილს.
წუხელ, ვით ფარფატა, ნაზი ქრელი ფოთლის
მონარნარე ვალსი ქარში,
ისე ამედევნა ისევ ფიქრთა გროვა
ზამთარს არ ვუშვებდი კარში,
მერე გამახსენდა, დრო რომ მაინც დროა,
მაინც ისევ მოვა, დამლლის...
ახლა ველოდები ფიქრთა ხომალდებს და
მივაშურებ უცხო ნაპირს!

18.08.2020 წელი

მე მგონი, ცოტა გავიზარდე

მე მგონი, ცოტა გავიზარდე და გავიზარდე,
მაკვირვებს ფიქრი ყველაფერზე, რაც კი ვიხსენებ...
ცხოვრება აზრთა ჭიდილია და სიკვდილამდე
ყველა დოლაბი მაინც იძვრის, მაინც ტრიალებს,
ვიდრე წისქვილის ბორბალს ერწყმის წყალი მჩქეფარედ.
მე მგონი, ცოტა გავიზარდე და გავილაღე
ბედნიერების სიმარტივით – რაც კი ვინამე,
ერთ უბრალო პასუხია: „ძებნე სიმართლე,
სიმართლე ფიქრში, ნაბიჯებში და გაილაღებ,
სიცოცხლეს შესვამ, როგორც ნექტარს და არ ინანებ
სიმართლის ძებნას, მერე პოვნას, ხანაც სიმდაბლეს!“
რტოს მონყვეტილი სიცოცხლე ვარ, დრო რომ მიმაფრენს,
მაგრამ ვიჩქეფებ, როგორც წყარო, მე, სიკვდილამდე,
რადგან წისქვილის ტრიალს მოაქვს მადლი ბრძოლაზე,
რომელიც მქონდა გამართული მხოლოდ ცოდნაზე,
იმის პოვნაზე, რაც მაქცევდა ადამიანად,
შემიფარებდა, გადამარჩინდა დროთა სრბოლაზე.
მე მგონი, ცოტა გავიზარდე, როგორ მეოცა
ყველა სიბრაზე, მღელვარება, თითქოს „ტკივილი“
და მე ვინანე ყველა წყენა, ყველა ჩივილი,
თავზე მედგა და მამშვიდებდა დინჯად სინდისი.
მოდის მჩქეფარე, მთის დაღმართში, ცივი მდინარე,
ჩამოსდნობია სასიცოცხლოდ პირქუშ მყინვარებს,
წისქვილის ბორბალს დოლაბისთვის კვლავ ატრიალებს,
გამოიღვიძა მეწისქვილემაც და სიკვდილამდე,
მოგონებათა საგანძურის წიგნთა თაროზე,
გადალაგებულ ტომეულთა მწკრივი აოცებს –
რამდენი უნდა გაიზარო შენ სამსჯავროზე
რომ გაიზარდო, არ გაბრაზდე და არც გაოცდე!

15.05.2020 წელი

ალბათ...

ადამიანის ცხოვრება, თუნდაც, ცხოვრების ერთი დღე, უღრანი ტყეა სხვა ადამიანთათვის, თუკი გულთმისნობამდე მიღწეული თანაგრძნობა და სიყვარული არ გვიკვალავს გზას მასთან მისასვლელად. ამის გაცნობიერების შემდეგ კი, იწყება მდგომარეობა, როცა სხვა გზებს არ აღიარებ და აღარც გჭირდება, რადგან მათი შუქის ფონზე სხვა ადამიანი და სიცოცხლე უსიერ და საშიშ ტყედ კი აღარ გეჩვენება, არამედ მასში მობინადრე ბუნებრივ სამშვენიისებასაც ამჩნევ და გიხარია, დაწყებული ვეებერთელა ხეებიდან და მოცეკვავე ფერიების მსგავსი ბუჩქებიდან, დამთავრებული შეოქროსფრებულ, ხავსზე მიძინებულ ფოთლებამდე. მერე კი ვხვდებით, თუ რამდენი დაგვიკლია საკუთარი თავისთვის, უგულობით თუ უსიყვარულობით.

თუმცა, არსებობენ ისეთებიც, რომელთა მთელი სიცოცხლე ისე ჩაივლის, რომ ადამიანებიც და ცხოვრებაც მათთვის ერთი დიდ, უღრან ტყედ რჩება და მასთან მიახლოებაც კი არ ძალუძთ!

დგანან განზე – შეშინებულები, გულმოსულები და ისვრიან უსაგნოდ და უმისამართოდ ხან ქვებს და ხანაც ბოდვას მიმსგავსებულ ბგერებს, აქაოდა, ნადირს ვიგერიებო, იმას კი ვერ ხვდებიან რომ საკუთარ „მეს“ ქოლავენ და ახშობენ საკუთარივე ქმედებით.

13.01.2021 წელი.

CVEN

ანნას, ნიკოლოზს, მარიამს!

დიდი სიხარული, ასეთ ძნელბედობას
თოვლის ფიფქებად რომ მათოვს,
ყველა ის მადლია, ჩემო თვალნათელავ,
შენი სიცილით რომ მართობს!

დიდი სიყვარული, ასეთ ძნელბედობას
შეშფოთებულ გულს რომ წამლობს,
უფლის წყალობაა, მე რომ ქვეყნად მერგო,
ჩემო საიმედო ვაჟო!

დიდი სიამაყე და სულის სისავსე,
მე რომ ღმერთო, შენგან მერგო,
ჩემთვის ის პირველი დიდი წყალობაა,
დედის გულს რომ მუდამ ათბობს!

ღმერთო, დამიფარე ყველა ეს წყალობა,
დედა ღვთისმშობელის მადლმა!
ღმერთო, დაიფარე ყველა დედა-შვილი,
წმინდა მარიამის მადლმა!

22.03.2020 წელი

აწვიმთ კმსანაეებს

მესმის არია, წვიმის დარია, რა სინყნარეა
და მომავალში მოსახდენის რა სიცხადეა...
ადამიანთა სულსწრაფობა და სიჩქარეა
– დღეს რომ ხვალეა...
წვიმის არიამ მომიტანა ფუნჯი, პალიტრა
და... ყველაფერი, თითქოს, ცხადში,
თვალწინ დამიდგა:
სიფრთხილით ვხატავ ეპიზოდებს
დღისას, ღამისას,
ფერებად მანვდის სხივებს მზისას,
ხანაც მთვარისას
წვიმის წვეთების მონაყოლი – წვეთი წყალისა.
გადაიქცევა ყოველი დღე ყოფის – ხალისად,
თუ არ გარდაქმნი საკეთებელს დღეის – ხვალისად,
გაჯერებული, ზღვა ფერების გვიდევს პალიტრა,
ყველა განვლილი დღე გვასწავლის მომავალისად,
როგორი აზრი გავატანოთ სხივებს მთვარისას,
რამდენად ფრთხილად შევაგროვოთ
სითბო წამლისად,
უიმედობის და უსასოობის შველად ხვალისად,
რომ ყოველი დღე ჩვენი იქცეს გულის ხალისად
და დედამინა სიკეთის და სითბოს ხალიჩად!
წვიმის წვეთები, ვით შუბერტი, წერს სერენადას
და მომავალი ზმანებაში, ბავშვურ კისკისით –
თმაში თამაშით მიწნავს ღამაზ, ცისფერ კესანეს
და წარსულიდან კვლავ ჩამესმის:
„დედა, დედა, დეე...“

პასუხის ძებნა ათი ათას დასმულ კითხვაზე:
„ეს როგორია? ეს რა არის? დედა, დედა, დეე...“
და ამის გამო არაფერზე აღარ ვლელავ მე,
ოლონდ, ისმოდეს ჩემ გარშემო, მუდამ
„დედა, დეე...“
ჩემი შვილების შვილები რომ გამიფერადებს,
თმას შევერცხლილს და ჩამაყოლებს
ცისფერ კესანეს,
მევედრებიან: „ვისეირნოთ“, დღეში მესამედ,
რა სითბოც მავსებს, ვერ ვუტყდები
საქმით მეასედს,
მაგრამ მივყვები სასეირნოდ დღეში მესამედ,
რადგან მინდა, რომ იკისკისონ, კრიფონ კესანე,
მინდა მოვურთო სული, როგორც
სათნოთ, ნეტარებს,
ერთადერთი და შეუცვლელი არსი ზეცამდე,
ადამიანის არსებობის გალაქტიკაზე!
მევეკითხები დღისით მზეს და ღამით ვარსკვლავებს:
რა გავაკეთო, რომ ვახარო ირგვლივ კესანე?
სანამ ამ ქვეყნად ვიარსებებ, შეცვლის დღეს ღამე,
რომ დამეხმაროს, ამიტაცოს მაღლა ზეცამდე,
რომ მოვიოხო ნაცხოვრები დედამინაზე
და გავიზარდო თუნდაც ერთი წვიმის წვეთამდე!

23.05.2020 წელი

ანა ბაემბზავრა...

შენ ისევ მიდიხარ
და მიგაქვს პალიტრა ფერების
და მხოლოდ დედისავ,
შორიდან კვლავ მე გეფერები,
მიდიხარ, მიგყვება შენ
ჩემში მოგალობე ბგერები,
როგორც სიცოცხლის ჰანგები
ღრმა გულში მჟღერები.

მრავალგზის ინათებს,
დარდებს მე ფიქრებში ვერევი,
იანვარს ვმეგობრობ,
თუმცა, ვერ მყინავენ დღეები,
რადგან ჩემს სულში მოთარეშე ყინვას
მზე შეცვლის,
როდესაც კარებთან, კ
ვლავაც მომდგარი - „დეე“, მესმის.

23.08.2020 წელი

დროს ვერ დაასწრებ

დროს ვერ დაასწრებ,
თავად უხვდება წინ ყველა საქმეს,
არ შეგიბრალებს,
თუ არ იტყვი დროულად სათქმელს,
არც მოცდა უყვარს ოცნებათა –
ქარებს რომ დასდევს,
თუ არ იკმარებ მის ნაბოძებს,
თვალწინ რომ დადებს.
ვერ შეაჩერებ,
დრო აწესებს ულმოებელ ვადებს,
ყოველი წამი სიცოცხლეს და
სიკვდილსაც ბადებს,
თუ ვერ შეავლებ გონების თვალს,
არაფრად გაგდებს,
სანამ იქნები,
თავსატეხებს ის უხვად გაძლევს.
ხან ინარნარებს შენთან ერთად,
ხან ცრემლებს აბნევს,
ის ყველგანაა, ის ყოველთვის
ყველაფერს ამჩნევს,
აქ მცხოვრებ სულთა მიმოქცევის
კონტური აბნევს,
რომ მოზაიკას ულამაზესს,
სულ ცოტა ამჩნევს,
მცირედი ცდილობს მის ნაწილად,
სამშვენად დარჩეს!

უგონოდ ბრმაა,
ის ვერც მოხუცს და
ვერც ბავშვს ამჩნევს,
მას შეეღვევა, მიაკარგავს,
ვისაც კი არჩევს!
მას ვერ დაიჭერ, თავად ეწევა
ის ყველა საქმეს,
არ შეგიბრალებს, ისე წაგართმევს
გულიდან სათქმელს,
თუ არ იბრძოლებ,
უმიზნობის სენს ისე გაჩვენებს,
ვერაფერს ეტყვი საიმედოს
საშენოდ, გამჩინს!
თუ ვერ გაახელ გონების თვალს,
არაფრად გაგდებს,
დროს ვერ დაიჭერ,
მარადისობის ის წამებს ბადებს!
და სანამ მე ვარ, ჩემი დრო
მინდა ჩემადვე დარჩეს,
რომ მასში მუდამ ვეფერებოდე
„დედიკოს ბავშვებს“,
თუნდაც, იმდენ ხანს, მარადისობას
სულ აქ რომ დავრჩე,
მე, მათ სიცოცხლეს შევავედრებ
მარადჟამს გამჩინს!

24.01.2021 წელი

დ ე ღ ე ბ ს

დედას სიცოცხლე რომ ავალია
უფლის ნაჩუქარი გზა-კვალია,
რწმენის სრულყოფა ხომ მთავარია,
როცა ეს ცხოვრება ზღაპარია!
დედას სიცოცხლე რომ აბარია,
მისთვის თვით სამოთხეც – სახლ-კარია,
ღმერთის ნაბოძები ტაძარია
და სიკეთის, სითბოს საყდარია –
დიდი სიყვარულის ნაკრძალია!
დედას სიცოცხლე რომ ავალია,
ყველა სხვა სიცოცხლე – მავანია,
შვილის სიყვარული მთავარია,
ყველა საზრუნავი – ზღაპარია!
დედას სიცოცხლე რომ აბარია,
დედის ღოცვა მისთვის აბჯარია,
მისი ყოველი დღე საგზალია,
შვილის სიხარული მთავარია,
როცა ეს სიცოცხლე ზღაპარია!

10.05.2020 წელი

მაპატიე, მებობარო!

მე მაპატიე, მეგობარო, ნაღველი შენში,
რადგანაც მინდა, რომ არასოდეს
დაკეცო ფრთები!
და... თუ გაგვყრიან, როგორც შეგვყარეს,
ოდესმე გზები,
ოდესმე, სადღაც და დაინყება
წუთები თმენის,
მაინც ვიცი, რომ ჩვენ
არასოდეს გვიმტყუნებს ფრთები
ერთმანეთის გზის საპოვნელად,
ასე რომ გვშველის!
და... მომიტევე, მეგობარო,
ტკივილიც შენში,
რადგან მინდა, რომ რწმენად დავრჩე
სიცოცხლით ლხენის,
რომ შენ არასდროს, არასოდეს
დაგეწვას ფრთები
და უსასრულოდ, უსასრულოდ
აღივსო ლხენით,
რადგან მეტია, ძალზედ მეტია
ბუნება შენში
ადამიანის, სიკეთის გზები
ასე რომ ელტვის!

03.04.2021 წელი

მისალოცი ბარათი

როგორ მილოცავს დღეობას
ფერებით, ფორმებით, სიტყვებით,
გულწრფელი, ღია ბარათით
ფერადი ბავშვური ნახატი.
კეთილი, ალალი ფიქრების
როგორი იშლება სხივები,
გული მითბება იმედით,
მზე სიყვარული ვიგრძენი.
ბავშვური, დიდრონი თვალები
ლამაზი ღიმილით, მზისფერით
შემომყურებს და მილოცავს
დაბადების დღეს თითებით,
რომ გაჰქცევია ფანქარი,
თმა სად და ბანტი სად არის?
კაბა აცვია დედოფლის
და პრინცესების სადარი.
„გილოცავთ, ძალიან გვიყვარხარ!“
– ჰყვება ფერადი ფანქარი
თურმე მე „კარგი გოგოც“ ვარ,
მესაუბრება ნახატი,
სურვილი მავსებს, სამყარო
მათ დავანახო წარმტაცი,
ნუთუ ბავშვობის სადარი
ქვეყნად რამე გვაქვს ნანახი?!

04.06.2020 წელი

ჩვენი

ჩემთვის საყრდენი ხარ მძლავრი,
მე რომ მეგულები დადლილს!
ხანაც – შემხუთველი დარდი,
მაგრამ სიყვარული მზარდი.
წლები გაპარულან მალვით,
ჩემთვის უღევი ხარ აზრი,
შენს სიცოცხლეს რომ დასჭირდეს,
მთელ ჩემს სიცოცხლესაც გავცვლი!
ხანაც, მომერევა ბრაზი
და შენც შემომყურებ კრძალვით...
ხანაც, უღრუბლებოდ გვანვიმს
და შენც მოგერევა ლანდი,
მაგრამ მე ვიცი, რომ თავში
მხოლოდ გიტრიალებს აზრი,
რომ მე თუ სიცოცხლეს ვთმობდე,
შენსას შემთავაზებ მაშინ.
ჩემთვის უცვლელი ხარ აზრი
და მე მაგინყდება დარდიც,
მე შენს სიცოცხლეზე გიცვლი
ჩემი არსებობის მანძილს!

10.05.2020 წელი

ORIODE SITYVA

(მონოლოგი)

ხშირად მიფიქრია ჩემთვის: ნეტა, თუ არის რომელიმე სხვა ერი, რომლის არსებობის მანძილზეც მომხდარიყოს ისეთი, გამაოგნებლად ძლიერი ნების გამოხატვისა და სულიერი სიმტკიცის მაგალითი, როგორც არის, მე-13 საუკუნეში ხვარაზმელთა მიერ, თბილისში, ასი ათასი ქართველის წამების ფაქტი.

ალბათ, იმ დღეებში, როგორც თვალთაგან წამოსული სიმწარის მდულარე ცრემლი სერავს სახეს, ისე სერავდა საქართველოს მიწას შფოთვისაგან წითლად გადაღულებული მტკვარი, როდესაც კალთაში იხვევდა და ზვირთებში ანანავებდა თითოეული მართლის ნანამებ სხეულს და ასე ცდილობდა მათი ტანჯვის დაამებას დამძიმებული... მიბორგავდა, ალბათ, მტკვარი და როგორც სხეულის მთავარ არტერიას, ისე გაჰქონდა წამლად ქვეყნის მიწაზე – წყალზე რწმენისა და სიმტკიცის ეროვნული ძალა. ის ერთდროულად უმწარესი წამალიც და როგორც ჩანს, აურიდებელი ზვარაკიც იყო დაბლაგვებული ეროვნული თვითშეგნებისა და მოდუნებული რწმენის გამო, რომელსაც მოეცვა იმჟამინდელი ქართული სახელმწიფოს სათავეები. ეს იყო ადამიანების მიერ გაღებული, ისეთი გაცნობიერებული, უდიდესი მსხვერპლი, რომლის დაჯერება თითქოს წარმოუდგენელიც კი არის. იმუხრებოდა ხალხი, ხოლო მათი რწმენისა და სიმტკიცის ზეობისაგან ბოროტი ისე დავრდომილიყო, როგორც

ემოციური სიცარიელის ნაპრალში გადაჩეხილი უიმედო სული. ეს ზნეობრივი უძლურების განცდა კი, მას ისეთი სიშმაგისაკენ უბიძგებდა, რომლის შედეგად, მტრის უგუნურების სიმბოლოდ, წმინდა სიონის ტაძრის მორღვეულ გუმბათზე მოწყობილი ბოროტების ტახტრევანი იქცა!

ჩვენი, დღევანდელი, არსებობისათვის განეული თავგანწირვისა და გამოვლენილი ერთსულოვნების სხვა როგორი მაგალითი უნდა არსებობდეს ჩვენსავე ცნობიერებაში, რომ სიყვარული თუ არა, პატივისცემა მაინც გაგვაჩნდეს ერთმანეთის მიმართ.

საკმარისია, კარგად გავიაზროთ, თუნდაც ერთი, ჩვენი ქვეყნისათვის მნიშვნელოვანი ისტორიული ფაქტი, რომ მაშინვე თავი ვიგრძნოთ ვალში ქვეყნისა და ამ მიწა-წყალზე მცხოვრები ყველა ადამიანის წინაშე, რომელთა გენეტიკაშიც ძვირფასი თვლებივით იყო განფენილი და საუკუნოდ ჩაბუდებული ერთმანეთისათვის თავდადება, სიკეთე, სიყვარული, თანადგომა და ის ზნეობრივი ღირებულებები, რომელიც თანხვედრაშია მხოლოდ ადამიანურობასთან. იქვე, თავის მოტყუებად ჩავთვლიდი, რომ არ გვეფიქრა სისუსტეებზე, რომელიც, ასევე, ჩვენი სახელმწიფოს არსებობის თანმდევია დღემდე, თუმცა, ეს თვისებები, მაინც, მუდმივად თავდაცვაში ყოფნით ნასაზრდოები მანკიერებები მგონია, რომელთა დათრგუნვაც მხოლოდ ერთობით მისაღწევი შედეგია.

ახლა და აქ მყოფი ადამიანების მხრიდან, რაოდენი მიკერძოებულობა იქნება, რომ შემოვიფარგლოთ, მხოლოდ ჩვენი, ერთი სიცოცხლით და კარგად არ

დავფიქრდეთ, სანამ რამეს მოვიმოქმედებთ ან არ მოვიმოქმედებთ. ცა ქუდად არ გვეყოს და დედამინა ქალამნად, წარსული – გაკვეთილებად და მომავალი დასაფიქრებლად. იმხელა გვეგონოს საკუთარი თავი, რომ შინაარსი გამოვაცალოთ წინამორბედთა ნაამაგარს, თავგანწირვას, თუნდაც ერთდროულად ასი ათასი ყოფილიყო შეწირული და არც იმ შინაარსის მართებულობაზე ფიქრით შევიწუხოთ თავი, რომლის მატარებელიც უნდა იყოს ჩვენ შემდეგ ცხოვრება ამ ქვეყანაში.

არსებობს ქართული ხალხური ნათქვამი: „ნაქცეულს, მტერიც რომ იყოს, ხელი გაუწოდებო“. ახლა კი ვფიქრობ: ვინ ვართ ჩვენ დღეს, რომ ნაქცეულ მოყვასსა და საკუთარ ქვეყანასაც არ ვუწვდით ხელს, ფეხზე წამოსადგომად?

მიეძინება დღესაც მტკვარი საქართველოს დაკოჟრილ მიწა-წყალზე და უსიტყვო მდუმარებით მიეზიდება, თავისი ზვირთებით, ისტორიულ ამბავთა ხომალდებს, რომლებიც უჩინარ აჩრდილებს მიმსგავსებიან ამ მრუმე და გაცვეთილ თვალთახედვაში.

შენდობა თქვენგან ქვეყანას, ათნო ბევრნო მონამენო!

15.12.2020 წელი

ქართული ენის თაობა

ადრიანი დილა ლამაზი იყო. მზიანი, ნათელი, ათასი საამური და საინტერესო ხმებით შეჯერებული. ცა მოკისკისე ბავშვის თვალებს ჰგავდა – ლურჯი! როგორც ფერიები, ისე ეჯიბრებოდნენ ერთმანეთს, გაზაფხულზე მოყვავილე ხეები, სინარნარეში. მზე მხოლოდ კი არ ამშვენებდა გარემოს, არამედ სითბოსაც უხვად არიგებდა. ირგვლივ იმდენი სანახავი იყო, რომ უსასრულობაში გეგონებოდა თავი, რომელსაც ვერასოდეს ამოწურავდი.

და... დავრბოდით ამ ცხოვრების გარიჟრაჟზე ჩვენც აქეთ-იქით ლაღად. ბავშვური აღტაცებითა და სიალალით ითვისებდა ცნობიერი ყოველივეს. დავდიოდით და სიხარულსა და სითბოს ვარიგებდით, ან რა უნდა დაგვერიგებინა, როცა ცხოვრების განთიადზე ადამიანს მხოლოდ ეს გააჩნია...

და... როდესაც დღის ნათლის მატებასთან ერთად იმატა გარე სამყაროს აღქმამ, თვალსანიერმა, სანახაობით და შეგრძნებებით აღტაცებულები ერთმანეთს ბავშვურად ვუზიარებდით შეცნობილს და სამომავლო გეგმებს ვსახავდით. უცებ, ცა მოიქუფრა და ელვას ისეთი გამაყრუებელი გრუხუნი მოჰყვა, როგორც მხოლოდ თავკერძა, ბოროტი იმპერიის ნგრევასა და რკინის მიძიმე ფარდის ჩამოშლას შეიძლება ჰქონოდა. ეს ნამდვილად არ იყო მხოლოდ გაზაფხულის მაფხიზლებელი წვიმების თანმხლები ელვა თუ ჭექა-ქუხილი, არამედ მისი სახეცვლილი, ანომალური ფორმა, რომელიც მსხვერპლს ითხოვ-

და, ნაცვლად მაცოცხლებელი ძალისა. მსხვერპლი მიიღო – ადამიანური!

რა გამოადარებდა?! ბავშვურ გონებას უკვირდა, რომ არა მხოლოდ ზეცა, მთელი გარემო იყო მოქუფრული, ადამიანების ჩათვლით, რომელთაც აქა-იქ ამოეყოთ თავები ნანგრევებიდან. გამალებულნი ცდილობდნენ ერთმანეთის გადარჩენას მტვერიან ბურუსში. ზოგიერთი მათგანი უკანმოუხედავად გარბოდა, სამშვიდობოს გაღწევის მიზნით. მათი ნაწილი ისეთი გაშმაგებითაც, რომ ფეხქვეშაც კი არ იყურებოდა, ვაითუ, ვინმესათვის ფეხი დაეხიჯებინათ. თუმცა, ფეხქვეშ რა დაახედებდათ, როცა ზეცასაც კი არ შესცქეროდნენ და ამგვარი სწორხაზოვანი გვერდზე გაუხედაობით, ნანგრევის მტვერში ხან სად გადაიჩეხებოდნენ და ხან რას ეხეთქებოდნენ გზარეულები. იყვნენ ისეთებიც, რომლებიც ნანგრევიან, ცოცხალ-მკვდრიანად, საკუთარი გადარჩენის სანაცვლოდ, სამშობლოს აჩეჩებდა ხელში ხან ვის და ხანაც ვის!

ვისხედით ბავშვები, საკუთარი გენეალოგიური ხეების ტოტებსა და ფესვებს ამოფარებულები და შიშნარევი გაურკვევლობით შევცქეროდით ჩვენი განთიადის ფერისცვალებასა და ცრუ იდილიას...

მერე, როცა მტვერმა დაწმენდა დაიწყო და ნანგრევებმა, ზოგან ავად და ზოგან კარგად, მილაგება, ჩვენც შეგვნიშნეს, გამხნეება დაგვიწყეს:

„აი, თქვენ! დიახ, თქვენ ხართ ჩვენი მომავალი და თქვენმა მონდომებამ უნდა გადაგვარჩინოს!“ – ამისი თქმა, ანთებული გულების აღტაცება და ტყვიების

ხმა ერთი იყო. წვიმა დაუშვა, შემზარავი ტყვიების წვიმა! და... გაზაფხულის ხიბლში შესული ახალგაზრდობის უსულო სხეულმა მოიცვა მზიანი საქართველოს ოქროსფრად მოლივლივე ზღვისპირეთის ნალკოტი...

გარიჟრაჟის რუხი გარდასახვა სრულ უკუნეთად გადაიქცა და თუ კარგად არ მოინდომებდი და ტოტებიდან ძაძებს არ გადასწევდი, ცის ნაჭერსაც ვერ ჰკიდებდი თვალს, რომ გაგერჩია, სად იყავი – ქვესკნელში თუ დედამინაზე! თუმცა, ვაი, იმ გახედვასაც, რადგან სიბნელესა და ბურუსში, რა უკეთურობას აღარ ეპოვა სარბიელი. განსაკუთრებით იმათგან, ვინც უკუნი სიბნელისაგან თითქმის ვერ განირჩეოდა. ხოლო აქა-იქ მბჟუტავ, სანთლით მოარულ ჩრდილებს, რომელთაც დაჰქონდათ სითბო და სინათლე, ჯიუტად უტევდა უსულგულო ქარი.

ის იყო, გადაყრილი მტვრისაგან უნდა განთავისუფლებულიყო ჩვენი ხალხის თვალსაწიერი, რომ ისევ დაუშვა ტყვიასავით მიძიმე წვიმებმა და ახლა შიგ ქართლის გულს შანთავდა ახალგაზრდად გარდაცვლილ სიცოცხლეთა ალმური!

ტოტები, რომლებიც სულ დასერილიყვნენ ჩვენგან მონაგერიებელი მახვილებითა და ტყვიებით, ჩუმად, მაგრამ მტკიცედ გვიმეორებდნენ:

„გადარჩები! მეტად მოვინდომოთ და გადავრჩებით! ყველაფერი კარგი წინ არის!“ მერე, ამ ტყვიების წვიმებს შორის, თუ იმძლავრებდა ბუნების ძალა და ნამდვილი, ჟუჟუნა წვიმა წამოვიდოდა, ტოტები მთელი მონდომებით აგროვებდნენ და ამისამართებდნენ

წყალს ფესვებისაკენ, რომ ემძლავრათ და უფრო გამალებით გავემხნევებინეთ ფეხზე წამოსადგომად!

მერე სირცხვილამდე გვეტკინა დასერილ ტოტებს ამოფარება. ვიმძლავრეთ და მოვინდომეთ იარების მორჩენა, მაგრამ ალბათ არა საკმარისად, რადგან იარები არ მოშუშებულა.

შუადღემ გადაინია. არც გაზაფხული აღარ არის და იმ ვაი-ვიშში ვინ რისი დარგვაც მოასწრო, ცდილობს, იყოჩალოს, იმედი არ გააცრუოს და ნაყოფად იქცეს გამრჯეთა გულის მოსაგებად, რათა არ შეშინდნენ.

მაგრამ ეს ნაადრევი სუსხი, დედამინას რომ მოედო, ისეთი სუსხი, ვისაც ზამთარი არ უნახავს, იქაც რომ მიაღწია – ეს რაღა არის?!

„შემოდგომა იქნება! ლამაზი, ფერადი, ნაყოფით სავსე შემოდგომა!“ – ავტეხეთ გადარეული, ჩუმი ხმაური სამყაროს კართან საშველად მიჭრილებმა და პასუხიც სწორედ იქ მივიღეთ ქართველების თაობამ, მტკიცე პასუხი: „ტყვიებისა და მახვილის წვიმებს გადარჩენილები, ზამთრის სუსხს როგორ უშინდებით?“ – აქ, თითქოს, გონს მოვეგებით უკვე, მერამდენედ. მხოლოდ ის გვაღელვებს, გონი შეგვრჩა თუ არა ჯანსაღი? და ისევ ფესვებიდან წამოსული მძლავრი ინსტინქტი გვახსენებს, რომ უკვე ტოტები ვართ, რომელნიც უნდა გადავეფაროთ ახალ ყლორტებს და დავიცვათ. მერე, გარე სამყაროს სუსხში, საკუთარ თავში შემონახულ სითბოს ვპოულობთ და ბოლომდე, დაუზარებლად ვანვდით ნორჩ ტოტებს, გადასარჩენად.

აქ კი, თავს გვახსენებს ერთი შეხედვით მარტივი, ბანალური კანონზომიერება – ზრუნვა მომავალზე. თუმცა, რამხელა შინაარსს და თავგანწირვას იტევს საკუთარ თავში ეს „ბანალური ბრძოლა“. და აქ იწყება სრული აღიარება ყველა დროის, ყველა თაობის იმ ადამიანებისა, რომელთაც თუნდაც ერთი სანთელი ჩამოქნეს და მათი წილი ქვეყანა გაანათეს.

მერე... გრცხვენია, ტკივილამდე გრცხვენია ახლა უკვე ახალი ყლორტების, რომ მათ სინათლე მოაკლდებათ შენი სისუსტის ან უმოქმედობის გამო და სამყაროს კარის ანარეკლში დანახული საკუთარი თავი გუეხერხულება იმის გამო, რომ განგაში ატეხე – გინდა თუ არა, ქარტყილების თაობა ვართო! ვინ იცის, ქარტყილი როდიდან იღებს დასაბამს ან სად აქვს დასასრული?! გონება იღვიძებს და ახსენდება, რომ ყოველი მშვიდობიანი დღე უნდა მიუძღვნას ფესვთა მომძლავრებას, რტოთა სიმრავლისა და სიჯანსაღისათვის!

11.11.2020 წელი

ორი(ო)დე სიტყვა

თითქოს, სახეგაცლილ აჩრდილთა მგლურ ხორუმში არის ჩართული დღევანდელი კაცობრიობის მნიშვნელოვანი ნაწილი, რომელიც მხოლოდ საკუთარი, ცხოველური სანყისებიდან შემოძალული ინსტინქტების რიტმიკას შეიგრძნობს და ასახავს კიდეც თავის მოძრაობებსა და ამოძახილებში. დიახ, სწორედ მოძრაობასა თუ ამოძახილებში, რადგან გო-

ნიერი ადამიანის მიერ გააზრებულის განსაზღვრების მახასიათებლებს ნამდვილად ვერ აკმაყოფილებს მათ მიერ განხორციელებული ქმედებები. ხოლო, მათი თავანწყვეტილი, უსახო როკვა კვებას ქვეცნობიერის საკნებში გამოკეტილ იმ მხეცურ ემოციებს, რომელთა სინერგია დროსა და სივრცეში, უსამართლობის ქაოსურ ცუნამად დაძრნის კეთილშობილ ადამიანთა ცნობიერში, რასაც მოაქვს ბურუსი, ნგრევა და განმარტოება, გაუცხოება, საკუთარი თავის მიმართაც კი.

მერე გახსენდება, რომ ძალა და გონება უნდა მოიკრიბო შენში, ადამიანად დარჩენისთვის აუცილებელი საუკუნო ცოდნის გადასარჩენად.

აქ კი აწყდები არსებული მოცემულობისაგან შექმნილ საზღვრებს, რომელსაც ერთმანეთზე გადახლართული მითოლოგიური ურჩხულებივით მრავალსახა და ყოვლის მშთანთქმელი ავსული ზღუდეები გვიქმნის. შიშით, უნდობლობითა და ღვარძლით ნასაზრდოები ემოციური წინააღობები...

ხოლო უსახო აჩრდილთა ხორუმი მოტორულად ცდილობს, სამსხვერპლოზე მირეკოს და თავის სიბნელეში შთანთქმას კეთილშობილებს, ზნეობას, სიყვარული, ბოლოს და ბოლოს, რწმენას, ღმერთო ჩემო! ყველაფრის მიმართ რწმენას, რაც ადამიანად დარჩენის შესაძლებლობას მოგვცემდა ჩვენც და ჩვენ შემდგომ მოვლენილ თუ მოსავლენ სიცოცხლეებსაც...

როგორ მინდა, რომ ვცდებოდე!

ნეტა, ვცდებოდე!

13.11.2021 წელი

ზამთრის კვიზაშმა ბამახსენა...

როდესაც შევძლებთ, რომ ჩვენი არსებობის ამოსავალი წერტილი გახდეს ადამიანი, როგორც ღვთის ხატი, მაშინ ეს შეგრძნება იმდენად შეგვიპყრობს და აავსებს ჩვენს არსებას, რომ სხვა რამისათვის ადგილი აღარ დაგვრჩება გულსა და გონებაში. მაშინ მივხვდებით, რა მშვენიერია სიცოცხლე და იდეალურად განწესებული ეს სამყაროც, სადაც ვინმეს (ვინმეთა) გონებაში დაბადებული აზრები (რამდენად გენიალურიც უნდა იყოს) კი არ ბატონობენ და განაგებენ ქვეყნიერების ავან-ჩავანს, არამედ ერთადერთი, უპირობოდ დომინანტური გრძნობა – ყოვლისმომცველი სიყვარულის ღვთიური მადლი!

საკვირველია, რატომ ან როგორ უნდა გამოფიტოს ადამიანმა საკუთარი თავი ისე, რომ უსულგულობით ხელებში ჩააკვდეს თავის ირგვლივ არსებული ხალისი, რწმენა, სულთა და საგანთა სილამაზე, სიცოცხლე! ნაცვლად იმისა, რომ ეცადოს, გახდეს იმ დადებითი სინერჯიის თუნდაც ერთი პემვი, რომლის ძალაც, შესაძლოა, კონკრეტულ დროსა და პირობებში სხვათათვის სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი აღმოჩნდეს. რაც უფრო მეტად გავაცნობიერებთ ადამიანები იმ პასუხისმგებლობათა მნიშვნელობას, რომელიც გვაკისრია და რაც უფრო მეტად ვიფიქრებთ ამაზე, მით უფრო მეტად დაგვიძიმდება ჩვენ მხრებზე დადებული ტვირთი და ვივლით თავდახრილნი და დამძიმებულნი, როგორც ზამთრისას თოვლშეყინულ ნაძვთა ვარჯები, მაგრამ მტკიცენი და ნათელნი, როგორც ცაზე მნათობნი!

გავხდეთ, ნაბიჯი უკეთესობისაკენ!

04.12.2021 წელი

მიჯღაბნილ სულთა ღროება

თითქოს, მოღალა ჩვენმა გაუთავებელმა წრიალ-მა და ერთი და იგივე მოჯადოებულ წრეზე ადამიანის ბორიალმა სამყაროს შემოქმედი და ნაცვლად თითოეული ქვაკუთხედის ნატიფად და მკაფიოდ მოვარაყებისა, მიჯღაბნა ბოლო დროის მკვიდრთა სულები ტლანქი, ბინდისფერი ხაზებით, რომელთა ამორფული გეომეტრია თავს ინონებს საკუთარი ინდივიდუალიზმითა და უნიკალურობით – განუმეორებლობით. მიუხედავად იმისა, რომ ამ უნიკალურობის ალბათობა იმდენივეა, რამდენიც ინდივიდი და უსასარულო, როგორც სიცოცხლე, მგონია (თუ მეჩვენება), რომ დღეს სწორედ უნიკალურობა არის დაკარგული. ადამიანები, ერთი მხრივ, ძალაუფლებისა და მომხვეჭელობის მაძიებელთა ჩამოსაქნელ ყალიბებში თავქვე გადაშვებულ ნაკადად ვართ გადაქცეულნი, ხოლო მეორე მხრივ, მორგებული გვაქვს მსხვერპლის როლი და ცინიზმამდე მისული აბსოლუტურად პასუხისმგებლობამოხსნილი მორალისტების ყალიბებიდან ვინონებთ თავს. ახლა თავმოძნონე „ღვთისგან რჩეულთა“ კატეგორიასაც დამიხედეთ, როგორი კომიკურია მათი თავგანწირვა – გამოჩნდნენ იმაზე უფრო აღმატებულები, ვიდრე არიან, საკუთარი ტყავი აღარ ჰყოფნით და როგორც ჩვენში ამბობენ: „ტყავიდან ძვრებიან“... აქ აღარაფერს ვიტყვი ადამიან-მტაცებლებზე, რომელნიც ადამიანის განსაზღვრებაში რამდენად ჯდებიან, ეს ჩემი ცნობიერის აღქმის მიღმაა მოქცეული...

ასე მგონია, რომ მხოლოდ ბავშვობაა ნამდვილი სიცოცხლე...

არ მინდა, ვიფიქრო, თითქოს სიკეთე გაქრა და არ არსებობენ მანათობელი სულები, რომელნიც თავიანთი უბრალოებით მთელ საკუთარ ენერგიას სითბოსა და კეთილშობილების სახით აზიარებენ, მაგრამ ვაგლახ, რომ ალბათ იმდენად შემცირდა მათი რიცხვი, – ველარ ანათებენ და ათბობენ ნუთისოფელს იმგვარად, რომ გააღლონ მარწუხები, რომლებიც სხვადასხვა ყალიბებში ეზიდებიან ადამიანთა გულებსა და გონებას.

ამასობაში მგონია, რომ ვერაფერ სასიკეთოს ველარ ვქმნით ვერც საკუთარი თავისთვის და მით უფრო, საზოგადოებისთვის. საკუთარი ფორებისა და მაქმანების სწორებაში გართული ან სულაც ჩაკარგული თაობები ვართ, რომლებიც ამ ფორებისა და მაქმანების ქვეშ ვმაღავთ იარებსა და წყლულებს, ნაცვლად განკურნებისა. ბოლოს, ამ იარებსა და წყლულებს მაინც თავისი გააქვთ და რჩება მხოლოდ იმედგაცრუება, ნუთისოფლის ილუზია...

და... მაინც, რატომ უჭირს ადამიანს ასე ამ ნუთისოფელში?!

23.03.2022

OM

* * *

ცრემლი სდის მთვარეს, ატირდა ღამე,
კოკეზით ღვარეს –
ზოგმა ცრემლები, ზოგმა სისხლი,
ბოროტმა – ზიზღი!

სისხლი სდის მთვარეს, ატირდა ზეცა,
გულს ელდა ეცა,
ხან სიბრაღულის და ხანაც ბრაზის –
ცას ცეცხლი სერავს!

სისხლი სდის მზესაც, ატირდა დედა,
გულს ელდა ეცა:
ნორჩი სიცოცხლის თვალებიდან
ნადენი ცრემლის!

დღეს უჭირს რწმენას, გულს ელდა ეცა,
გთხოვთ, რომ ხმა გამცეთ ერმაც და ბერმაც:
რატომ ან რისთვის ეს ყოველივე
დაუშვა ღმერთმა?

27.02.2022

მარტი 2022

მე რა მგონია...
შენ რა გგონია...
მას რა ჰგონია...
ომი, ომია!!! და ის სწორია:
უსამართლობის, ტკივილის
და არშებრალეების!
ნგრევის, სიკვდილის,
ბოროტის როკვის
ცეცხლის ალებით!
მისი კვალია დაღეწილი
გული, სარკმლები – ვერ მაცქერაღნი,
როგორც თვალები –
ამოშანთული უმონყალოდ,
მკვლელად წარწყმედით!
ომი, ომია: სიტყვით, საქმით,
არშებრალეებით,
ულმერთობით გაქვავებულ
გულთა ზრახვებით!
მზეო, დაბრუნდი სამზეოზე – ნუ, იმალები!
დედას ჩააკლეს ყრმა სიცოცხლე მძრწოლავ
მკლავებში,
ნუთუ არასდროს გინახიათ დედის ალერსი?!
რამ გაგაქვავათ, დაგამუნჯათ,
გემუდარებით,
ერთხელ და ბოლოს –
ღმერთს გაუხსენით გულის კარები!

06.03.2022

ხუთი მარტი, 2022

მძიმე, აფეთქების ბურუსში გახვეული გაზაფხულის დღეა. უკვე მეთე, რაც უკრაინის მიწაზე ნაღმები ცვივა. ილუპებიან უდანაშაულო სიცოცხლეები, ერი კი მტკიცედ და თავგანწირულად იბრძვის თავდაცვისათვის (შესაძლოა გადარჩენისათვისაც). იბრძვის ყველა: კაცი, ქალი, ახალგაზრდა თუ ხნიერი – ვისაც როგორ ძალუძს და ამ ერთიანობით დღითიდღე ძლიერდება მათი სულები, რომელთაც ცხელი შანთებივით უტრიალებთ ყოველი ტყვია, რომელმაც მათ მიწაზე გაიზუზუნა ბოროტების ექოდ!

ნაღმები ცვივა სხვა ქვეყნის (ამ შემთხვევაში, ჩემთვის სრულიად სამაგალითოს) მიწაზე, ხოლო ბურუსი ჩემს ქვეყანაში უფრო მეტია. ბურუსი უკიდურესი სიძულვილისა და უკიდურესი თვითდაჯერებულობის მართონებიდან ადენილი მტვრის. ისეთი ბურუსია, რომ ერთმანეთს ვეღარ ვხედავთ ადამიანები. ვითიშებით და ვიკარგებით – ერთმანეთს ვკარგავთ და სამშობლოს ვინლა დაგიდევს!

და... ეს ბურუსი ყოველგვარ ატომურ ღრუბელზე უფრო მძიმე, მომწამვლელი და მომაკვდინებელია, რომელიც არა მხოლოდ დროისა და სივრცის რომელიმე კონკრეტულ განზომილებას ფიზიკურად ასახიჩრებს, არამედ, მომავალი თაობების სულსა და ზნეობაზე ისახება, რადგან დღეს ჩვენს შვილებს ამით ვასაზრდოებთ!!!

და ბოლოს... სულ მიკვირს: ამდენი „ბრძენის“ ქვეყანაში რატომ გვაქვს ასეთი ყოფა?!

სიცოცხლე ჩემი დევიზია

სული დამელალა, განა შემიძლია?!
მაგრამ ეს სიცოცხლე ჩემი დევიზია,
ღმერთო! მომიტევე თუ არ შემიძლია,
სინანულის გარდა სხვა რა შემიძლია?
სული დამელალა, ნეტა რა მელანდა,
სიხარულის გარდა სხვა რა შემიცნია,
ღმერთო! მაპატიე თუ ვერ შემიგრძნია,
სინანულის გარდა სხვა რა შემიძლია?
სული დამელალა? – არა, შემიძლია!
სიყვარულის გარდა სხვა რა შემიცნია,
ღმერთო დიდებულო! შენი დიდი მადლით,
სიყვარულის გარდა არა შემიძლია!
მერე რა, თუ ცოტა სული დამელალა?
სულია და არც კი გაიფიქრებს ლალატს,
თუნდაც ცაში ავა და მზეს გამოსტაცებს
ჩემს გასალვიძებლად სხივთა ერთ-ორ ალამს!
თუნდაც მთაზე ავა, მთვარეს შეუძახებს,
ყურსაც არ ათხოვებს კლდეთა სამიშ ლალადს,
მშიერ ნადირთა და ქვემძრომთ
ქვესკნელს მავალთ,
სულია და არც კი გაიფიქრებს ლალატს!
ზღვის ფსკერს ეწვევა და მარგალიტს მიპოვის,
თეთრი სისპეტაკის ისევ ვიგრძნობ ძალას,
სული დამელალა? – არა, შემიძლია,
რადგან ეს, სიცოცხლე ჩემი დევიზია!

02.10.2020 წელი

სარჩევი

რედაქტორისგან.....5

ადამიანო!

იმედის ფრთები.....	11
ადამიანი თვითკმარია.....	12
ადამიანო!.....	13
ადამიანო, ნუ გეშინია!.....	14
ადამიანთა მრწამსი.....	15
ადამიანი – ღვთის ხატად.....	16
თუ ვერ გიხარია.....	18
მარტოსულობა.....	19
ცრუ შეღავათი.....	20
**ჩვენი ყველა ნაბიჯი და ნაფიქრალი.....	21
ბრიყვის სიბუცე.....	22
მელანქოლია.....	23
ვუსმინოთ ერთმანეთს.....	24
ტვერი.....	25
რასიზმი.....	26
რეკენ ზარები.....	27
ნუთუ პასუხია?.....	28
როცა ქვეყნად ხარ!.....	29
რწმენა.....	30
განსჯა.....	31
ზამთარი.....	33
ბოროტება კლავს!.....	35
სიცოცხლის სევდა.....	36
სტერეოტიპთა მსხვერვა.....	38
უღმობელ მწერალს.....	39

ამპარტავნება.....	40
არ გამოკეტო შენივე სული.....	41
***ისე დაგფლეთენ.....	42
თეთრი შუქურა.....	43
კაცობრიობა.....	44
პროტესტის ტალღა.....	45
ბოშა.....	46
გაცვდა კამარა.....	47
ბედმა იარა.....	49
გაზაფხული 2021.....	50
ბავშვობის დილა.....	51
სულის დარაბა.....	53
მარტის 8.....	55
***ყველა დროს მოაქვს თაიგულები.....	57

სამყარო

ვითხოვ შენდობას.....	61
ჯალამბარებზე.....	63
ცხოვრება სიცოცხლეზე მცირეა!.....	64
მე განვეშორე ადამიანს.....	65
ამაღლდი შენზე.....	66
მზისკენ.....	67
მისტიკა სახლობს.....	68
რითმები.....	70
მთის ჩქერალები.....	71
ნეტა შემეძლოს.....	73
მშფოთვარე სტიქია.....	74
აღმოსავლეთის ცა.....	75
გაზაფხული 2020.....	76
ოღონდ, ღმერთო, შენ იყავი!.....	77

დღეს შემოდგომა.....	79
კითხვები.....	80
ხელოვნებას.....	82
ჩამოთოვა.....	84
პოეზიამ შემიფარა.....	85
მე ფენიქსი ვარ!.....	87
ზაფხულის დამე.....	88
და ვინჩი.....	89
უამთასგლა.....	91
სამყაროს ვერ ვცნობ.....	92
განცდამ წამაქეზა.....	93
ზღვას.....	95
მზე ივსებს უბეს.....	96
სიმშვიდის მხედრები.....	97
სიცოცხლე მიყვარს.....	99
*** ბოროტისაგან შფოთვის.....	101
მუზების ქარში.....	102
ფიქრები აღდგომაზე.....	104
რა დამეკარგა?!.....	106
წერა აღარ მსურს.....	107
დრო რას მპირდება?.....	108

ჩემი სამშობლო

სამშობლოს!.....	111
იდგა აპრილი.....	113
მახე.....	114
დილა სვანეთში.....	115
სამშობლოში დაბრუნებულ გენერალს.....	117
ოკუპანტი.....	118
კახეთი.....	119

რა მოგვივიდა? რა გვემართება?.....	121
კოლხეთს.....	122
ცხრა ძმა ხერხეულიძის დედას.....	124
სცადე, ნუ დაწერ!.....	126
ქვაწყობილები.....	128
ღმერთო, შეეწიე საქართველოს!.....	129
ძველი სვანური ღამე.....	130
გენიოსს უშგულიდან.....	132
ისევ ბრძოლები – გადარჩენისთვის.....	133
ხალდეს გმირებს.....	134
ბერიკაცი ჯოხით.....	136
გმადლობ, ღმერთო!.....	138
მავანთ.....	140
თავისუფლება, უსაზღვრობა, მარადისობა.....	142

აგრაი

ნასოფლართ.....	145
***წამოიშაღნენ სიცოცხლის წლები.....	147
თუნძი სარპგ.....	148
ბებიანემის (ციცინე მარგველანის) ნაამბობი.....	150
ნუთუ.....	151
მომავალს ვიწვევ.....	152
ნატვრა.....	153

სული

ცოდვა-მადლიანი დღეები.....	157
სულების წყარო.....	158
სულის ყვაელობა.....	159
სული დამუნჯდა.....	160

ფიქრებთან

მე მიყვარს ფიქრი.....	163
ფიქრებთან მარტო.....	165
ჩემი ბავშვობის ფერები.....	166
ფიქრთა ხომალდები.....	168
მე მგონი, ცოტა გავიზარდე.....	169
ალბათ.....	170

ჩვენ

ანნას, ნიკოლოზს, მარიამს!.....	173
აწვიმთ კესანეებს.....	174
ანა გაემგზავრა.....	176
დროს ვერ დაასწრებ.....	177
დ ე დ ე ბ ს.....	179
მაპატიე, მეგობარო!.....	180
მისალოცი ბარათი.....	181
ჩვენ.....	182

ორიოდე სიტყვა

ათნი ბევრნი მოწამენი.....	185
ქარტეხილების თაობა.....	188
ორიოდე სიტყვა.....	192
ზამთრის პეიზაჟმა გამახსენა.....	194
მიჯღაბნილ სულთა დროება.....	195

ღმბ

***ცრემლი სდის მთვარეს.....	199
მარტი 2022.....	200
სუთი მარტი, 2022.....	201
სიცოცხლე ჩემი დევიზია.....	202